מחיר: 5.00 ל"י

העולם הזה

בהלה בחוגי הליכוד בתל־אביב:

צ"ץ יפרוש מהליכוד ויקים רשימה אישית!

הנשק הסודי של צ"ץ

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

בישיבת הממשלה הוחלט: ישראל תצטרף לאקי"ם

שר החינוך: מנת המישכל תחולק בקיצוב ● אזרחי ישראל יוגבלו ל־70 I.Q. בשטח בנוי ● אורחות החיים יבוססו על „מקראות ישראל" ● תיאטרון הבובות לנוער — תיאטרון לאומי ● חובת התייצבות חודשית בטיפת־חלב ● הגיל המאכסימאלי לתושבי ישראל — 12 שנה ו־10 חודשים.

כתום ישיבת ממשלת ישראל שנערכה אמש, הוחלט על דעת רב השרים כי מדינת ישראל תצטרף לאקי"ם כחברה מלאה. פירושה של ההחלטה הוא, כי החל מתאריך ההצטרפות יוגדרו אזרחי ישראל כילדים מפגרים, חייבים בהתאם לחוק באפוטרפסות מלאה וכהשגחה מתמדת של מבוגר אחראי, במקרה שלפנינו — ממשלת ישראל וחכנסת.

פרשננו המדיני מוסר כי, ההחלטה היא אקט פורמלי גרידא, שכן בפועל כבר נחשבים הישראלים לדבילים ו־הממשלה אף נוהגת בהתאם. הפרשן מנה שורה של צעדים המצביעים על ישומו של החוק כמו צינזור „שוער הלילה", התמרמרות על פירסום ממדי הירידה והעליה, הוויכוח על „אמא קוראז'" וכמובן העלאת ההקצבות ל־חברי הכנסת והקונסולידציה של חוב־בות המפלגות.

בין השאר ציטט הפרשן את נאומו של ח"כ כץ בדיון על „ניקוי ראש". „לטלוויזיה" אמר כץ „כח גדול, היא משפיעה במיוחד בשכבות שאינן כל כך מתוחכמות, הם מקבלים דברים כפשוטם. לא כל אחד מסוגל ויכול לרדת לכל הדיקדוקים הפרושים ו־הרזים." ציטוט שיש בו „אני מאמין" של הבית כולו.

עם החלת החוק, יוגבל הגיל המכ־סימלי של תושבי ישראל, כך שלא יעלה על 12 שנה ו־10 חודש (קודם למיצוות, גיל הבגרות). גיל הפרישה יעמוד איפוא, על 10 שנים ואילו הגיוס — 4 שנים ו־9 חודשים. מנת המשכל תחולק מחדש על פי תלושים באול־מות קולנוע שיוכשרו ל„טיפת חלב". ה־I.Q המכסימלי המותר יהיה 70 ב־שטח בנוי ו־65 בעיירות פיתוח. ה־תושבים יחוייבו לשנן את „מקראות ישראל" או „גן־גני" בהתאם לנטיתם. בתיאטרון הבובות הממלכתי כבר החלו החזרות על „מלכת השלג" ועל מחזה האבסורד „אצבעוני".

הממשלה מצידה תכשיר את התוש־בים למלאכת כפיים כמו קליעת סלים ורפיה, ותתחייב לנגב את אפם ועכר־זם כנדרש.

קח כותרת:

ביום שישי פגשתי ב„הארץ" את ה־כותרת הבאה:

צעיר חבר רק"ח נחקר במכונת האמת בעניין הטלת הרימון ביפו

אני יודע שלא היתה כוונה רעה, וגם אם הזורק היה חבר מצפן למשל, או שי"ח, היו חושפים את מוצאו ללא משוא פנים. להודות על האמת יש ל־ברך את אנשי „הארץ", סך הכל הם מדייקים בהבאת האינפורמציה. בכלל נראה לי שיש לקבל בברכה רעיון זה ולאמצו. כך שעתונינו יראו בצורה ה־באה.

צעירה חברת רפ"י נאנסה באכזריות. בין ה־חשודים 2 חברי אחדות־העבודה ואיש הרשימה הממלכתית.

2 כלבי־משטרה (מע־רך) מחפשים אחרי הילד שלמה אברבאנאל (אגו־דת־ישראל) שנעלם מ־ביתו.

אסותא: נולד לסילבי ואליהו כהן (יעד) בן (ליברלים).

ארכיאולוגים חברי ה־מערך ושינוי אורבים ב־לילות לשודדי עתיקות מהמרכז העצמאי ופועלי אגודת ישראל וכו' וכו'.

פיפון השבוע:

חברים מספרים על סאדאת

(ליום האנטישמיות הבינלאומי)

יוסי: ואני זוכר שבשנת 1953 פגשתי עיתונאי גרמני שהיה אצל המצרי ואמר לסאדאת „גוטע מורגען הר סאדאת" וסאדאת ענה לו „דויטשלנד דויטשלנד איבר אלעם." נו אז הוא לא נאצי?

גידי: וכשהגרמנים היו באל־עלאמיין, סאדאת היה מתאמן ערב ובוקר במועל־יד. הוא גם היה במחתרת הפרו־נאצית ורצה להיות הגאולייטר של קהיר כשהגרמנים יכבשו אותה.

רינה: הוא אהב לשתות בירה גרמנית. תמיד אמר „בירה גרמנית אמיתית יותר טובה מכל בירה אחרת" וזה אחרי מה שעשו הגרמנים לעולם וליהודים.

ספי: ויום אחד כששיחקנו מחבואים אמרתי לו ככה סתם „השקדיה פורחת להיטלר יש קרחת" וראיתי איך הוא נפגע פתאום, מזה שצחקתי על האיש שהוא ממש הערץ.

יענקלה: שלא לדבר על עניין הרדיו ומה שאמרה אשתו שהיא לא תסכים שבתה תתחתן עם יהודי. סוף סוף חשפו את פרצופם האמיתי.

יוסי: הוא ממש נאצי!

רינה: ואנטישמי!

ספי: ושונא־יהודים!

יענקלה: ושונא־ישראל!

גידי: ועם אחד כזה אנחנו צריכים לחתום על הסכמים —

רינה: גועל נפש!

יוסי: הרבה יותר כדאי להילחם נגדו!

הארץ

ממישנתו של מייסדו
כל הקודם — זוכה
ד"ר מ. זוארץ
(בספרו „שבחי הדינוזאורים")

האנטישמים החדשים

כנראה שמשהו השתנה בעולם. אולי פחתה האנטישמיות, אולי זה משהו אחר; אך עובדה — בכל מיני ארצות, בכל מיני מדינות, מגיעים יהודים לעמדות נכבדות ואף אחד לא פוצה פה ומצפצף.

אף אחד, חוץ מאיתנו.

בארה"ב יש שר-חוץ יהודי, אבל בארה"ב לא מזכירים לו את זה כל היום.

כאן כן. כאן מזכירים לו את זה כל היום וכל הלילה ומחרפים אותו ומגדפים אותו על היותו יהודי.

באוסטריה יש ראש ממשלה יהודי, אבל באוסטריה (הנאצית) לא מזכירים לו את זה, לא לטוב ולא לרע.

ואצלנו — לא שוכחים לו את זה לרגע.

לא לו ולא לקיסינג'ר ולא לאף יהודי אחר:

אתה יהודי, אז איך?
אתה יהודי, אז מתי?
כמה, בתור יהודי?
איפה, בתור יהודי?
כיהודי, למה?
כיהודי, האם?

העולם אולי השתנה, אבל אנחנו לא — אנחנו אנטישמים.

אולי... אני רק שואל... אולי, במקום לחפש כאלו שהיו נאצים ואנטישמים לפני שלושים או ארבעים שנה, אולי כדאי... אני רק שואל... אולי כדאי לחפש כאלו שהם נאצים ואנטישמים עכשיו, או שיהיו נאצים ואנטישמים בעוד שלושים או ארבעים שנה?...

סליחה, באמת סליחה... רק שאלתי... לא. לא. בטח... אני לא אשאל את זה יותר... סליחה, באמת סליחה.

שר האוצר: הנציב לא אחראי למעשיו

שר האוצר הודיע אמש, כי נציב מס-הכנסה יצחק מן, אשר הודיע על הטלת מס על רווחי הנת"ד, אינו אחראי על מעשיו.

מר רבינוביץ ביקש לקחת בחשבון, כי למר מן תמלאנה שש שנים בעוד חודש וכי מבחינת החוק היבש הוא נחשב לקטין.

השר מסר, כי כבר ארעו בעבר מקרים בהם גרמה התנהגותו של הנציב לאי-נעימויות. לפני חודשים מספר ידה מן אבן בחלון בית-ספרו ושר האוצר הוזעק למנהלת ונאלץ לשלם 50 לירות עבור תיקון הזגוגית המנופצת. מן הבטיח שמקרים כאלו לא יישנו, אך לא עמד בדיבורו.

שר האוצר אמר, כי צריך לסלוח למן. „הוא בסך-הכל רק ילד ואין מה לעשות, אלא לחכות עד שיתבגר מעט ויהיה בן-אדם" הטעים מר רבינוביץ.

עם זאת הודה, כי הנציב, שאיננו בר-עונשין, נמצא בהסתכלות וכי המסקנות תמסרנה לציבור הנישומים תוך שבועות אחדים.

נציב מס-הכנסה בפעולה

איך לא חשבנו על זה?

אלפי פועלים, עובדי התעשייה האווירית, יוסבו מייצור מטוסי ערבה וג'ט-קומנדר, לייצור מטוסי כפיר לייצוא. עדיין לא נתקבלו הזמנות מחוץ-לארץ לרכישת הכפיר.
(לפי ידיעה בדבר, 7.11.75)

בואו נבדוק מי הם הלקוחות הפוטנציאליים?
מי זקוק כיום למטוסי-קרב-הפצצה מעולים ומתוחכמים?
בווייטנאם כבר שקט. גם בקמבודיה.
באירלנד משתמשים בפצצות תוצרת בית.
בברזיל יורים בילדים ברובי-ציד.
במרוקו הספרדית מסתפקים במוקשים.
מי נשאר?
אולי מישהו במזרח התיכון?
ישראל?

רעיון לא רע. ישראל נמצאת במצב לוחמה. ישראל זקוקה למטוסים. הבעייה היא שישראל מחפשת את מטוסי שנות השמונים, משהו אמריקאי, ואלקטרוני, אם אפשר.

אולי מצרים?

זה נשמע הרבה יותר טוב. גם מצרים במצב לוחמה. למצרים יש בעיות רכש: הרוסים לא מספקים נשק, והאמריקאים לא נותנים מספיק. מצרים מחפשת מטוס זול ומתוחכם, רב-תכליתי וחדיש, לרכישה בתנאים נוחים.

צריך לשכנע את המצרים לקנות את הכפיר!

הם יקנו את הכפיר ויכניסו מטבע-זר לאוצרנו הריק, ואנחנו נחסל את הכפירים שלהם עם האפ-15 שנקבל תמורת הכסף הזה מארצות-הברית.

הם מוכרחים לקנות את הכפיר. זה חייב להיות אחד התנאים המרכזיים בהסכם-הביניים הבא.

מעבידי!

אנו שוברים שביתות —
ללא התערבות ההסתדרות
וללא בוררות מחייבת
יש לנו לבנות חבלה.

פרטים יבואו

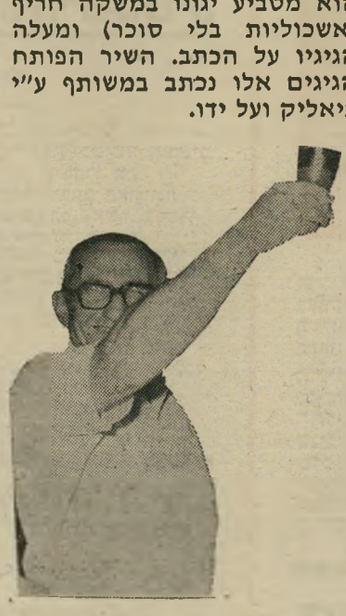
לזכור ולשלוח

קשה, קשה לחבר הכנסת גרשוני בימים אלה. כל ידיעה, כל מאמר בנושא ביקורה של משלחת הכנסת בארה"ב מסבים לו יסורים. ואין זה ענין הנסיעה עצמה כמו העלבון הצורב הכרוך בדבר. אחרי הכל הוא עוד יסע כנציג הכנסת לקונגרס הספסלים האחוריים ברואונדי ולפגישה עם קיסר יפאן. אבל העלבון החריף אינו נותן לו מנוח, „שאנקוריון יפגוש את פורד, יוסף תמיר ילחץ את ידו וחייקה גרוסמן תתנשק עם קיסינג'ר? במה נופלת ידיעת האידיש שלו מזו של וורהפטיג הא? הא?" ח"כ גרשוני חש עצמו כמי שהושלך לכלבים.

חלומו הגדול של גרשוני, אותו הוא מגלגל כבר קרוב לארבע שנים, הוא שקריאת ביניים שלו תענה ע"י בגין הגדול. משהו כמו „חבר הכנסת גרשוני עוד יגרשוך מפה" אבל הוא יודע שהסיכויים אפסיים כך שלחילופין הוא רואה עצמו נהג משאית עם גורר. אבל גם כאן אינו תולה תקוות גדולות.

במבט לאחור היו לו הישגים גדולים. ב-23.8.66 קרא לעברו ח"כ באדר שחשבו לוילנר „סתום פיך בולשוויק". ובינואר 69' כתבו בעיתון — ש„הופעתו הפתאומית של גרשוביץ הצילה את המערך מתבוסה". ששכב בבית-החולים לפני שלוש שנים, שכב לידו שפיגלר. סך הכל רגעים יפים.

לא גרשוני לא יפרוש. בינתיים הוא מטביע יגונו במשקה חריף (אשכולית בלי סוכר) ומעלה הגיגיו על הכתב. השיר הפותח הגיגים אלו נכתב במשותף ע"י ביאליק ועל ידו.

לבדי

כולם נשא הרוח, כולם סחף האור
נסיעה חדשה את בוקר חייהם הרגינה.
ואני גוזל ח"כ, נשתכחתי מלב
תחת כנפי המליאה.

בדד בדד נשארתי, והמליאה אף היא
כנף ימינה הזקנה על ראשי הרעידה
ידע ליבי את ליבה חרד חרדה עלי
על בנה, על יחידה.

חרש בכתה עלי והתרפקה,
וכמו שחה בכנפה הריקה בעדי.
כולם נשא הרוח, כולם פרחו להם,
ואוותר לבדי לבדי...

תשקיף

השר גלילי –

בראש האופוזיציה

לקראת האפשרות של הסדר־ביניים עם סוריה, שיחייב לפחות הזזה מינימלית של יישובים והכללת יישובים באיזור־חיץ שבשליטת האו"ם, מתגבש השר ישראל גלילי כראש האופוזיציה ליצחק רבין.

הקיבוץ המאוחד, המכיר במנהיגותו של גלילי, קיצוני בפרשת רמת־הגולן לא פחות מאשר הליכוד, ובחוגי הממשלה כבר מדברים על הפגנות המוניות של „חולצות כחולות יחד עם חובשי־כיפות". הדבר מסביר גם את שתיקתו של יגאל אלון, ואת ההתבטאויות הניציות המפתיעות של יצחק בן־אהרון.

עוד הפגנה:

צינור־מים לאופירה

בימים הקרובים עומדים להתחיל בעבודות הנחת קו צינור מים מא־טור, שלחוף מיפרץ סואץ, לשארם־אל־שייך, במרחק של כמאה קילומטר. צינור־המים, שבהנחתו יושקעו מיליוני ל"י, מייועד להזרים מים טהורים לאופירה, שתושביה שותים עתה מי־ים מותפלים, שמחירם מגיע ל־20 ל"י הקו"ב. **באישור הממשלתי שניתן למינהל מרחבי־שלמה להתחיל בעבודות הנחת הצינור, רואים רמז לכך שממשלת־ישראל אינה מתכוונת להחזיר איזור זה למצריים בעתיד הנראה לעין.**

איך הוחמץ

השלום עם חוסיין?

אישיות בכירה גילתה השבוע, בחוג פנימי, איך הוחמצה ההזדמנות לכרות חוזה־שלום עם המלך חוסיין, מייד אחרי מילחמת ששת־הימים, כאשר נפגשו עימו שרי ממשלת ישראל כמה פעמים. בשיחות אלה תבעו השרים הישראליים מחוסיין לוותר על שטחים שונים, לפחות בגבולות תוכנית־אלון. **תשובתו של חוסיין היתה, כי הוא יכול לעשות אחד משני דברים: להיות המנהיג**

מסיבת קוקטייל?

בבקשה, תשלם!

בפעם הראשונה בארץ יימכרו כרטיסים למסיבת־קוקטייל, הנערכת לכבוד אמן־אורח.

פרנק סינטרה, העומד להגיע בעוד שבועיים ארצה לשתי הופעות, שהכנסותיהן יוקדשו ל„קרן ירושלים", דרש שיימכרו כרטיסים גם למסיבת־הקוקטייל שתיערך, בהשתתפותו, בממון „הילטון" בירושלים. מחירי הכרטיסים להופעתו של סינטרה יהיו: 60, 80 ו־100 לירות, ואילו כרטיס משולב להופעה ולמסיבת־הקוקטייל יעלה 250 לירות.

הערכי הראשון שיכרות שלום נפרד עם ישראל, או לוותר על שטחים. אך אין בכוחו לעשות את שני הדברים כיחד. מאחר שממשלת אשכול (ולאחר־מכן ממשלת גולדה) לא היתה מוכנה לשלום כלי סיפוח שטחים נרחבים, הוחמצה ההזדמנות, ונסללה הדרך לעליית אש"ף.

התפייסות בין

פרץ ויעקובי

שר־התחבורה, גד יעקובי, יערוך בימים הקרובים בנמל־אשדוד ביקור, המיועד לסמל את ההתפייסות בינו לבין מנהיג פועלי נמל אשדוד, יהושע פרץ. היחסים בין השניים, שהגיעו לחילופי־האשמות חדריים בעת ההתלקחות האחרונה באשדוד, הפכו שוב ידידותיים.

בינתיים גדלים והולכים הלחצים המופעלים על יהושע פרץ שלא להמשיך בעירעור על גזר־הדין, שדן אותו לשני חודשי מאסר, על מעשה סגירת־הנמל שלו. הלוחצים חוששים כי הדיונים המחודשים בפרשה עלולים לגרום התלקחויות נוספות באשדוד. **בין המוחצים על פרץ לכלא לכלא היה גם ראש עיריית באר־שבע, אליהו נאווי, שהבטיח לפרץ לבקרו כל יום בכלא ולשחק עימו שם ששי־בש.**

בורג לא יאריך

את מינוי גרי

לוי גרי, סמנכ"ל מישרד הפנים ויו"ר הוועדה לביקורת סרטים, יסיים את תפקידו תוך שנה.

השר בורג סירב להיענות לבקשתו של גרי להאריך את מינויו לתקופה נוספת של שנתיים. גרי ביקש להישאר בתפקיד כצנזור ראשי וכסמנכ"ל תקופה נוספת, אחרי פרישתו לגימלאות, כפי שנוהגים לעשות פקידי־ממשלה בכירים.

שוקולד־מנטה־מסטיק

לאירו־ויזיון?

השבוע יוחלט סופית מי ייצג את ישראל בתחרות האירו־ויזיון, שתיערך בהולנד בעוד כשישה חודשים. חמשת חברי ועדת האירו־ויזיון שיבחרו את הנציג, אמורים להתכנס היום לישיבתם האחרונה בנושא, ואז גם יפורסמו שמותיהם, אשר נשמרו בסוד, על־מנת למנוע מהם הפעלת לחצים.

ייתכן מאד שנציגי ישראל בתחרות יהיו הפעם שלישיית „שוקולד־מנטה־מסטיק", חנחנית מדעת־קהל אוהדת ביותר, הן בקרב הציבור הרחב, הן בחוגי הבידור בארץ.

שלא כבשנים קודמות, תינתן השנה הזדמנות לכל המוסיקאים בארץ להציע שירים לתחרות, והשיר שייצג את ישראל ייקבע על־ידי ועדה רחבה של אנשי־מיקצוע, במופע פומבי בטלוויזיה.

סטודנטים משתחפים

בציד זונות

עשרות סטודנטים של אוניברסיטות תל־אביב וכר־אילן עובדים במישרה חלקית בשורות מישטרת תל־אביב.

הסטודנטים־השוטרים נשלחים למשימות שמירה על דירות ראש־הממשלה ושמעון פרס, ולביתו של משה דיין. רבים אחרים עוקבים אחר הזונות ומשתתפים במשימות־סיור. המישטרה משלמת לסטודנטים העובדים בשורותיה, לפי שעות־עבודה.

רפאל לא יחקור

תרומות הרב יוסף

שר־התחבורה יצחק רפאל הודיע, שאינו מוכן לחקור את פרשת התרומות שקיבל הרב הראשי, הראשון־לציון עובדיה יוסף, בעת סיורו הקודם בארצות אמריקה הדרומית.

לרפאל נמסר דיווח שהרב קיבל תרומות של עשרות אלפי דולר עבור ישיבתו ולצרכים אחרים, אך הכרזין שהוא סומך על מעשי הרב.

הרב עובדיה עצמו סירב לדבר על פרשת התרומות, והשבוע יצא שוב לארצות אמריקה הדרומית.

המערך ברחובות

תומך ברכטמן

בניגוד לידיעות כוזבות, אין המערכה נגד ראש עיריית־רחובות שמואל רכטמן, איש הליכוד (ליברלים), מתנהלת מצד אנשי המערך. להיפך, אנשי המערך במועצת העירייה תומכים בראש־העירייה, מול ההאשמות שהועלו נגדו.

היוזמה למערכה נגד רכטמן באה דווקא מצד עסקנים ימניים, שהסתכסכו עימו.

מוסים למנוע

אישום אחיטוב

לחצים הופעלו בחודשים האחרונים על פרקליטות מחוז תל־אביב ועל היועץ המישפטי לממשלה, כדי למנוע הגשת כתב־אישום נגד עורך־הדין

אייבי

ירוץ שוב?

בין ידידיו של אייבי נתן עלה שוב חרעיון לחציג את מועמדותו של אייבי לכנסת הבאה.

לפני 10 שנים כבר ניסה אייבי לחגיע לכנסת, באמצעות רשימת נ"ס שחקים, ושזכתה באלפיים קולות. אם יתממש רעיון זה, יופיעו כבחירות הבאות לסחות חמש רשימות קטנות, שיפנו אל המוחר במצעים דומים.

דויד אחיטוב, בחשד שקיבל סכום של 5000 ל"י מעורך־דין אחר, כדי להגדיל ב־30 אלף לירות תשלום פיצויים של חברת־ביטוח לנפגעת בתאונת־עבודה.

התיק נשלח לאישור היועץ־המישפטי לממשלה, שהיה צריך לאשר את התחלת ההליכים המישפטיים נגד הנאשם. אך סניגורו של אחיטוב, שהוא בעלה של שופטת, מנסה למנוע הגשת כתב־האישום ומבקש להסתפק — בהעברת הפרשה לדיון בפני הוועדה לאתיקה של לישכת עורכי־הדין.

מחירי

כרטיסי־הקולנוע

יועלו ב־33 אחוזים

מחירי כרטיסי־הכניסה לבתי־הקולנוע בערים הגדולות, יועלו בעתיד הקרוב מ־7.5 ל"י הכרטים ל־10 ל"י הכרטים. זוהי עלייה בשיעור של 33 אחוז, שאין לה תקדים. היא מוסברת בפיחותים האחרונים, ובעיקר בירידה הדראסטית במיספר צופי־הקולנוע בחודשים האחרונים.

בין בעלי בתי־הקולנוע לבין מפיצי הסרטים הושג הסכם, שלפיו יופרשו מעתה 10 אגורות, ממחירו של כל כרטיס, לקרן מיוחדת לעידוד הסרט הישראלי.

SONY®

סיפ קסטות דק
TC 121
TC 129 A
TC 136 SD דולבי
TC 137 SD דולבי
TC 177 SD דולבי

מגברים
TA 70
TA 88 8 וואט RMS
TA 1066 11 וואט RMS
TA 1055 15 וואט RMS
TA 1150 23 וואט RMS
TA 5650 35 וואט RMS

פטיפונים
PS 110 ראש קרמי
PS 1100 ראש מגנטי
PS 5100 ראש מגנטי
PS 5520 ראש מגנטי
PS 4750 ראש מגנטי

מיתרים
ST 70 רגישות 2.2
ST 88 רגישות 2
ST 5066 רגישות 1.8
ST 5055 רגישות 1.7
ST 5150 רגישות 1.5
ST 4950 רגישות 1.5

רמקולים
10 SS 70 וואט
35 SS 510 וואט
35 SS 610 וואט
50 SS 7050 וואט
70 SS 4050 וואט
100 SS 7330 וואט
100 SS 5050 וואט

מיתר־אקסלריידים
12 STR 230 RMS וואט
10 STR 700 RMS וואט
18 STR 7025 RMS וואט
26 STR 7035 RMS וואט
35 STR 7055 RMS וואט
70 STR 7065 RMS וואט

אחזניות
DR 7
DR 9
DR 11
ECR 500 (קונדנסר)

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

העולם הזה 1993

לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 30130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים על:

שם: _____

כתובת: _____

טלפון: _____

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גמופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קוראים כתבים

קוראים רבים תמהו בוודאי על ה־מיסגרת שהופיעה בגיליון האחרון, ושנשאה את הכותרת „הערות ותיקונים". היא נבעה מתהליך שהוא, כמדומני, מייוחד להעולם הזה.

קורה שעיתון נאלץ לחזור בו מדברים שכתב. הדבר נובע תמיד מהפעלת לחץ מבחוץ, בדרך־כלל באמצעות האיום ב־הגשת תביעת־דיבה, ולפעמים גם בצורות־לחץ כלכליות.

אך אחרי הופעת הכתבה הראשונה ב־סידרה „המעשייה האווירית" (העולם הזה 1991), שהכילה האשמות אישיות כבדות נגד כמה מראשי התעשייה האווירית, לא איים עלינו איש במישפט. שום מיכתב של עורך־דין לא נתקבל. גם לא הגיעה אלינו שום הכחשה מידי אחד האנשים שהוזכרו בכתבה. השתיקה היתה מוזרה למדי.

הרצון לבדוק את הדברים מחדש הת־עורר כתוצאה מתהליך שונה לגמרי, ב־תוך המערכת עצמה.

■ ■ ■

כל עיתון הוא גוף ביצועי, זאין בו הצבעות. לכל עיתון בעולם יש עורך, שהוא הערכאה העליונה לקבלת החלטות ביצועיות.

מבחינה זו דומה מערכת עיתון למט־כ"ל צבאי. האלופים מביעים את דיעותי־הם, נערך דיון, אך בסופו של דבר מחליט הרמטכ"ל.

כך זה בכל עיתון בעולם, זכך זה גם בהעולם הזה. העורך הראשי נושא במלוא האחריות לכל מילה המופיעה בעיתון, מ־בחינה מוסרית, ציבורית ומישפטית. גם כשהוא מאציל מסמכותו לעורכים אחרים — דבר שהוא בלתי־נמנע בכל עיתון — האחריות רובצת עליו, הוא הפוסק ה־אחרון לגבי החומר המופיע בדפוס.

אולם זהו רק צד אחד של המטבע. לגבי העולם הזה, קיים צד שני.

כי מערכת העולם הזה אינה מורכבת מעובדים שכירים, העובדים כך־וכך שעות ביום תמורת משכורת של כך־וכך לי־רות, והולכים הביתה מבלי שיהיה איכ־פת להם מה מופיע בעיתון ומה לא.

שום אדם אינו מחזיק מעמד זמן רב במערכת זו, אם לא איכפת לו כל דבר המתרחש בה. איננו עיתון עשיר, איננו מחלקים ביד נדיבה כרטיסי־חינם של אל־על והטבות אחרות. כל מי שעובד בהעולם הזה, יכול לקבל בנקל עבודה בעיתון אחר. די אם יציין את העובדה שהיה חבר מערכת העולם הזה, כדי ששערי כל העיתונות במדינה יהיו פתוחים לפניו. כי ידוע במיקצוע שמיטב עיתונאי יש־ראל התחילו את דרכם כאן.

מה שמחזיק את חברי המערכת בעיתון זה הוא דבר שרק מערכת העולם הזה יכולה להעניק לחבריה: הגאווה במאבק העיתון למען דמות המדינה; ההרגשה שהמעשים הם חשובים; הידיעה שאין בארץ תחליף לשבועון המסויים, הביטחון ביושר העיתון וטוהר מטרותיו; היכולת להתבטא באופן חופשי ללא חשש מפני לחץ של בעלי־שררה, אישי־שילטון או אילי־הון.

■ ■ ■

התוצאה היא שאנשי העולם הזה רחוקים מאד־מאד מלהיות רובוטים. הם אנשים בעלי דיעות חזקות, הרגילים ל־היאבק עליהן. לכל אחד מהם איכפת לא רק מה שהוא עצמו כותב, אלא גם כל מילה אחרת המופיעה בעיתון. כי כל אחד מהם חש עצמו כשגריר העיתון בכל עת. כשנדמה לחברי־מערכת שמשהו בעיתון אינו בסדר, הוא מתעקש, מתרגש ומז־דעק. מה גם שרוב החומר בעיתון אינו נושא חתימה אישית, אלא מופיע כדבר העולם הזה.

כל זה אינו מעניק חיים קלים לעורך הראשי. אבל זה נותן את הטעם המייוחד לתפקידו.

ישיבות המערכת הן, משום כך, לא פעם סוערות ביותר. אחד מותח ביקורת קט־לנית על כתבתו של חברו, הלה מתגונן בחירוף־נפש, שלישי מתערב ומשמיע די־עה משלו, והרוחות מתלהטות בנקל. אבל תוך כדי כך מתלבן העניין, נחשפות ה־עובדות ונקברות הדיעות הקדומות.

הייתי עד לויכוחים רבים בכנסת וב־וועדותיה, זרק מעטים מהם הגיעו לרמת האיכפתיות. הביקורת הנוקבת והרמה ה־מיקצועית של ויכוחים שיגרתיים אלה ב־מערכת העולם הזה.

(לכן אני קורא לא פעם בחיוך מסויים את ההתקפות הנזעמות עלינו, המתפרס־מות בביטאון זה או אחר. ביקורת זו היא לרוב חובבנית ועלובה, בהשוואה לבי־קורת החותכת והמיקצועית המושמעת ב־ישיבות המערכת עצמה.)

היו חברים וחברות שפרשו ממערכת העולם הזה רק מפני שלא יכלו לסבול סיגנון חריף זה של ביקורת הדדית, שכו־לנו — החל בעורך וכלה באחרון הכת־בים — חשופים לה מרצון. מעולם לא ביקשתי חבר כזה להישאר. כי היכולת לסבול ביקורת חריפה היא, לדעתי, אמת־מידה מוסרית לאדם היוצא לבקר את ה־זולת. מעולם לא רחשתי כבוד לאותם עי־תונאים ועיתונאיות — והם רבים — ה־מותחים ביקורת קטלנית על כל העולם, אך הנעלבים עד למעמקי הנפש כאשר מישהו מעז, חלילה, למתוח ביקורת עלי־הם.

■ ■ ■

כך זה מעלה שאלה מעשית חשובה מאד: מה קורה כאשר שני חברי־המער־כת נחלקים בדיעותיהם, בעניין ששניהם רואים אותו כחשוב?

אם זה עניין רעיוני, משהו הנוגע ל־השקפת־עולם ולדיעה, אין בעיות. זהו עי־תון חופשי. חבר המסתייג מדיעה מסויימת שהושמעה בעיתון, והסבור כי מצפונו מחייב אותו לבטא הסתייגות זו בפומבי, יש לו האפשרות להביע את דעתו הגו־גדת בעיתון עצמו, בחתימת־ידו. כך עשו אנשי ZOO הארץ, כאשר הסתייגו לאח־רונה במאמר חריף (ובלתי־צודק, לדעתי) מטיפול העולם הזה בענייניו האינטימיים של הצנזור לסרטים ולמחזות.

הצרה האמיתית (והאמן לי, זהי צרה אמיתית!) מתחילה כאשר שני חברי־מע־רכת חלוקים בדיעות על ענייניים עובד־תיים. כלומר, כאשר חבר אחד מאמין בכל ליבו כי החומר אשר בידו מצדיק את קביעתן של עובדות מסויימות, ואילו חבר־מערכת אחר סבור באותו להט עצמו, כי הראיות המצויות בידי המערכת אינן מצ־דיקות מסקנה זו.

זה יכול לקרות בין אנשים אינטליגנ־טיים. ולראייה: לא פעם חולק בית־מיש־פט אחד על הקביעות העובדתיות של בית־משפט אחר, ומבטל פסק־דין בטענה ש־לא היה די בראיות שהובאו באותו תיק כדי להצדיק את פסיקת השופט הראשון.

כשזה קורה במערכת, מה עושים?

במיקרים רגילים, נערך הוויכוח בישי־בת המערכת, ואחרי שהרוחות התלהטו ונרגעו, נוצר קונסנזוס. אנחנו אנשי־מיק־צוע, וכאשר מוכנס החומר לכור־ההיתוך של ויכוח מיקצועי, ניתן בדרך־כלל להס־ריד בין המתכת הקשה של העובדות לבין השאר.

מטוס „ווסטווינד" של התעשייה־האווירית

מה קורה כאשר חבר־מערכת חולק על חברו?

במיקרים אחרים, פוסק בסופו של דבר העורך הראשי, או מי שממלא באותה עת את מקומו.

אולם מדי־פעם מזדמן מיקרה קשה ב־מיוחד. כך קרה בשבוע שעבר.

■ ■ ■

יגאל לביב קיבל על עצמו לנהל את החקירה בענייני התעשייה האווירית. מ־פאת גודלו של המיפעל, שהיה במשך זמן רב חסין מפני כל ביקורת, היה זה תפקיד חשוב וקשה במייוחד.

כאשר הגיעה החקירה לשלב מסויים, מסר לביב לפירסום את הכתבה הראשונה בסידרה „המעשייה האווירית". אחרי ש־נפגש עם כמה וכמה אנשים המצויים מאד בענייני המיפעל, ובדק את הראיות שב־ידיהם. היה משוכנע כי יש לו כיסוי מלא לקביעותיו, מה גם שדובר המיפעל, ש־אליו פנה, לא מסר תשובות ענייניות ל־שאלותיו.

עם הופעת העיתון עירער אלי תבור על כמה מן הקביעות. היו לו מקורות־מי־דע משלו, והוא היה משוכנע כי לכמה מן העובדות שהופיעו בכתבה אין כיסוי מספיק, או שנשענו על טענות וראיות שהיו, לדעתו, כוזבות.

בהעולם הזה אין חברי־המערכת מגלים איש לרעהו את מקורות־המידע שלהם, מטעמי ביטחון. גם אני עצמי נמנע, לרוב, מלבדוק מקורות־מידע, מאותה סיבה. אלא במיקרים מיוחדים, כאשר נראה לי שעלי להיכנס לעובי־הקורה של בדיקת המידע, כדי לשאת באחריות.

במיקרה זה יכולתי לשמוע את טענות שני החברים, להתרשם מן הראיות ולפ־סוק לפי הבנתי, זהי הדרך הקלה, יח־סית. אך לא רציתי ללכת בה.

תחת זאת בחרנו בשיטה הרבה יותר קשה, אותה אנחנו מפעילים רק לעיתים רחוקות מאד. ישבנו והגדרנו במדוייק את הנקודות העובדתיות שעליהן נטוש הוויי־כוח. ביקשתי את שני החברים לבדוק מחדש את המידע והראיות המצוי בידיהם, איש־איש על־פי דרכו, ולהיפגש מחדש עם מקורות־המידע שלהם. בדקתי כמה פרטים באופן אישי.

על סמך עבודה זו ערכנו ישיבה, ש־יכלה להיות חומר־לימוד מרתק בבית־ספר לעיתונות.

■ ■ ■

בדקנו מחדש את הכתבה המקורית, פרט אחר פרט.

על פרטים רבים, שאיש לא עירער עליהם, לא התעכבנו.

לגבי כל פרט שהיה שנוי במחלוקת, ערכנו עימות בין חומר־הראיות שהביאו שני החברים: קבענו את המצב העוב־דתי, כפי שהוא נראה לאור ראיות אלה. לגבי כמה פריטים, הסקנו מסקנות. לגבי כמה פריטים אחרים, קבענו שלאור ה־עובדות תיתכן מחלוקת על המסקנה. פר־טים אחרים ניסחנו מחדש, בצורה מפור־טת יותר, כדי להימנע מהכללה.

את כל המסקנות האלה מסרנו לקור־אים, כלשונן, והנחנו לך להסיק בעצמך את המסקנה מן העובדות.

■ ■ ■

תהליך כזה אינו ידוע בכל עיתון אחר. מה גם ששום עיתון אחר לא היה מעלה על דעתו לתקן דברים, או לשנות את ניסוחם, או להגדיר אותם מחדש בצור־רה עובדתית מדוייקת, כאשר כלל אין דרישה כזאת מצד גורם כלשהו הנוגע לעניין.

אנחנו חייבים לעשות זאת, על פי כורח פנימי. חשוב לנו לדעת כי החומר המת־פרסם בעיתון זה הוא מדוייק ומהימן. חשוב לנו גם להראות לך כי אינני מה־סס לתקן דברים, אם אנחנו סבורים ש־הם טעונים תיקון — וממילא, שכל שאר החומר בעיתון נשאר איתן, ללא עירעור.

עיתון מפרסם מדי־יום, או מדי־שבוע, אלפי עובדות. מגוחך להעמיד פנים כאי־לו לא ייתכנו שגיאות, הטעיות־בזדון ו־טעויות־בשיקול — מה גם שהכל נעשה תחת לחץ, תוך זמן קצוב, כשלהרבה אנ־שים יש עניין להזין את העיתון במידע כוזב או מוגזם, ואילו הצד המואשם מוכן אף הוא, לעיתים קרובות, לשקר ולהע־לים, כדי להגן על עצמו.

לדעתי, האתיקה המיקצועית מחייבת עי־תון לתקן דברים כאשר הוא משתכנע ש־הוא טעה בשיקול, כשם שהיא מחייבת אותו להילחם ללא־רתע על הדברים ה־נראים לו כנכונים. שתי מיצוות אלה כרו־כות זו בזו, וגאוותו האמיתית של עיתון צריכה להיות על שתיהן כאחת.

כל מסקנה עיתונאית (ההיסטורית, כי־מובן) היא זמנית — עד שמתגלה מידע נוסף, המטיל אור חדש על הדברים. ה־מסקנות שהגענו אליהן במיקרה זה הן הנכונות והשקולות ביותר שיכולנו לה־סיק, לאור המידע שהיה מונח לפנינו.

■ ■ ■

סיפרתי לך סיפור זה, כדי לתת לך מושג על המרץ והזמן המושקעים, לפע־מים, בכתבה אחת, שאתה קורא אותה תוך כמה דקות.

אנחנו משתדלים להביא לך את תוצאות החקירות שלנו בצורה הקלה ביותר לעיון. לשם כך אנחנו נעזרים באיורים של מיקצועינו — עריכה טובה, כותרות מוש־כות, תצלומים המדברים בעד עצמם.

אבל הדרך אל מכבש־הדפוס היא, לעי־תים קרובות, ארוכה ומסובכת — בייחוד כאשר כל הנוגעים בדבר מתייחסים אל עבודתם בתחושה של אחריות מירבית.

שלוחי שלנו

S.I.G. זה לא רק שמן מנוע חדש, זה מושג חדש:

שמן מנוע (S.I.G.) STAY IN GRADE רב־דרגתי היחידי בישראל השומר על צמיגותו כל תקופת שרותו במנוע.

באור-ורשבסקי

יש דברים שמוטב להתחיל בהם מוקדם! החסכון לחינוך תיכון וגבוה הוא החשוב שבהם!

כשהבן והבת עדיין קטנים ניתן להבטיח את עתידם בתשלומים חודשיים נמוכים, ללא מאמץ.
כדאי לזכור כי שכר הלימוד היום בכתות י', י"א, י"ב הוא -.10,230 ל"י לתלמיד.
על כן, רשמו את ילדיכם מיד באחת מקופות החסכון לחינוך, בתקופת המבצע לעידוד החסכון לחינוך, 21.11.75 — 31.10.
הגרשמים יקבלו שי נאה לילדיהם וישתתפו בהגרלת 169 פרסים כספיים, בסך כולל של -.75,000 ל"י.
גם סבא וסבתא ישמחו להשתתף בחסכון לחינוך נכדיהם. נסו ותוכחו!

פרטים והרשמה באחת מקופות החסכון לחינוך:

"חסכון לתיכון" המשותפת לבנק הפועלים ומרכז השלטון המקומי — בכל סניפי בנק הפועלים.

"גחלת" תל-אביב, רח' מונטיפיורי 25, ובכל לשכות המודיעין העירוניות.

"חסך" חיפה, רח' החלוץ 38.

"מרגלית" רמת-גן, בנק קופת עם: רח' צומת לבבי 4, רח' ירושלים 50.

המועצה הלאומית לחסכון

לשכת הפרסום הממשלתית

מקומה של הצנזורה - במחסן הגרוטאות!

שוער הלילה

הנה קטע מסרט הומוריסטי:

הקריין: עתה אנו עומדים לראיין את מנהיג הסטודנטים הישראליים, פאר האינטליגנציה הצעירה, נציג התרבות המתחדשת של עם ישראל.

המצלמה מתקרבת אל דמותו של צעיר. המנהיג מחגלה בגודל טיבעי.

קלוז־אפ. פרצוף מטומטם למדי. חיוך אווילי של עסקן־צ'ק קטן, שחלום־חייו הוא להיות עסקן גדול — אולי אפילו מזכיר־הסניף של אחת ממיפלגות הליכוד. בקיצור, מנהיג אופייני של הדור הצעיר.

המנהיג: אני תובע בתוקף להוריד את הסרט שוער הלילה מן הבד. זוהי שערורייה לאומית! הגוער העברי מתקומם נגד תועבה זו!

המראיין: מעניין מאד. במה אתה מאשים את הסרט הזה?

המנהיג: זהו ניצול השואה למען הפורנוגראפיה!

המראיין: מעניין מאד. לאילו קטעים של הסרט אתה מתייחס במיוחד?

המנהיג (אחרי הפסקה קצרה, מכחכח בגרונו): תראה, אני לא ראיתי את הסרט הזה, אבל...

■ ■ ■

קטע מסרט עצוב מאד:

חדר בבניין מישרד־הפנים בירושלים. חברי הצנזורה נכנסים לישיבה. הגיל הממוצע — 87. אחד נכנס על כיסא־גלגלים, שני על קביים, שלישי נתמך על־ידי חברו הצעיר, בן 74. שותים תה עם לימון.

הצנזור הראשי (איש־מוסר דגול, הבעת־פנים חמורה): הממ, ובכן רבותי, יש כאן עניין קצת לא־נעים. אישרנו את הסרט הזה פעמיים, ועכשיו מתברר שזהו סרט משחית ומנוון.

צנזור ב' (זקן לבן, עיניים זגוגיות): שמעתי שזהו סרט מבחיל. צעירה יהודית שוכבת עם קצין נאצי. ספר־ספר־טפו. גועל־נפש!

צנזור ג' (עול־ימים, בן 68 בסך־הכל. מסתכל סביבו בבלבול, חושש להשמיע את דעתו בחברת מבוגרים): ולי סיפרו שהיא לא סתם שוכבת. יש שם כל מיני תועבות סאדיסטיות. הוא מרביץ לה... היא קשורה בשלשלאות... (שוקע בחלומות. דיר מצטבר בזוויות שפתיו.)

צנזור ד' (כיפה על הראש, מישקפיים, טיק עצבני בעין שמאל): אמרו לי ששר־הפנים מרגז מאד. כבר שאלו שאלות במיפלגה. איזה מין צנזורה יש לו. זבולון המר יכול לגמור אותו בזה. צריכים לעשות משהו מהר. עוד יכולים לפטר אותנו, חס־וחלילה.

הצנזור הראשי: או אני מבין שאנחנו מחליטים פה־אחד לאסור את הסרט הזה מייד?

הצנזורים (במקהלה): כן! כן! כן!

הצנזור הראשי: טוב, אז נעבור לסעיף הבא שעל סדר־היום. יש לנו כאן סרט מהונג־קונג, עם אורגיות ואלימות, משהו לא־נורמלי. רוצים לראות?

המצלמה עוברת אל הבד. שלוש נשים וארבעה גברים בתנוחות אקרובאטיות מסובכות. המצלמה חוזרת אל פני הצנזורים. עיניים מבהיקות בחשיכה, פיות פעורים. פייד־אוט.

■ ■ ■

אך איתי את הסרט שוער הלילה. בניגוד למנהיגי מדור חדש, נבחרי האינטליגנציה הרעננה, עתיד האומה, אביב התרבות, המדינאים והפרופסורים והמישפטנים הם מדענים של מחר, איני מחוות דיעה נחרצת על סרט שלא ראיתי.

לא נכנסתי לאולם־ההקרנה במצב־רוח אובייקטיבי. שמעתי עוד קודם־לכן ביקורות חריפות רבות עליו. ידעתי שזהו סרט השנוי במחלוקת באירופה, מבחינת דמתו ותוכנו כאחד. הייתי מוכן לראות סרט עלוב, פרוורטי, פורנוגרפי, מביך ומהלא.

ציפיתה לי חוויה קולנועית אמיתית. ראית סרט־אהבה רגיש, שדיבר אל הלב. כשנדלקו האורות, לא היה לקהל חשק (או כוח) לקום. הוא נשאר יושב עוד כמה דקות, כדי לעבור מן העולם הדימיוני המזעזע, המשכנע בעזרת מישחקם המצויין של דירק בוגארד ושארלוט ראמפלינג, אל המציאות שבחוץ.

איני בא לכפות את דעתי על איש. ההתרשמות שלי היא, יהיא סובייקטיבית ביותר. אני מודע בחלקי לעובדה שאותו סרט עצמו יכול לעורר תגובה שונה לגמרי, כנה לא פחות, אצל זולתי.

סרט — כמו ספר, כמו שיר, כמו ציור, כמו מחזה — מדבר בלשונות רבות אל אנשים רבים. השפעתו שונה מאדם לאדם. שהרי ההשפעה תלוייה במושפע לא פחות מאשר במשפיע. עולמו הרוחני של הצופה, האסוציאציות שלו, הסמלים שלו, מיבנהו הריגשי — כל אלה מחווים ראי, שבו משתקפת היצירה לפני שהיא מגיעה אל תודעתו. הראי אינו ישר, ואינו יכול להיות ישר. תחיים עיקמו אותו. ממילא מתעקמת בו גם בבואת היצירה.

אף אנשים, חיושבים כיחד באולם־קולנוע, רואים אף סרטים שונים.

כל זה מובן מאליו.

משום כך אני מכיר בזכותו של הזולת להתרשם באופן שונה מכפי שהתרשמתי אני.

אך אני מוכן לעלות על בריקאדות כדי למנוע מן הזולת את הזכות לכפות עלי את התרשמותו שלו, רשמותיו שלו באמצעות צו, חוק או פקודה של הצנזור העליון.

שארלוט ראמפלינג במסיבת האס־אס

■ ■ ■

אפשר להתווכח על שוער־הלילה עד אור הבוקר. רק במידה שוויכוח זה נוגע לפרטים עובדתיים, יכול להיות לו בסיס הגיוני כלשהו.

אבל למשל: הטענה כאילו מדובר כאן על יחסים בין קצין־ס"ס ונערה יהודית.

לא דובים ולא יער. לא זו בילבד שאין בסרט אף רמז אחד ליהדותה של הנערה, אלא הוא מקפיד בצורה בולטת ומחושבת להימנע כליל מקביעה זו. בעת רישום האסירים נאמר שאחד הוא נוצרי, השני יהודי וכו' — אך תמליל זה נפסק בכוונה, לפני שמגיע תור הנערה. הבמאית לא רצתה שנדע מתו מוצאה של הנערה.

מכך ההקשר של הסרט היתה ההתרשמות שלי, הסובייקטיבית, שזוהי נערה גרמניה, בתו של מנהיג סוציאליסטי.

אולי קשה לכמה יהודים טובים לסבול את המחשבה שמחנות־הריכוז לא הוקמו למען היהודים בילבד, וכי עברו בהם מאות אלפי גרמנים, אריים טהורי־גזע, אויבי־הנאצים וכאלה שנחשדו בעויינות למישטר.

זוהי עובדה היסטורית. במחנה דאכאו נפגשו יהודים וייישועים, קומוניסטים ואנשי חימין האנטי־נאצי, כמרים פרוטסטנטיים ובני נישואי־תערובת.

הגברת ראמפלינג בוודאי אינה „טיפוס יהודי" דווקא. דרוש מאמץ גדול של דימיון כדי לראות בה נכדה כשרה של ישראל סבא.

■ ■ ■

רק עובדתי נוסף: אין זה סרט המלמד, בכל צורה שהיא, זכות על הנאצים, או אפילו על נאצי אחד.

האהבה המוזרה הנקשרת בין הקצין וה־אסירה אינה הופכת את הצעירה לנאצית. להיפך, היא הופכת את קצין־הס.ס. לאנטי־נאצי. זהו מרכיב עיקרי של העלילה.

בראשית הסרט שייך שוער־הלילה — קצין־ס"ס לשער בר, המתחבא בתפקיד זוטר בבית־מלון וינאי — למחתרת נאצית. המחתרת רוצחת עדים, העלולים להעיד נגד חבריה, והיא מסמלת את האידיאולוגיה הנאצית. בהשפעת אהבתו המחודשת לאסירתו־אהובתו־לשעבר, מתקומם האיש נגד המחתרת, לוחם בה ונרצח על־ידה.

אין גם שחר לטענה כאילו מייפה הסרט את התנאים במחנה־הריכוז, או מפחית מאימתם. ההיפך הגמור הוא הנכון. הזיכרונות מן המחנה מופיעים על הבד כחלום־בלהות מחריד. גם זהו מרכיב עיקרי של העלילה.

כאשר יוצר הזוג הנרדף לעצמו מעין מחנה־ריכוז משלו, בדירה המנותקת, אשר הנאצים צרים עליה, מתחדשת גם אימת מחנה־הריכוז המקורי, ומעוררת חלחלה בלב הצופה.

אין צורך להזכיר כי במאית־הסרט עצמה עסקה שנים בחשיפת הזוועות של מחנות־הריכוז, בסרטים תיעודיים.

הסרט עצמו מדבר בשפה משלו, וזו לכל דה חשובה לגבי החוויה.

■ ■ ■

יני סביר גם שזהו סרט מיני במיוחד, „פורנוגראפי" חלילה, „פרוורטי", סאדו־מאזוכיסטי.

מי שרואה דווקא את אלה, בוודאי רואה את הקרוב לחיירהורי־ליבו.

בעיני (כן, כן, סובייקטיבית!) זהו סיפור־אהבה אמיתי, כימעט קלאסי, על רקע היחסים של גבר־אשה, רודף־נרדפת, פושע־קורבן, סוהר־אסירה. הבמאית בחרה בסיפור המתרחש על רקע של מחנה־ריכוז נאצי, מפני שזה היה עולם־הסמלים שהעסיק אותה. אבל נדמה לי שדרושה מידה רבה של קהות־חרשים כדי להבליט את הספל על־פני העיקר, את הרקע על־פני תוכן.

התנאים של מחנה־הריכוז כאן כדי להגביר את הזדעזעותו של הצופה, שמקורה ביחסים בין הגבר והאשה. אין זה „ניצול לרעה" של השואה, אלא שימוש לגיטימי בסמלים הקרובים לבב כולנו, בני תקופה שעמדה בצל האימה הנאצית.

המוזר הוא שבוויכוח המתנהל כעת בווינה בין ברונו קרייסקי ושימעון ויינטל, הסרט הזה נמצא דווקא לצידו של ויינטל. הוא זוכר ומזכיר.

■ ■ ■

בך כל זה אינו שייך כלל לוויכוח על מעשה הצנזורה.

בחברה תרבותית אין לסבוך דיקטאטורה של קומץ בני־אדם — דבילים או גאונים, צבועים מחוללים או אנשי־מוסר צרופים, גרוטאות מאובקות או הוגי־דיעות צעירים — אשר יכפו את חשקפתם על הכלל.

קודם כל, מפני שכל אחד מהם רואה סרט משלו. סרט השונה מזה שאני רואה. אינני מתיימר לחדור לניבכי־ריגשותיו של הצנזור. לא מעניין אותי לחלוטין איזה סרט הוא רואה, ומה הסרט עושה לו. זוהי בעייתו הפרטית, ולכל היותר בעיית הפסיכיאטר שלו. איני מוכן לכך שמישהו יסביר לי מה אני רואה ומה לא.

שנית, במישטר שלנו מתווספות השחיתות על השרירות, והצביעות על השחיתות. שר פלוני רוצה למצוא חן בעיני זבולון המר, צנזור אלמוני רוצה ללחך את פינכתו של השר שמינה אותו, סוחר אלמוני רוצה לשלם שלמונים לצנזור הפוגע בעסקיו. (ואולי כדאי לשלם שוחד לצנזור כדי ש־יאסור סרט, מתוך תיקווה שבית־המישפט יתיר לאחר־מכן את הקרנתו ויוסיף לו פירסום.)

בשעתו הגשתי בכנסת הצעת־חוק לביטול הצנזורה על המחזות ועל הסרטים כאחד. הצנזורה מתבססת על חוק־הראינוע משנת 1927, ומקומה במחסן־הגרוטאות — יחד עם הראינוע עצמו, הנציב העליון הבריטי שחוקק את החוק, והאמונות הטפלות של השר יוסף בורג.

לאותו מחסן־גרוטאות יש לשלוח את הכנסת כולה, אם אין לה אומץ־לב לבצע ניתוח זה.

מכתבים

חזית־החוץ של משל

פירסמתם כתבה בעניין נסיעת אישי ממשלה וציבור לחו"ל (העולם הזה 1991). בקטע מכתבה זו התייחסתם גם לשליחותו של מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, לארה"ב ולמכסיקו בתקופה הנוכחית. יורשה לי להעמיד עובדות על דיוקן, כלהלן:

מזכ"ל ההסתדרות דחה בזמנו, בשבוע, את נסיעתו לארה"ב, לרגל המצב עם פרסום המדיניות הכלכלית של הממשלה — זאת, אף־על־פי שהוא אמור היה להיות הנואם הזר היחידי בוועידת האיגודים ה־מיקצועיים האמריקאיים, שמערכת־היחסים שלנו עם ארגון עצום וחשוב כזה חשובים ביותר מבחינה כלל־לאומית ותנועתית בעת הזאת.

מזכ"ל ההסתדרות יצא את הארץ לחעידת קונפדרציית האיגודים המקצועיים ה־חפשיים במכסיקו, קודם שביתת עובדי

מזכ"ל משל
להיות אירפה, מתי?

בתי־המלאכה באל־על. באירגון בינלאומי זה מכהן מזכ"ל ההסתדרות כסגן־הנשיא, והוועידה מחדשת את המנדט על בסיס של בחירה אישית, תוך נוכחות המועמד־לתפקיד בדיוניה. היעדרות של משל מהוועידה במכסיקו היתה עלולה לגרום שישראל שוב לא תהא מיוצגת בנשיאות האירגון — דבר העלול לפגוע במערכת הבינלאומית לתקופה ממושכת. למותר להסביר מה חשיבות יש לייצוג ישראלי נכבד במוסדות בינלאומיים, שעה שקיים סחף מסוכן בעמדות שמחזיקה ישראל בזירה הבינלאומית.

עם זאת שקל המזכ"ל עם חברים בארץ ובוועידה במכסיקו את שובו ארצה, והוחלט שימשיך להיות נוכח בוועידה ויקיים את הפגישות עם גורמים בינלאומיים שנצאים בוועידה, מתוכנן מראש. מתוך קריאה בעיתונות היומית למדתם מה פעל המזכ"ל בהיותו בוועידה, וכיצד ניהל מאבק רצוף לשמירת עמדות ישראל בזירה זו. מכל מקום, שעה שהובטחה בחירתו־מחדש של משל לכהונת סגן־הנשיא של הקונפדרציה, הוא החליט להקדים שובו לארץ.

בימי שהותו בארה"ב, על־פי התוכנית המקוצרת קיים משל שיחות משמעותיות עם סגן־נשיא ארה"ב נלסון רוקפלר, ועם נשיא תנועת העבודה האמריקאית ג'ורג' מיני. אין ספק שתוכנן של שיחות אלה והתוצאות מהן — משפיעים לחיוב לגבי מעמדה של ישראל ואזרחיה בדעת־הקהל האמריקאית, ויצויין שמשל פעל בכיוון זה, נוכח המתרחש עתה בציבוריות האמריקאית הנתונה במשבר כללי.

אני מרשה לעצמי למחות על סיגנון־הכתיבה של הקטע הנ"ל, שבו אתם הופכים שליחות חשובה כמפורט לעיל, ל־"טיול". צר לי שאינכם מודעים לכך שעם כל החשיבות לנושאי־פנים, קיימת גם חזית־חוץ לא־פחות חשובה, ואל לנו לזלזל בכך, ולסייע בידי אויבי ישראל לגרום לבידודה המוחלט של ישראל — דבר שעורכי העולם הזה בוודאי אינם מסכימים איתו, לפחות על־פי קריאת מאמרי־המערכת המרכזיים בעיתונכם.

שמואל סורר, דובר ההסתדרות, תל־אביב

● תעולם הזה נשאר איתן בדעתו שתפקיד המזכ"ל בעיתות משבר הוא בארץ, את הוועדות אפשר להניח לעסקנים אחרים שיקפצו על המציאה.

ידיעה מזעזעת

ביום ו' (24.10.75) חדפיס הארץ בעמוד הראשון ידיעה מזעזעת מאת סופרו. בכתבה זו קובע סופר הארץ שנודע לו מפי אחד השרים, שהדיון בממשלה בגין החזרת עקורי איקריט ובירעם משתהה, הואיל שהגברת מאיר פנתה למר רבין בדרישה לדחות את הדיון בנושא זה. הגימוק: „זה עלול להזיק ליוקרתה" (כמובן, מנמקת הזקנה התגנדותה הנמרצת גם בגימוק המגוחך של „ביטחון").

נדהמתי, כשנוכחתי לדעת שהעולם הזה בכלל לא הגיב על ידיעה זו, שהיא בעיני בעלת משמעות חמורה, וכפולה: שהמכשפה הזקנה עדיין בוחשת בתבשילה, כדי להמשיך ולהרעיל את היחסים בינינו לבין הערבים. ושכל זמן שהגננת הזקנה עודנה בחיים, ופוקחת עין על גן־חילדים (קרי ממשלה), יש לעקורי איקריט ובירעם סיכויים קלושים ביותר לחזור לכפריהם.

לדעתי, על אחד מחברי־הכנסת שחתמו על העצומה שהופיעה בהארץ לפני מיספר ימים — בגין תיקון העוול לעקורי איקריט ובירעם — להגיש מייד שאילתה בכנסת, מאחר שהידיעה בהארץ לא הוכחשה עד היום הזה, לא על־ידי מר רבין ולא על־ידי הגברת מאיר.

מ. גולן, חיפה

● ראש־הממשלה הכחיש באוזני העולם הזה נמרצות, כאילו היתה התערבות כלשהי של גולדה מאיר בעניין זה בזמן האחרון.

תיקון מעמד הגים

ברצוני להתייחס לכתבה מאירת־העיניים מאת העיתונאי יגאל לביב, תחת הכותרת „המישטרה מחפה על גיסו של השר" (העולם הזה 1989).

לדעתי, חובת העיתונאי הישר היא לבדוק העניין לאמיתו של דבר, ולהביא בפני הקוראים כתבה נכונה ובלתי־משוחדת.

כמישפטן, לא אכנס לעובי העניין האם

סוחר טוינה
גים או לא גים?

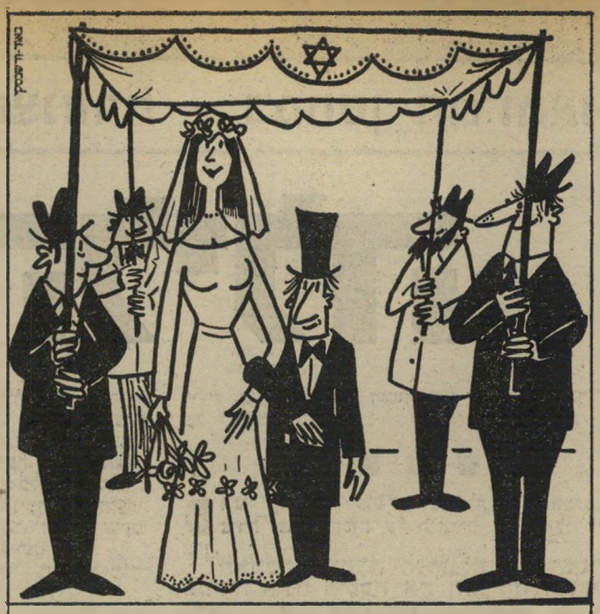
המיסחר בתעודות מילווה־חיסכון 71' ואילך, שהוצאו על־ידי המדינה, מהווה עבירה פלילית או לא. לדעתי אין באקט של קניית תעודות־מילווה הנ"ל מאת בעליהן עבירה על החוק, כי הפרת הוראת נגיד בנק ישראל אינה בבחינת הפרת החוק, המחייב הטלת עונשים קבועים בחוק.

לעניין הכתבה האמורה לגנה את שר־המישטרה שלמה הלל, לא הביא העיתונאי יגאל לביב דברים נכונים בקשר לקירבתו המשפחתית של מר יוסף טוינה לשר־המישטרה.

לפי ידיעתי האישית, אין מר טוינה גיסו של שר־המישטרה. בשפה העברית גיס הוא אחיו של בעלה או אחיה של אשתו (ראה מילון עברי אבן־שושן עמ' 183). אין מר טוינה אחיו של שר־המישטרה או אחיה של הגברת הלל.

אחותו של מר יוסף טוינה, הגברת

(המשך בעמוד 14)

קצר וצמוד

התכנית הקצרה. הצמודה הרווחית
ביותר והיחידה הנותנת 100% הצמדה כבר לאחר 24 חודש.

הבנק הבינלאומי הראשון

40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ.

הזהרו מחיקויים!!
חזיות 8 HUIT
הגיע משלוח של 4 צבעים נוספים

בלי תפר * מקסים * סקסי * בצבעים מרהיבים
עם חזיות HUIT 8 את מרגישה „בלי"

להשיג: תל־אביב: סלון „מלכה", פסג' דיזנגוף; **ירושלים:** סלון „אביבית", בן־יהודה 17; „שיק פריז", בן־יהודה 1; **חיפה:** סלון „שלוה", הרצל 36; **באר־שבע:** סלון „קליין", קק"ל 117; **רמת־גן:** בוטיק „ארמון", חרוא"ח 3; **פתח־תקווה:** סלון „ציפי", חובבי ציון 36; **ראשון־לציון:** סלון „כדריה"; **רחובות:** סלון „גניה", הרצל 165; „המשביר לצרכן" ובסלונים המובחרים.

אצלנו תוכל לשמוע איך לבלות שבועיים של שמש ושלג בשווייץ ב-450 דולר!

בתקציב שהוא בהישג־ידך, במסגרת ההקצבה, חוכל להנות – במשך שבועיים – מהחרגעות נעימה מתחת לשמש מחרפקת על משטחי־שלג מרהיבי־עין, באחת מערי־הקיט הציוריות בשווייץ.
לדוגמה: שהייה של שבועיים במלון PERREN ב-Zermatt בחדר זוגי עם אמבטיה, בתקופה 20/12-29/11;
(המחירים בפרנקים שווייצריים, לנפש).

לינה וארוחת־בוקר	518 –
תקציב לארוחות נוספות	500 –
כרטיס רכבת מצירך ובחזרה	80 –
הוצאות אישיות שונות	142 –
	1,240

שהם 450 דולר (לפי השער מיום 1.10.75)
פרטים מרתקים נוספים על אפשרויות לבילוי חופשת שמש ושלג במקומות אחרים – מצויים אצל כל סוכני הנסיעות ובמשרדי "סוויסאיר".

אנחנו עוסקים בתעופה אבל הראש שלנו לא בעננים

SWISSAIR

בינג ליניאל

קרגמן יכול להירגע: כל הפועלים הולכים לישון כשמסתיימת התוכנית הערבית

■ בעצם המשא־ומתן ש־התנהל בין ראשי ההסתדרות ובין חברי ועד־העובדים של עובדי בתי המלאכה של אל־על, כאשר הדיון היה בעיצומו, הו־דיע לפתע מזכ"ל ההסתדרות **ירוחם משל** כי הוא מפסיק את הישיבה, כיוון שעליו למ־הר לפגישה שיש לה עדיפות עליונה. לנוכחים, שסברו, כי למשל יש פגישה עם ראש־הממשלה לפחות, נכונה הפתעה כשהסתבר להם כי הפגישה, ש־נראתה למשל חשובה יותר מ־סיום השביתה באל־על, היתה הופעתו בתוכנית בידור ומצב־רוח בהנחייתו של **יעקב אגי־מון**.

■ העיתונאי **בועז עברון** טוען שבישראל השתררה גיר־סה חדשה של הפסוק המפורסם של דקארט, בזו הלשון: „אני שובת, סימן שאני עובד."

■ על המצב הכלכלי של המדינה אומר עברון: „הערבים עובדים, הדרוזים שומרים, ועם ישראל חי."

■ כשנשאל ח"כ **שימחה ארליך** איך זה להיכנס לנע־ליו של אלוף (מיל.) **אריאל** („אריק") **שרון**, כיו"ר ועדת־הכנסת לפיקוח על תקציב הבי־טחון, השיב: „אף פעם לא ניסיתי להיכנס לנעליו הצב־איות של אריק, אבל כשמדובר בפוליטיקה הוא זה שצריך לחי־כנס לנעליי. לא אני לנעליו."

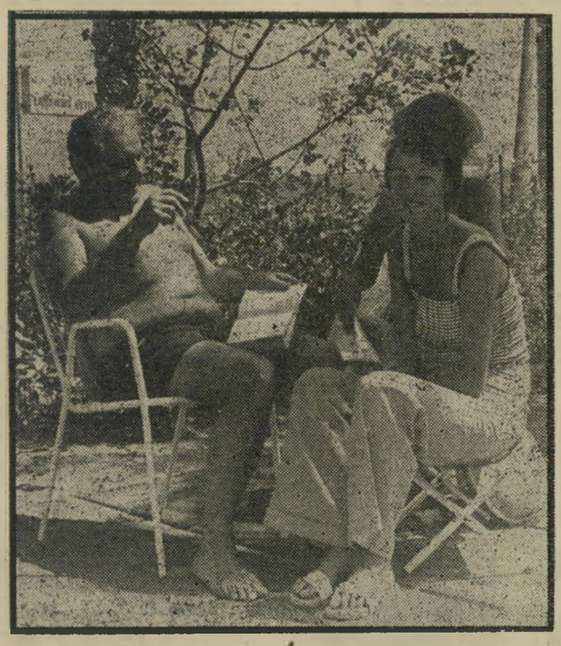
■ ארליך אף הגדיר את דרכו הפוליטית של אריק, ב־ערך כך: „הוא הקים את הלי־כוד, נכנס לכנסת, פרש מה־כנסת ונכנס לממשלה."

■ המנהה **מני פאר** טוען כי נוכח המאזן השלילי של העלייה לישראל, כדאי לאחד את משרד־האוצר עם משרד־הקליטה, כי העולים היחידים בימים אלה הם המחירים.

■ מני פאר גם אינו מבין מדוע דורש ח"כ **יוסף קרגמן** להקדים את שידורי־הטלוויזיה. אומר מני: „הפרעלים שאני מכיר ממילא סוגרים את המק־לט בשעה שמונה בערב, מכיוון שאז מתחילות התוכניות בעב־רית."

■ קובלנה נוספת של מני: „כשהיתה שביתה באל־על אמ־רו שיסגרו את החברה ויחכירו את המטוסים. גם במס־ההכנסה שובתים. למה לא סוגרים את מס־ההכנסה ומשכירים את ה־משרדים ז"

■ כשריאיין מני מאר את שר־המישטרה **שלמה היל־ל**, במיסגרת יום־השוטרת. נכחו במקום כ־300 שוטרות. מני שאל את השר אם אינו נבוך בחברת כל־כך הרבה נשים. השיב השר: „אני מרגיש כמו דג במים. כשהייתי בשליחות סודית להצלאת יהודי עיראק, בראשית שנות החמישים, נא־לצתי להסתתר אצל מישפחה יהודית בבגדאד. במישפחה היו חמש בנות. כולן בתולות." כש־שאל אותו מני: „גו, ואיך בי־לית ז" השיב השר: „למדתי לסרוג." השר סיפר גם כי כ־**משה דיין** בשעתו, גם הוא היה ילד־יחידי, בבית־ספר של בנות, כך שמאז אינו נבוך עוד בחברת בנות.

חיים צדוק

שר־המישפטים, ידוע כחובב כל חדברים הטובים בחיים. כאשר נפש במלון „לרום" באילת, זנח חשר לשעה קלה את הבלש שקרא, כדי לשוחח בעלי־צות רבה, עם החולנדית אן קרון, אשת יחסי־חציבור של המלון.

■ מפקד המישמר־האזרחי, ניצב **מוקה כהן** מגלה לאח־רונה פעילות ציבורית נמרצת בהגדלת המישמר שעליו הוא מופקד. למרות היותו קצין בכיר במישטרה, הוא מוצא ל־עצמו זמן להשתתף בפגישות הצמרת של אנשי אחדות־הע־בודה במיפלגת הצבודה.

■ במיסגרת סיור־עיתונ־נאים במישטרת ישראל, ביקרה קבוצת־עיתונאים גם בבית־ה־ספר לשוטרים בשפרעם. כש־נכנסו העיתונאים לחצר בית־הספר, הבחינו בשוטרים תמ־אמנים באלות. כתב שידורי ישראל לענייני מישטרה, **עקי־בא אלדד**, שאל את מפקד בית־הספר, תת־ניצב **דויד אורן**, האם האימונים באלות הם כתוצאה מלקחים שנלמדו מההפגנות שהתקיימו נגד בי־קורו של שר־החוץ האמריקאי **הנרי קיסינג'ר**. כשאורן לא השיב לו, אמר אלדד: „אני מבין שכעת אתם יודעים איפה להרביץ חזק יותר."

■ כשביקרה מישלחת־העי־תונאים באותו יום גם בבסיס מישמר־החופים של המישטרה בחיפה, היא הועלתה על אחת הספינות כדי לערוך בה סיור ימי. אלא שהתוכנית בוטלה בג־לל סערה בים. כשירדו העי־תונאים מן הספינה, אמר להם מפקד המישמר, סגן־ניצב **צבי שלום**: „ההפלגה היתה קצת מסוכנת, אבל אני בטוח שכמה אנשים בארץ היו מרוצים מאד אילו חלק מכם היה נוסע ל־מים."

■ אל הזמרת **פנינה בריק** ומשחקן **שלמה ניצן**, המשתתפים במופע בשם היהו־דים באים, הצטרף ציור בשם **שמוריק שינקפן**, שהוא בנו של אחד מראשי תנועת־החרות, עורך־דין **דב שיני־סקי**, שהורשע בשעתו בהנחת מצנח בקיריה כמחאה על הס־כם־השילומים עם גרמניה. אין זו הפעם הראשונה ששמוליק מופיע על הבמה. בזמנו היה חבר בלהקה שליוותה את הזמר דאז, והח"כ דהיום, **עקיבא נוף**, כשזה האחרון זימר את חלהיט שלו איזבל.

■ בעיקבות הצעתו של העיתונאי **אמנון דרור** לתת למיפלגת־העבודה ערוץ טל־וויזיה משלה, הגיעה למערכת העולם הזה ההצעה הבאה: „ב־רור שראש־הממשלה **יצחק רבין** אינו יכול להיות קריין־רצף, נוכח התנגדותו של ח"כ יוסף קרגמן, שכן אז תסתיימנה התוכניות בשלוש לפנות בוקר. אפשר לעשות מבט עם שר־האוצר **יהושע רבינוביץ**, אבל השאלה היא — לאן? חלהיט של ערוץ־הטלוויזיה ה־מוצע יהיה ללא ספק מישחק השבוע חפש אותי, עם מזכ"ל המיפלגה **מאיר זרמי** בתפ־קיד הראשי."

■ יושב־ראש חוג ישראי אכסודוס קברניט אל־על **אורי יופה**, יודע לספר, כי שר־החוץ **יגאל אלון** יצא במפתיע ל־וושינגטון, לנהל משא־ומתן עם הנרי קיסינג'ר על ערבויות אמריקאיות להספקת־מים לישי־ראל, לאחר החזרת הכינרת ל־סורים.

■ חבר קבוע אחר בחוג

המשולש המסוכן

שבין קפה „פילצ", מלון „גת־רימון" ומלון „פארק" בתל־אביב של ערב קום המדינה, היווה השבוע סיבה טובה למיפ־גש שקיימו גדולי החוללים של חימים החם ב„בוטיצ'לי", בית־יין וגבינות חדש שנפתח ביפו העתיקה. הפירסומאי יוחנן גולדברג (מ־שמאל), המכונה „דובז'ה", כינס למקום את ידידיו משכבר חי־מים, בהם אופירה הולנדר (מימין), אשתו של חבר „אגד" צבי, ואת גרישא קופילוב, מבעלי „עלית" (בתמונה האמצעית, מימין) ששמח לפגוש בבעל חנות־התעלליים בני דויטש, חמכונה „בני רווק", למרות, שמאז הספיק לשאת אשה. אחת האורחות הפופולריות

אנשים

סוכן הביטוח **מיכאל** („מיקי") **מירלר**, טוען, כי שביתת אל־על הופסקה תחת לחץ אירגון הסר־פומריות והבוטיקים, הזקוק ל־אספקה מידי הדיילים.

■ המנחה **שמואל שי** טוען, כי ביום השיבעה למותו של במאי־הקולנוע האיטלקי, **פייר פאולו פאוזדיני**, ש־היה ידוע כהומו־סכסואל, תי־ערך לכבודו אזכרה בגן־הצא־מאות בתל־אביב.

■ כאמן הכדורגל לשעבר, **יוסי'ח מרימוביץ'**, שנשאל על־ידי העיתונאית **אלה בר־קת** מדוע בזמנו לא היו כל־כך הרבה שחיתויות בכדורגל, לה **יצחק רבין**, על שר־הבי־טחון **שימעון פרס** ועל ה־פרוצות שבכביש רישפון."

■ בליל־שבת הנחה שי סימפוזיון על ספרות־המילחמה. אחרי **שיגאל מוסינזון**, **יג־אל לב**, **יהושע בר־דיון** ו־**אורי אבנרי** סיפרו זיכרונות מן המילחמות שעליהן הם כתבו את ספריהם, נקרא במאי אמא קוראז', **דויד לוין**, לד־בר על הצגתו. פתח לוין: „לצ־ערי אין לי זיכרונות ממילחמת שלושים־השנה."

■ אחד הרווקים היותר מבוקשים בארץ הוא בעל מס־על פפקו, שרכש לאחרונה גם

הנסיך חואן קרלוס

העומד לרשת את ה־רודן הספרדי החולה פרנציסקו פרנקו, חיה בצעירותו חובב־בילויים מושבע. הוא נהג לנסוע מסביב לעולם, לבלות במיטב המועדונים ולגור בבתי־המ־לון חמפוארים ביותר. באחד ממסעותיו נפגש חואן קרלוס גם בחברי להקת „כרמון", בחם מלכת־חיופי לשעבר יהודית פרי (שניה משמאל), שמח להצטלם איתם בחברת רעייתו. השבוע, עם עלות חנסיך לגדולה, שלפו חברי־הלהקה את התמונה מהגינזך.

השיב: „השחיתות בכדורגל החלה ברגע שהמיסלגות החלו לנהל את הקבוצות. ברגע ש־מיפלגות תפסקנה לנהל את מישחקי הכדורגל, תיפסק גם השחיתות."

■ המנחה **שמואל שי** ואיש הטלוויזיה **ירון לונדון** מהווים צמד קבוע במישמר ה־אזרחי של שכונת נווה־אביבים. כשנשאל „שמיל" על מה הם שומרים ענה: על ראש־הממש־את מיפעל ג'רקוזי, הצעיר בן ה־29 **יהודה פלקוביץ'**. פל־קוביץ, שבמשך חמש השנים מאז הקים את פפקו הפך מיל־יונר ואיש־עסקים ידוע, מת־קשה, למרות הופעתו החיצונית הנאה, למצוא אשה כלבבו. מ־שום־כך הסכים להשתתף ב־תוכנית השידוכים הטלוויזיונית חפש אותי, והוא יהיה ללא ספק אחד החתנים הפוטנציא־ליים הטובים ביותר שהשתתפו אי־פעם בתוכנית זו.

ביותר של הערב חיתח מי שנחשבת כמלכת־חיופי של „חמשולש המסוכן", עדה מכנס (בתמונה למעלה). חיא התחבקה בשימחה עם איש־העסקים מוטקח רביד, חמכונה „מוטקח רקדן", וסיפרה כי חיא ומוטקח זכו באופן קבוע בכל תחרויות־הריקודים במשולש.

המזל שלכם

טלה

21 במרס – 20 באפריל

השבוע צפוייה לך פעילות קשה מן הרגיל, וגם בלתי־שיגרתית, ממש כמו בשבוע שעבר. יהיה עליך לאסוף את כל כוחותיך, הפיזיים וה־נפשיים, כדי לעמוד במשימות שיוטלו עליך לבצען. אם תדע להתגבר על חולשות קטנות שלך — תצליח. נסה השבוע לאנוס עצמך לחסוך.

שור

21 באפריל – 20 במאי

קטטה או מריבה עם אשה, יעכירו את מצב רוחך, ואם אתה נשוי, היזהר מלבגוד. השבוע הוא בסימן כשלונות עבורך. אתה בהחלט יכול לנצל את השבוע הזה למטרות מועילות ופוריות יותר. את יכולה להי־כנס לתקופה של חוסר פעילות, אם תבואי בקשר עם האדם הלא נכון.

תאומים

21 במאי – 20 ביוני

גם לך בת מזל תאומים יש יום אהבים — אבל הרבה יותר רציני. היום שלך חוא יום ו', דעי לחפיק ממנו את המכסימום. צרות בע־בודה, ליקוי בריאותי קל שבקלים. ייחה זה שבוע מלווה התפרצו־יות עצבים בעניינים שונים. אך בסופו יחיה מתוק. בקנותך תכ־שיטים או דברי ערך, קחי איתך בעל מיקצוע מהימן לייעוץ והדרכה.

סרטן

21 ביוני – 20 ביולי

על אף מאמציך להיות טוב והגיוני צפוי לך ריב חמור עם בת זוגתך. היא תאשים אותך בדברים שבאמת אינך אחראי להם, משום כך קל לך לשכוח שגם עשית המון צרות. צפויה לך אהבה חדשה, אל תאבד את הראש היא זמנית. אל תכנס בשום פנים ואופן להתחייבויות פרטיות.

אריה

21 ביולי – 21 באוגוסט

אם אתה חושב על בילוי חופשה קצרה בעתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הפרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבו־צת אנשים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת התיכנון וקביעת ה־תאריך: מכתב רשמי שאתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך נחת.

נחולה

22 באוגוסט – 22 בספטמבר

השתתפות באירוע חברתי מסויים תשמש לך כנושא לשיחה במשך כל השבוע. מאורע פוליטי שיתרחש השבוע יגרום לך סערת רוחות ואולי אף התרוממות רוח. נסיון לשנות כמה מהמוסכמות החבר־תיות שלך עשוי להביא להכרת אנשים חדשים ומעניינים. יוקר ה־מחייה, שיעלה בשבועות הקרובים, יטריד רבים ובמיוחד אותך.

מאזניים

23 בספטמבר – 22 באוקטובר

את נמצאת — כרגיל — על פרשת־דרכים. אלא שהפעם לא תוכלי לשבת בחיבוק־ידיים. הוא ידרוש ממך צעדים נימרצים, ועצם הדרישה הזאת תדרבן אותך לעשות דברים שישנו את כל חייך. בן מאזניים: אל תסתבך, דווקא עכשיו. אתה זקוק לכל חושיך. זהו שבוע קשה.

עקרב

23 באוקטובר – 22 בנובמבר

ניסיות, בשבועות האחרונים, לא להיכנס לצרות ולא להיחפז. אבל לפע־מים, כשמנסים לא לשכב על הבטן, שוכבים מרוב פחד על הגב. אתה צריך לנקוט עמדה ולהגדיר את כוונותיך. זה נכון לא רק בתחום ה־רומנטי אישי, אלא גם בתחום העיסקי. אם לא תעשה כן תישאר קרח מכאן ומכאן. השבוע הכל ישבור ואושר רב צפוי לך ממקום שלא ציפית.

קשת

23 בנובמבר – 20 בדצמבר

יחסים רומנטיים אינטימיים עשויים להאפיל השבוע על כל התר־חשות אחרת בחייך. אם אתה חושב שהגיע חזמן להתייחס ברצינות רבה יותר לעתידך, ולקשור את עצמך לחיי־משפחה, זה השבוע המת־אים לעשות זאת. אל תמתין רגע נוסף. טוב ליבך עלול להיות לך לרועץ. השתדל להרגיע את עצביך המתוחים בשבוע זה. בידור לא יזיק לך, למרות התוצאה הכספית. השבוע כדאי לשמור על הבריאות.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

אתה נמצא בתקופה בה מאיר לך המזל פנים בכל הנוגע לבית ולמש־פחה. קשרים נפשיים מתהדקים והולכים בינך לבין נערה, שהופיעה לא מזמן באופק חייך, והם יזכו לאישור נלהב מצד המשפחה, הקרו־בים תידידים. הרבה לארח אנשים בביתך, ואל תחמיץ שום הז־דמנות לעריכת מסיבה לכבוד המאורע לחוג מכריך. המסיבה תשתלם.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

אינך מביו,ז שאת בגיל בו את זוייבת למצות את כל. היפה והנעים שבחיים, מישהו ינסה להוכיח לך זאת השבוע. אל תסרבי לו. גלה יותר יוזמה בדברים הקשורים בהנאות חומריות, אתה מתייפח שאין לך ואינך עושה מספיק בשביל משפחתך, נסה לשפר את היחס כלפיהם.

דגים

19 בפברואר – 20 במרס

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך, אתה חופך לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות. זהו שבוע בו טוב תעשה, אם תרבה בקשרים חברתיים, בבילויים, ובפגישות עם בני שני המינים. המשך לחשתוף, ולבלות בים אך חיזחר במיק־צת על דרכי חנשימה שלך. בת דגים, לבשי בגדים בצבע תכלת.

מכתבים

(המשך מעמוד 10)

רינה, נשואה לאחיו של השר הלל, חברי מר אליהו הלל, הנמצא מזה שנים בקנדה.
עו"ד שלמה בכורי, תל־אביב

● מר יוסף סוינה, בנוכחות כתב וצלם המערכת, הגדיר את השר הילל כגיסו.

הקדשה להנרי קיסינג'ר

הנה היא המדינה, אשר נופלת מרגליה, והיא תשושה וחסרת־אונים לעמוד בפני צרות, ואלה שהיא נשענת עליהם, אינם אף מישענת קנה־רצוץ. ואלה שהם קברניטיה, ניקלטים וחסרי־אונים, משתמשים במילים בוטות וחסרות־תוכן, להרבות אונים לעצמם־הם.

הם מלהגים ומרבים להג, כדי להסיח אש בלהבה אשר כבה בטרם־עת. אלה הם ה־

יהודה פיירוף
לחלל את השטן

קברניטים הכורתים ברית עם השטן, שהוא גרוע מן הסרטן. והטובים נאכלים — והרעים אוכלים.

ומה שלום החללים, אשר מתחללים במחילותיהם — האם במחילות־השטן יש זכר לחללים? והחללים אשר נפלו מחללים את השטן.

תבה נתעורר כולנו־כאחד, כדי לחלל את ברית־השטן.
גור־אריה־יהודה פיירוף, תל־אביב

הימנון היהלומנים הדמוקים

יהלומן חשוב ובעל־מיקטרת / תחלים השבוע מהארץ לרדת. / בניהול־ספרים אינו חפץ / זה נוגד את האתיקה של המיקצוע הנוצץ.

שר־האוצר בו לא יחשוד / הרי אינו פוצל מנמל־אשדוד. / מס־הכנסת, אותו הוא מוקיר / ומיסים ישלם ממש כמו שכיר.

תרומות למיפלגה תמיד הוא נותן / נכון, רבותי, הוא ממש מיסכן. / 4000 דולר תרם למיפעל / תגיד גם אתה, האם הוא קרימינל?

הרפורמה ירדה עליו כספחת / ומרוב דאגות הוא חטף קרחת / מה הוא מבין בניהול־ספרים / הרי כתפרן הוא משלם מיסים.

לארץ הוא בא בגלל הציונות / והרפורמה הזאת היא ממש גזענות. / חוקים חדשים האוצר עליו מפעיל / מה הם חושבים, שאני טפיל?

דולרים ושטרלינגים לאוצר הוא מכניס / ולמה שכמה פרנסים לא יישארו בכיס? / האם בעד כמה אגורות שחוקות / את הענף הזה כדאי לכרות?

בגלל ניהול־חשבונות לא נלך אל חרב / אשלם שני אחוז, ואהיה נקי ללא רבב. / אבל, היהלום הזה הוא ממש מציאה / תן שני מיליון, וזהו — מזל וברכה.
רוני איתן, תל־אביב

דרושה: ממזרה!

פסול חיתון
מחפש ממזרה
ת.ד. 26221, תל־אביב

ראו מה מצאתי במדור המדעות של הארץ, מיום 17.10.75.
מה דעתכם?
פירקוס פתשגן, תל־אביב

● מציאת הקוראים פתשגן — ראה גלוסה.

העניקי לפניך טיפול קוסמטי הנמשך רגע ופעיל ימים - SOFT SCRUB

טיפול פנים קבוע בחכשיר הנקוי המיוחד והמובחר 'סופט סקראב'. יטהר את פניך מההשפעה המזיקה של זיהום האויר ויבטיח לעורך נשימה בריאה ורעננות.

מבצע שי של מרי קוואנט: זוהי אחת מסידרת 4 מודעות שזועדו להציג בפניך את חכשירי היופי החיוניים שלך. גזרי את המודעה, הדביקי אותה על גליון נייר יחד עם 3 מודעות נוספות שיתפרסמו. ע"י כך יתקבל פרח מרגנית גדול שהוא סימלה של מרי קוואנט.

שלחי את המודעות המודבקות למרי קוואנט, ת.ד. 33030 ת"א צייני את כתובתך ותקבלי לביתך שי

MARY QUANT

פורום

ממשלת ישראל
המשרד לקליטת העליה

ההסתדרות הציונית העולמית

הסוכנות היהודית לא"י
מחלקת העליה והקליטה

אל הישראלים השוהים בחו"ל

ממשלת ישראל והסוכנות היהודית החליטו לאחרונה על מתן הקלות לקליטת תושבים חוזרים.

על הענקת התנאים יוחלט באורח אינדיווידואלי בהתאם למצב ולצרכים של כל פונה.

ישראלים תושבי חוץ לארץ, המבקשים לשוב לישראל, יפנו אל משרד מחלקת העליה והקליטה של הסוכנות היהודית / ההסתדרות הציונית העולמית הקרוב למקום מגוריהם, ויקבלו מידע על סיוע אפשרי.

הכתובת בארץ: **ועדה לתושבים חוזרים**
ת.ד. 7384
ירושלים

תן טרמפ לחייל

מכנה השלום

מרבים לדבר על „מחנה השלום". אומרים שהוא חלש, מפולג, מסוכסך, מתפורר. אולי. אבל חשוב הרבה יותר לדבר על מכנה השלום: המכנה המשותף, או ש־איננו משותף, לכל מי שהשלום בפיו ובתוכניתו המדינית.

אין זה מיקרה שהאימרה „שלום, שלום ואין שלום" הפכה חלק בלתי־נפרד מן הפולקלור הלשוני הישראלי. מצער, לעומת זאת, שהיא הפכה גם חלק בלתי־נפרד מן המציאות המדינית הישראלית והיהודית. אין אפילו מצע מדיני אחד, מהליכוד באגף הניצי ועד למוקד ומרי באגף היוני, שהשאיפה וההטפה לשלום איננו מהוות חלק בלתי־נפרד ממנו.

השלום הוא חלק בלתי־נפרד מהווייתו של כל ישראלי, נץ או יונה, ברוב שעות היום והלילה: בבוקר („בוקר טוב, שלום"), בצהריים („שלום"), ובערב וגם בלילה. במקום שבו משתמשים בני העמים האחרים, בל־שונותיהם הרבות, במילים רבות אחרות, משמש ה„שלום" כמושג נרדף לעשרות מושגים אחרים סביב העולם. זו היא הסיבה מדוע יש לבדוק כל „שלום" בציציותיו, ולבחון את מחותו האמיתית.

במיסגרת של תגובה קצרה זו לקיומו הממשי, או המופרך, של מחנה־השלום, אעסוק רק בחלק היוני המוגדר של המחנה — שאיננו קיים, לדעתי. אילו היה קיים, היו מרכיביו השונים (בכוח) מגבשים אותו למיס־גרת מתאמת, אירגונית ומדינית. התיפך הוא מה שקרה למעשה: יעד ומוקד באו במקומה של התנועה לשלום וביטחון, שהיתה מחנה־השלום האמיתי היחידי בכל קיומה של מדינת ישראל, עד שפורקה וחוסלה על־ידי אותם גורמים, יחידים ומוסדות, שהקימו את מוקד ויעד.

מחנה, להבדיל ממיפלגה, הוא (לפחות לצורך תגובה זו שלי) צירוף של קבוצות, חוגים, תנועות, מיפלגות ויחידים, שיש להם מכנה־משותף אחד. המכנה־המשותף של התנועה לשלום וביטחון היה הכפירה בתורה המ־דינית של ממשלת המערך־ליכוד (בתקופה שאחרי מיל־חמת ששת־הימים) ושל המערך (אחר־כך): תורה בעל־פה ובקווי־החזית, שהעדיפה קיפאון מדיני של יוזמה מדינית, כיבוש ונישול על הסדר מדיני ישראלי־פלסטיני, יהודי־ערבי.

תורתה של הממשלה היתה ונשארה תורה ופרקטיקה שמרנית וריאקציונית. היא מהווה המשך ישיר של מדי־ניות הסטאטוס־קוו בנושאי חברה ודת, שכל ממשלות ישראל מקיימות אותו כדי לחלק ביניהן את סיר־הבשר המוכן בכספי המגבית היהודית המאוחדת, ממ־שלת ארצות־הברית וממשלת גרמניה־המערבית בתשלומי שילומיה.

המכנה־המשותף של התנועה לשלום וביטחון היה: רק דינאמיקה מהפכנית, בניגוד לקיפאון המיוחל על־ידי ממשלת ישראל, כפירה בכל התורות המדיניות השמרניות, תביא לתוצאה המקווה של שלום במרחב. זו היתה הסיבה שבגללה תמכה התנועה לשלום ובי־טחון בכל הסדר זמני, בכל „שלום בשלבים", בכל שביתת־נשק, בהפסקת מילחמת־ההתשה, בשליחות גולדמן לקהיר, בהפסקת ההתנחלויות, בהפסקת מעשי־הנישול ברפיח, הריסת הבתים בגדה, ההתנחלויות בש־טחים הכבושים, החזרת עקורי בירעם ואיקריט.

התנועה לשלום וביטחון היתה מסוכנת למימסד, משום שלא שאפה לכיסאות, לכספים מהתקציב למימון מיפלגות, למושבים בממשלה או בוועד־הפועל. היא היתה מסוכנת, משום שהתנגדותה העיונית והעקרונית למדיניות של ההסתדרות הציונית ושל הממשלה, באה מכוחם המוסרי, האינטלקטואלי, המדיני המשכנע של ראשיה, שחלקם הגדול הפסיק את פעילותו במיפלגות ציוניות, מיפלגות השילטון, כדי לעמוד בראש התנועה ולהנחיגה בדרך להשגת מטרותיה.

שיתוף־הפעולה בתוך התנועה לשלום וביטחון — המכנה־המשותף של מיפלגות ותנועות כמרי, שי"ח, ברית השמאל, אק"י יחד עם האגף השמאלי של מפ"ם ופורשי מיפלגת העבודה — הדליק אור אדום במרכזים החשאיים של המימסד, הממונים על שבירת ההתנגדות העקרונית למישטר הלאומני, המשלב בעיקריו דת ומדינה, כיבוש ומילחמה.

לא היה זה מיקרה כי מק"י, בשנת־חייו האחרונה של ד"ר משה סנה המנוח ובהנהגתם של „ממשיכי דרכו", הרוב במפ"ם וגם רבים מאלה שהקימו לאחר־רונה את יעד — התנגדו בחריפות לדרכה ופעולותיה של התנועה לשלום וביטחון. הם התנגדו למכנה־המשותף של המחנה שקם לנגד עיניהם ושהלך והת־רחב מפעולה לפעולה.

תכוח האיראגוני של התנועה לשלום וביטחון היה מושתת על שלושה בסיסים שונים: האגף השמאלי של מפ"ם, בעיר ובקיבוצים, שי"ח, שרוב חבריו היו מהקי־בוץ־הארצי, העולם הזה־כוח חדש (מר"ץ). כל הפעולות ברחוב, ליד הכנסת ובשטחים (רפיח, עקרבה, בירעם־איקריט) אורגנו על־ידי התנועה לשלום וביטחון וש־לוחותיה (כמו ועד איקריט־בירעם או ועדי אד־חוק אחרים, כמו זה למען אסירי עקרבה).

את המכנה־המשותף הזה החליט מי שהחליט, ל־חסל. את החיסול ביצעו על־ידי החלפתו במכנה־משותף אחר. בדיברי־הימים של מדינת ישראל והמאבק לשלום במיזרח־התיכון, יירשם פירוק התנועה לשלום וביטחון כפירוק המכנה־המשותף של מחנה־השלום היהודי בישראל.

המכנה־המשותף של מוקד (מק"י — תכלת אדום) הוא מנוגד לזה של התנועה לשלום וביטחון. אין זה מיקרה כי קשיי־לידה חמורים כל־כך ליוו את החלטת מוקד, בסופו של דבר, לתמוך בעמדת הממשלה בנושא ההסדר החלקי. חבלי־לידה קשים כאלה היו המשך הגיוני, עקרוני ומבורך ביושר אינטלקטואלי (אם כי מוטעה מיסודו) של עמדת־סנה וממשיכיו: להתנגד לכל הסדר חלקי, לשלום בשלבים, לכל הסכם שאינו „ללא תנאים מוקדמים", בלשון הצביעות המפורסמת של ממשלת ישראל והעומדים בראשה, מכל הממשלות.

גם הקמת יעד היא יצירתו המלאכותית של מכנה־משותף, כביכול, כדי לבטל אפשרות של מכנה־משותף בין החוג־לליבון, השמאל במפ"ם ומר"ץ. מכנה כזה הסתמן בטיוטות המשותפות עליהן היו חתומים מתי פלר, דויד שחם, עמוס קינן, אורי אבנרי ואחרים, מייד אחרי התוצאות העגומות של הבחירות בדצמבר 73. זריזותם של חלק מחברי החוג לליבון להתחבר ולחת־אחד עם התנועה לזכויות האזרח באה כדי למנוע חיווצ־רותו מחדש של המכנה־המשותף שהיה קיים בתנועה לשלום וביטחון.

מחנה־השלום יוקם ויפעל רק כשיאוחד ויופעל על בסיס המכנה־המשותף, שבלעדיו אין ל„שלום" כל פירוש מעשי: הכרה בזכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני, מעבר לגבולות ה־4 ביוני 1967. הכרה בז־כות כל העמים וכל המדינות, לרבות ישראל ופלסטין, לקיום עצמאי ולאומי בגבולותיהן המוכרים. זוהי כל התורה כולה על רגל אחת, והמכנה־המשותף היחידי ש־יכול להיות משותף למחנה־שלום אמיתי.

אלכס מסים, ניו־יורק

טוינבי וירמיהו הנביא

אינני יודע מניין שאב ההיסטוריון ארנולד טוינבי (העולם הזה 1991) את ידיעותיו על הגזע השמי, הציונות והתנ"ך, אך כמי שמכיר את כל ספריו ומא־מריו של טוינבי, יכול אני לציין שהוא לא היה בקי באף אחד מהם, וכל כתביו מלאים אי־דיוקים, ובמיקרה חטוב כשהציטוטים מדוייקים — עושה הוא בהם כבתוך שלו.

ארנולד טוינבי (1955)

בראיון שנתן טוינבי ב־1955 לעיתונאי עמוס קינן (העולם הזה 911) הוא תיפנה אותנו אל המקורות, אל הנביאים, עם שימת הדגש על ירמיהו. מחמקורות האלה הוא רצה לחוכיח לנו, שהסיבות לנפילתן של שתי המלכויות היהודיות בארץ־ישראל, מקורן בתוסר־השתלבות מדינית, תרבותית וכלכלית בתוך המרחב.

אין צורך להזכיר לציבור הקוראים, כי עם ישראל לא רצה להשתלב בתוך מרחב שכולו היה עובד־אלילים, ודגל אך־ורק בתרבות המונותיאיסטית, אשר ברבות השנים אומצה על־ידי הנצרות והאיסלם. אילו חי הנביא ירמיהו כיום, היה מוקיע את פרשנותו של טוינבי עליו.

בעת שבית ראשון נחרס על־ידי בבל, וכל האינ־טליגנציה, המומחים ובעלי־המיקצוע העיקריים הוגלו ל־בבל, הציבו הבבלים בארץ את גדליה בן־אחיקם כנציב מטעמם. כידוע לנו, נרצח גדליהו על־ידי ישמעאל בן־נתניה, אך לא מתוך תאוות־רצח, אלא מתוך שיש־מאל היה מזרע־המלוכה, והעם שנשאר בארץ, ואשר לא השלים עם הכיבוש, מינה את ישמעאל כנציגו. כלו־מר, הרצח היה פוליטי.

טוינבי חוציא את הדברים מהקשרם, כאשר ייחס את דבריו של ירמיהו לתקופה שלפני החורבן ולא לת־קופה שלאחר החורבן, כאשר הטיף ירמיהו להתנהגה שנשארה בארץ לא לעשות איחוד עם מצרים נגד בבל, והעם לא שמע לו. ירמיהו היה פרו־בבלי מובהק, ולא גרס השתלבות מדינית אוניברסלית — כפי שטען טוינבי.

דוגמות לפרו־בבליותו של ירמיהו אפשר לצטט למכביר. נבוכדנצר בכבודו־ובעצמו, שידע את חשקפתו הפרו־בבלית של ירמיהו, מצוה את נבוזראדן, שלא תיעשה שום רעה לנביא, ורק „כאשר ידבר (ירמיהו) אליך (אל נבוזראדן) כן עשה עמו". מקודם חיה ירמיהו בכבלים, כשאר הגולים, ורק בפקודתו של עבו־כדנצר שוחרר, ותועבר אל גדליהו בן־אחיקם שהיה פרו־בבלי אף הוא, ומטעם זה מונה כנציב ביהודה, כ־שעל שילטונו שומר חיל־מצב בבלי.

ירמיהו היה, אומנם, נביא־אלוחים, אך הוא תוסיף הרבה דיברי־פרשנות, שנשאו אופי פרו־בבלי, הן לפני החורבן והן לאחריו.

תארו לכם מדינה במצור חנאבקת על חייה, כאשר איש־רוח מטיף לעם להיכנע, ודורש להכניס את האוייב לתוך העיר, כדי לאפשר לו ליטול את עצמאותה, את ריבונותה, לשרוף את בית־מיקדשה וליטול את חייהם של אלפים מאנשיה. ואכן כך עשה ירמיהו, וטוינבי ראה בכך אסמכתה, וחחליט לנסח עבורנו מגילת־כניעה דומה, כדי שתחווה בסיס להידברות בינינו לבין חפלס־טינים.

טוינבי שנא אותנו שינאת־מוות, וזאת משום שהעם היחודי סירב למות, פיסית ותרבותית — וזח חיח בניגוד לתורתו של טוינבי על לידתן ומותן של תרבויות. כשוט קילקלנו לו 40 שנות עבודה, משום שסירבנו למות. וחבל שרעיון כח יפה, שנולד אצלו באורינט אכס־פרס, פשוט אינו עומד במיבחן הזמן.

אני גם מקווה שאורי אבנרי אינו שואף להיות מין גדליהו בן־אחיקם, ויש יסוד סביר לחששותי — לאור השימוש חלא־מדוייק שהוא עושה בחיסטוריה של עמנו לצורך כתבותיו חשבועיות, נגד הממשלה ו־צעיריי מפד"ל וחירות.

מאיר לב־רן, קריית־אתא

מ"מ גריפל

גנת בכישרון צבאי והמבוצעת על־ידי ראש־העיר בשלבים.

צ'יצ' החליט להרוס מיספר עסקנים מיפלגתיים הקשורים בו, שאותם הוא שונא ובו להם. ניתוח שלבי המאבק מגלה, כי עד כה היתה ידו על העליונה.

שלמה להט ידוע כאדם האומר את אשר הוא חושב בצורה צבאית בוטה.

סגן שיפמן

„ראש־העיר הוא בסך־הכל ראשון בין שווים," טוען גריפל. „כל ממלא־מקום או סגן־ראש־עיר המכבד את עצמו, לא יוכל להסכים למצב שבו הוא יידרש לבצע החל־סות שקיבל היועץ והעבירן לצ'יצ'."

גריפל, הידוע בציבור כעסקן־כדורגל של בית"ר, שלא זכה במחמאות בדו"ח השופט העליון עציוני על השחיתות בכדורגל, מדבר

סגן בסוק

בב בעירייה בתחושת תיסכול־עמוק. הוא חי בהרגשה שהוא היה זה שבנה את צ'יצ' כאשר, מייד אחרי הבחירות, הצהיר כי מיפלגתו תתמוך בו, ובדרך זו הושג רוב במועצת העיר לבחירת צ'יצ' כראש־העי־רייה.

הוא חש שאינו זוכה ביחס ההולם אותו, לדעתו. נושא היועץ הבכיר התמיר הרגשה זו, ובשיחה עם העולם הזה הצהיר מפור־

מלחמת ההתשה של צ'יצ

מי ידיח את מי - צ'יצ' את העסקנים או העסקנים את צ'יצ'?

ממלא־מקום ראש־עיריית תל־אביב, יגאל גריפל, ישב בראשית השבוע בלישכתו שבבניין העירייה, והירהר בקול־רם על העתיד להתרחש בחודש ספטמבר 1977.

„ישיבות ועדות־המינויים מתנהלות בקצב קדחתני. שלמה להט, ראש העיר, הנישא על גלי פופולאריות אישית, מגיש אולטי־מטום לראשי הליכוד — אלה האנשים שאני מבקש לפסול, לא להכליל ברשימה. ראשי הליכוד משיבים בשלילה. להט נוסע לביתו, ובשעת־האפס שולף רשימת מועמדים אי־שיים, ומקים רשימה חדשה — רשימת להט.

„להט מטלפן ליועצו הבכיר, נתן ברון, ואומר: ‚פעל!' ברון שולף את תיקי תוכ־ניות־הפעולה למערכת־הבחירות, שהוכנו מראש, ופותח במילחמת־בחירות נימרצת. „ואת זה, בדיוק, לא ניתן לו לעשות!"

ש.ב. — שרץ בזוי

בשבועות האחרונים שוררת אווי־רה עכורה בבניין עיריית תל־אביב. קרע עמוק נתגלע בין ראש־העירייה לבין

מאת

זאב יפת

ארבעת חברי הצוות המוביל — יגאל גריפל (ליכוד); ממלא־מקום ראש העיר, יצחק ארצי (ל"ע); ממלא מקום ראש העיר, חיים־מנחם בסוק (המפד"ל); סגן ראש־העיר, דוויד שיפמן (ליכוד), גם הוא סגן ראש העיר.

חוגי האופוזיציה מדליפים לעיתונות כי הקואליציה העירונית עומדת על־סף התפ־פוררות, ואילו מחוגי הליכוד נרמז, כי אם ימשיך ראש־העיר שלמה („צ'יצ'") להט „להשתולל", הוא יודח, יוחלף בסגנו, דויד שיפמן.

המריבות הקשות בנושא מינוי היועצים לראש־העיר, ובפרשת בקשתו של צ'יצ' כי גריפל יודח מתפקידו כראש מינהל־ההנ־דסה, משום שנכשל בו, זכו בכיסוי נירחב בכל אמצעי־התיקשורת.

מסתבר כי יש שיטה בשיגעון, וכי מא־חרי מהומת המריבות בקואליציה העירו־נית, קיימת תוכנית־פעולה מדוייקת, מתוכ־

הוא נוהג לכנות את העסקנים־הנבחרים, בפורומים רחבים, בשמות חיבה כגון „שר־צים", „גנחנים". יש עסקנים שזכו אצלו בכינוי „ש.ב." (שרץ בוזי). הוא אינו מצליח להבין מדוע הפוליטיקאים אינם מסוגלים לדון בבעיות המוצגות בפניהם בצורה ענ־יינית ומסודרת. כל נושא־דיון הופך מייד פרשת שמור־לי־ואשמור־לך. מצב זה כימ־עט שאינו מאפשר להגיע להחלטות נכונות, כיוון שכל ניבחר מושך לכיוון אחר.

צ'יצ' טוען, שהוא בא לעירייה ממערכת שבה אנשים ניבחנים לפי מידת הצלחתם האישית. אם הם מתגלים כלא־מוכשרים, במרבית המיקרים הם מועברים מתפקידם. הוא־עצמו החליט לממש עיקרון זה בחיים הפוליטיים.

ממלא־המקום — עסקן־כדורגל

עד קודם הבחירות לעירייה, בש־עת הכנת רשימת המועמדים של הלי־כוד, נפגש צ'יצ' עם מנחם בגין, וביקשו למנוע את הכללת שמו של גריפל ברשימה. בקשתו נענתה בסירוב. גריפל נשאר ב־רשימה, ואף נתמנה כממלא־מקום ראשון של ראש־העיר.

אומר צ'יצ': „גריפל כיהן בוועדת־בניין־ערים עשר שנים, כאופוזיציונר. אז חשבתי שהוא יתאים לתפקיד היושב־ראש."

לאחרונה הגיע למסקנה שגריפל אינו מתאים לתפקידו. צ'יצ' חטא חטא כבד בכך שהעז לבוא לעסקן, ולקבוע את מעמדו לפי הישגיו־בפועל, ולא לפי מעמדו במיפ־לגה. דבר זה גרם להתפרצותו החמורה של גריפל.

אנשי הליכוד דחו, פה־אחד, את בקשתו של צ'יצ', אך במילחמת־ההתשה המתנהלת לטווח ארוך, בין צ'יצ' לבין נבחרי העיר, זכה צ'יצ' בנקודת־ניצחון נוספת. „לעולם אין אנו יודעים מתי ומאיזה כיוון יבחית עלינו צ'יצ' מהלומה נוספת," נאנחים אנשי הליכוד. „ובכל סיבוב הוא מופיע בעיני הציבור כחדשן, ואילו אנו מוצגים כלא־יוצלחים."

גריפל עצמו מכחיש בכל־תוקף כי נכשל בתפקידו. לטענתו, קיבל מהמערך ירושה של הזנחה נוראה, ואילו הוא מנסה לשקם את הריסות הוועדה־לבניין־ערים. לדבריו, הגורם העיקרי לכל הצרות הוא נתן ברון, יועצו הבכיר של ראש־העיר.

במונחי ספורט, כשהוא מסביר מה קורה בעירייה:

„הגענו להאף־טיים (מחצית) במישחק. עכשיו המאמנים בודקים את המתרחש על המיגרש, ומחלקים לשחקנים הוראות חד־שות. לאורך כל המישחק אנו מגלים הת־מרמרות, ורצון ליתר קומוניקציה עם ה־קפטן, ראש־העיר. צ'יצ' אינו שחקן־סולו, ולא ניתן לו להיות כזה."

גריפל מגן על עמדותיו בעזרת חבריו

יועץ ללא סתרים

„לא רק לך יש יועצים," אומר צ'יצ' (מימין) לראש־הממשלה יצחק רבין, ומצביע על יועצו הבכיר נתן ברון (שני משמאל), בטכס קבלת־פנים לכבוד ראש־הממשלה, שנערך בלישכת ראש־העיר, במרכז: צבי איילון, מבקר־העירייה. קיצוני משמאל: אפרים מרק, מהנדס העיר. ליד רבין, אשתו לאה. ברון ממלא תפקיד מרכזי בסערה הנוכחית.

הפוליטיקאים, אנשי הצוות המוביל. לכל אחד מהם יש סיבות טובות לתמוך בו.

נציג הקדוש־ברוך־הוא

צחק ארצי, ממלא־מקום ראש־העיר, ראש אגף תרבות־נוער־וספורט, מסתו־

ברון־הוא בנושאים דחיים, וכמייצג מיפ־לגתו בנושאים שיש בהם טובות־הנאה.

בסוק משוכנע כי ברון הוא מעין קומי־סאר, שבא להטיל חיץ בין להט לבין נבחרי העיר. הוא נלחם שכם־אחד עם גריפל וארצי כדי להדיח את ברון.

סביר היה להניח כי בסוק ייצא למיל־חמת־חורמה ברב שמואל הכהן־אבידור, היועץ לענייני־דת. אבידור, הרב של כפר־

שות, כי הוא בחזית אחת עם אלה המתנג־דים ליועץ.

סיוע תשוב משיג גריפל מחיים בסוק, ראש אגף־החינוך. בסוק, מי שהיה עורך־הדין של מאיר לנסקי כאשר הלה שהה בישראל, הוא מאנשי השר יצחק רפאל. הוא משתדל לחזק את מעמדו הכושל בסניף המפד"ל בתל־אביב, שם קיימות מגמות להדיחו.

בסוק חש עצמו כמי שמייצג את הקדוש־

מ"מ ארצי

שמריהו וכוכב הטלוויזיה בערבי־שבתות, הוא מורד במימסד הדתי.

בעיני המפד"ל, מינוי יועץ לענייני־דת שאינו מאנשיה, מהווה עלבון צורב, שהרי מינוי זה עלול להתפרש כאילו המפד"ל עצמה אינה פעילה דייה בשטח זה. אך כיוון שהרב אבידור נלקח תחת חסותו של ארצי, בן־בריתו החילוני לשמירת זכויות אנשי הקבוצה המובילה, מתעלם בסוק מפעילותו של הרב.

השיפור היחידי — תנועה

דויד שיפמן, סגן ראש־העיר ומנהל אגף־התנועה, הוא איש־המפתח במאבק בין צ"צ לבין הרביעייה המובילה.

שיפמן הנימרץ הצליח להזיז כמה דברים בתחום התנועה, וזכה בדימוי חיובי בציבור. הוא מסביר את צורת עבודתו: „לתל־אביב תוכניות־תנועה לטווח ארוך, אבל הנהג ברחוב ירגיש בהן רק בעוד 10—5 שנים. הפיתרון לטווח קצר הוא בניהול־תנועה נכון. בדרך זו אפשר להשיג ניצולת טובה יותר במערכת הקיימת."

שיפמן הוכיח כי, במיסגרת התקציב הקיים, מוקפא ניתן לחולל שינויים חשובים במערך התנועה בתל־אביב. כך היה בנושא הצירים המהירים, בשיחרור עורקים ראשיים שנסתמו על־ידי מערכת רמזורים לא נכונה, ובנושאי הסדרת התנועה הציבורית במרכז העיר, והחדרת עידן הגשרים העליים לתל־אביב.

לפי הסכם פנימי של הליכוד, יבוא ראש־העיר תמיד מהמיפלגה הליברלית. בגבור המיכסוכים בין צ"צ לבין סגניו, הודלף מחוגי גריפל כי בסופו של דבר מייצג צ"צ את עצמו בילבד, וכי הוא הוצנח לליברלים. ידיעותיו הפוליטיות שונות מאלו של הליכוד. נלחש כי אם צ"צ לא ירפה מלחצו, הוא יודח — ושיפמן ימלא את מקומו כראש־העיר.

הדחת צ"צ, לפי גירסה זו, לא תגרום כל זעזוע של ממש בקואליציה, משום שאיש מבין חברי הליכוד לא יצטרף אל צ"צ, והרוב הקואליציוני לא ייפגע.

אולם בדיקה יסודית יותר של הדלפות אלה מגלה, כי אין מאחריהן כל ממש. שיפמן שבעיר־רצון מתפקידו הנוכחי, ומתכוון להשתמש בו כבקרש־קפיצה לכנסת, בדיוק כמו מורו ורבו, שימחה ארליך.

שיפמן, סוחר במיקצועו, נוהג זהירות מירבית. הוא יודע, כי לקראת הבחירות לעירייה יהענן המערך את רשימתו, ציבי בראשה אישיות בכירה. הוא די נבון כדי להעריך, שבמיקרה זה סיכוייו לזכות בכס ראש־העיר קלושים, והוא אינו מוכן להסתכן בהימור פוליטי כה נועז.

כלפי חוץ, הוא מניח לגריפל להשתמש בו. אך דומה שאפילו גריפל עצמו יודע, כי בדו־קרב בינו לבין ראש־העיר, מהווה שיפמן כדור־סרק.

צ"צ כתינוק פוליטי

הרביעייה המובילה מכנה את צ"צ „תינוק פוליטי" ו„פלאח חסר נימוסים מעודנים". דומה שאנשי הרביעייה טרם עמדו על ערמומיותו הרבה של ראש העיר־דייה, המאפשרת לו להיאבק נגדם כשבידיו קלף־הניצחון.

הערכת־מצב מדוקדקת העלתה, כי צ"צ הוא דמות־המפתח בכל התפתחות אפשרית. אנשי הליכוד חסרי־אונים בלעדיו, ולא ניתן להחליפו. ברגע שהגיע למסקנה זו, פתח במילחמת־התשה נגד העסקנים המיפלגתיים שניכפו עליו, כשמנגד ניצב המערך, מפורר ומובס, שמרבית מנהיגיו ערקו מהמערכה ובמצבו זה אינו מסוגל להוות יריב של ממש נגדו.

חודשים ספורים אחרי שהחל מכתן כראש־עיר, גילה צ"צ שרבים מבין נבחרי הקואליציה שבראשותו, אינם מביניים דבר בנושאים מיקצועיים.

אט־אט גילה כי החלטות רבות שקיבל לפי המלצות הגבחרים, חברי הקואליציה, באו על רקע אינטרס מיפלגתי צר, שלרוב עמד בניגוד לאינטרסים של העיר. לאי־פעם גילה, כי החלטות על פתיחת בית־ספר חדש, או סלילת כביש, באו על רקע לחץ של סניף שכונתי של המיפלגה.

צבר רנר, נבחר הליברלים, עסקן ותיק של איגוד העובדים הליברליים, שבשעתו היה בעצמו פקיד העירייה וסיבות פרישתו ממנה לוטות בערפל, הוא עוזר־ראש־העיר לענייני־מגנגון, רק לאחרונה גילה צ"צ כי רנר סיבך את העירייה, לטווח ארוך, בהוצאה מיותרת של מיליוני לירות, שעה שחילק ביד נדיבה פנסיות מוגדלות לעובדי העירייה.

כניעה ללא־תנאי

צ"צ הגיע למסקנה שאין ביכולתו לבדוק מהם הלחצים הפוליטיים המסתתרים מאחרי כל הצעה שמגישים לו סגניו. הוא החליט לקחת לעצמו יועץ, שינסה להשליט סדר בתוהו־ובוהו השורר בעירייה, ויבדוק את הליכי קבלת־ההחלטות.

אז הובא לעירייה נתן ברון, וקיבל לישכה צמודה ללישכתו של ראש־העיר. ברון, (38), כתב בכיר בידיעות אחרונות לשעבר, מנהל בית־ספר לעיתונאות, ניהל לשלמה להט את מערכת־הבחירות על־פי שיטת הבחירות האישיות, תרם רבות לניצחונו של צ"צ. ברון משמש גם יועצו של אריה דולצ'ין, יו"ר בפועל של הסוכנות במאבקו ביוסף אלמוגי.

העסקנים מכירים את יחסיו ההדוקים של ברון עם ראש־העיר והם מפרשים זאת, בהדרכת גריפל, כאילו תפקידו המרכזי של ברון הוא להכין את מילחמת הבחירות־האישיות של צ"צ לשנת 1977.

ברון עצמו מכחיש בכל תוקף כל רמז לכך, וטוען שכלל אינו מטפל בעניין הבחירות. יש להניח שאת מסע־הבחירות ינהלו אריה גלבלום ואורי סלע, המועסקים כאנשי־יחסי־הציבור של צ"צ.

הצמד צ"צ־ברון מקבל את הסערות האחרונות שמקימים אנשי הצוות המוביל, הנאבקים על הגנת עמדותיהם, בשלוות־נפש.

התחזית היא שראש־העיר, ששימש בשעתו כמפקד הכוחות־המשוריינים בסיני ישחוק, במילחמת־התשה ממושכת, אותם עסקנים שעימם אין הוא חפץ לעבוד, ולקראת מועד הבחירות הבאות לעירייה לא יהיה לו אפילו צורך לנפנף באיום של יציאה ברשימה עצמאית.

האוייב המובס — עסקני המיפלגה בעיני צ"צ — יצטרכו, לפי הערכה זו, להיכנע ללא־תנאי. הוא ידענן את הרשימה, יסלק אנשי־מיפלגה רבים ויכניס תחתם אנשי־מיקצוע, מומחים בתחומם, מנותקים מלחץ מיפלגתי.

באותה יריה יהרוג צ"צ ציפור נוספת. עובדה היא כי רבות מן הציפיות שתלו הבוחרים בצ"צ, נכזבו. העיר תל־אביב מתפקדת פחות או יותר באותה מידה של הזנחה כפי שתיפקדה בעבר, תחת שילטון המערך. לבד מתחום התנועה, לא חל בה כל שיפור של ממש.

העירייה שקועה בחובות של מיליארד וחצי לירות בקירוב. חובות רבים צמודים למדד, אחרים נלקחו בריבית של עד 40%.

את אי־יכולתו לשנות דברים בתקופת כהונתו הראשונה, ייטיל צ"צ על אותם עסקנים־נבחרים שאותם הוא מעוניין לתרוס, ולפני הציבור יוכל להופיע כמי שבתקופת הכהונה השנייה שלו, יציל את תל־אביב משקיעה נוספת.

במדינה

העם ואזי ידבר דינאמיט

כאשר מתרופפים הברגים ומתפוררים החישוקים החברתיים, מגיע תורו של מיטען חומר־הנפץ

בשיא המאבק נגד המנדאט הבריטי נולד בפלמ"ח שיר־החבלנים, שפיזמונו נסתיים במילים הרוננות: „ואזי ידבר דינאמיט!"

השבוע ניתן היה לחדש את השיר — אך על רקע הפוך. הדינאמיט דיבר שוב — אך הפעם לא נגד אוייב זר. הדינאמיט העברי דיבר בבתים עיבריים.

„אידי־אמינים". מעשה־הזוועה שעורר את התדהמה הרבה ביותר בוצע בחדרה, שם התפוצץ מיטען חומר־נפץ ליד דירתו של רפי בוהדנה, חבר ועד־עובדים. הפצצה פצעה קל שישה ילדים, אך יכלה בנקל לקטול עשרות נפשות.

הרקע היה סיכסוך־עבודה — תחילה בין חברי־הוועד לבין עצמם, לאחר־מכן בין הוועד לבין מוסדות ההסתדרות, ולבסוף — בין הוועד לבין המיפעל. הנהלת בית־החרושת אליאנס, שמסרה לפירסום מודעה המגנה את הוועד, לפני הפיצוץ, מיהרה מייד עם הפיצוץ לפרסם — עוד באותו גיליון של העיתון — מודעה שנייה, המגנה את המעשה.

רקע הפיצוץ היה מסובך, כמו כל סיכסוך־עבודה. אך לקח המעשה עצמו היה פשוט בתכלית: אחרי שההסתדרות חדלה להיות גוף בעל סמכות מוסרית כלשהי, ואחרי שאיבדה את אמון חבריה כגוף המייצג אותם, נפתח השער להפקרות ולאלימות.

על רקע ההסתה השיטתית המתנהלת על־ידי העיתונים הגדולים, השייכים כולם לימין הקיצוני, מופנית אלימות זו קודם־כל נגד נציגי־עובדים, ה„אידי־אמינים" שהפכו אובייקטים לשינאה מאורגנת.

מצור על מצידה. הדינאמיט דיבר גם במקומות אחרים, ועל רקע אחר.

חובותיה של תנועת־החרות הפכו כבר חלק מן הפולקלור הישראלי. הנושים צובאים על מצודת זאב, כמו צבא על מיבצר מכותר. החודש נוסף להמולת־הקרב קול חדש: ליד בתיהם של שניים מראשי מנגנון חרות התפוצצו מיטעני־נפץ. לדעת הכל, היתה זו מעין תזכורת של חוגי העולם־התחתון, שקיבלו על עצמם לגבות חובות מן התנועה בשם הנושים הנואשים.

על אף השוני הרב ברקע המיקרים השונים, היתה להם בשורה משותפת: חישוקי החברה הישראלית מתרופפים ומתפרקים.

אפתר בוהדנה אחרי הפיצוץ
אווירה של הסתה

מדיניות קומנדו 101 הולם שוב

101 מדינות הצביעו כעד הזמנת אש"ף לז'נבה — אך למעשה אין אף מדינה אחת התומכת בעמדת ישראל

המיספר 101 חוזר שוב ושוב בתולדות ישראל.

תחילה היתה זו היחידה 101, בפיקודו של אריק שרון, שביצעה את „פעולות התגמול" של שנות ה־50 הראשונות — מהן השנויות עד היום במחלוקת קיצונית. לאחר־מכן נסתיימה מילחמת יום־הכיפורים ליד הקילומטר 101, בדרך סואץ־קאהיר.

השבוע חזר המיספר המיסתורי וצץ. 101 מדינות הצביעו בעצרת האו"ם בעד הצעת־ההחלטה המצרית להזמין את אש"ף לז'נבה. רק 8 הצביעו נגד, ו־25 נמנעו.

תביעה מוחצת. דוברי ממשלת ישראל ניסו לתרץ את התבוסה המוחצת בסיסמות השיגרתיות: העולם כולו נגדנו, לערבים יש רוב אוטומטי באו"ם, אפשר לגייס בו רוב גם „נגד עשרת הדיברות".

האמת היא כימעט הפוכה. אם נמצאו 7 מדינות שהצטרפו לישראל בהצבעה זו, הרי זה רק ביגלל אהדתן לישראל — ולא מפאת יחסן השלילי להצעה עצמה.

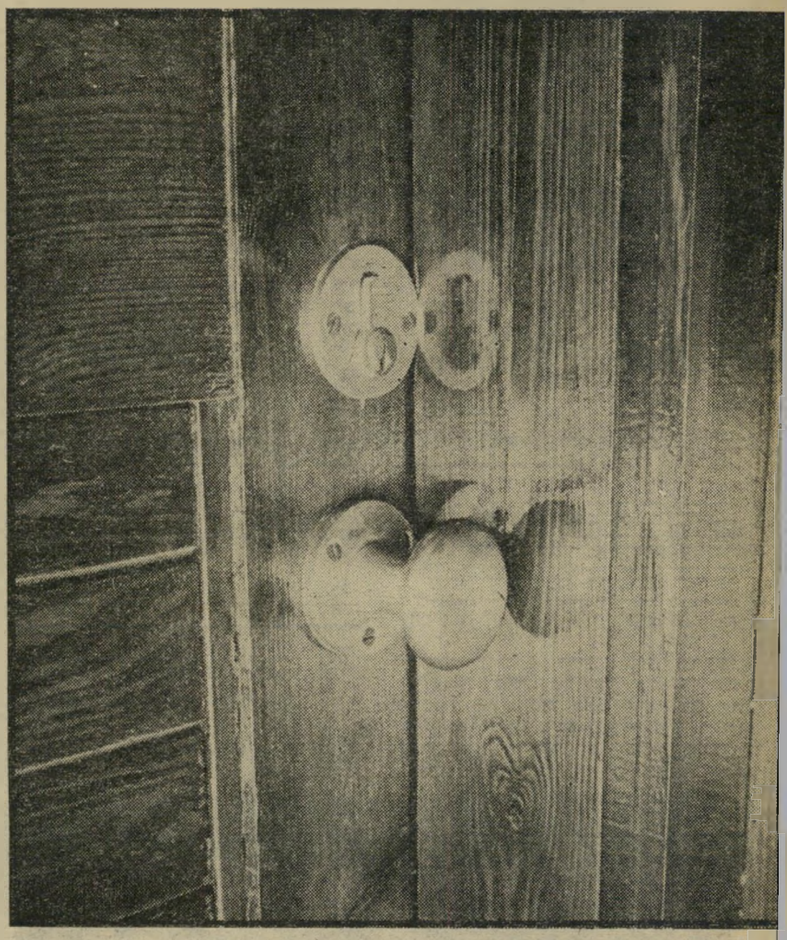
העובדה המדינית המכרעת היא, בשעה זו, שאין אף מדינה א ח ת בעולם התרמכת בקו של ממשלת ישראל, השולל מן

(סוף בעמוד 20)

מישפחת בוהדנה, כפי שישבה ברגע הפיצוץ (שיחזור)
אובייקטים לשינאה מאורגנת

ידיות מוזהבות

הידיות המצופות בזהב בבית ברגמן, מנהל ב„אלתא"

מאחרי וילתו של אשר בן־יוסף, המישנה למנכ"ל התעשייה האווירית, ניצבים מיכלי־דלק לחימום החוילה בחורף הקר אשר בסביון.

למעשה, מאחרי כל וילה בסביון ניצבים מיכלי־דלק לחימומה.

אולם אלה של בן־יוסף שונים. בעוד מרבית המיכלים הם מרובעים בצורתם, ניקנו בכסף טוב אצל ספקים שונים, הרי אלה של בן־יוסף עגולים, עשויים לא מפח דקיק אלא מפלדה מיוחדת בעובי סנטי־מטר, חסינים מפני אש ומרשימים ביותר.

אלה הם לא סתם מיכלי־דלק. הם מיכלי־מגורים של מטוסי־סילון, שהיה ניתן לנצלם לשימוש המדינה פעמים רבות, לאריזת והובלת מנועים.

על־מנת להתקין לעצמו מיכלי־דלק, לא פנה בן־יוסף לשוק הפרטי כדי לקנות לו מיכלים. הוא לקח מיכלים של מנועי־מטוסים. אולם כיוון שמיכלי־המנועים גדו־לים מדי, לקח רק את מחצית מיכל־המנוע. במקום שבו המחצית מתחברות זו לזו, בעזרת ברגים, להגנת המנוע, הלחים — באמצעות ציוד התעשייה האווירית — לחצות־פלדה אטומים, וכך יצר לעצמו מיכלי־דלק מיוחדים־במינם, תוך שהפך את המחצית השנייה של מיכלי־המנועים לבלתי־שמישה.

חבר־הנהלה בכיר של התעשייה האווירית העריך את שווי המיכלים באלפי לירות. אולם עובדה זו אינה חשובה ביותר. חשוב העיקרון: שימוש ברכוש התעשייה האווי־רית כרכוש פרטי.

דובר התעשייה האווירית, דורון סוסניק, שנתבקש להגיב על הפרשה, לא עשה כך. אולם מקורביו של בן־יוסף ניסו לומר כי מקור מיכלי־המנוע בעודפי־הציוד של התעשייה האווירית, המוצאים למכירה במיכרזים מדי־פעם.

הדבר ייתכן. אך יש לציין כי בידי המישטרה עדות של עובד במחסני עודפי־הציוד, הטוען כי בן־יוסף נהג לבוא מדי־פעם ולקחת לביתו ציוד, ללא רישום. המישטרה חוקרת עדות זו, יחד עם עדויות אחרות.

מאווררים בלי מכס

בעוד בן־יוסף השתמש בציוד צבאי של התעשייה האווירית לחימום ביתו, חוקרת עתה המישטרה עדות של עובד אחר בתעשייה האווירית, המספרת על פרשה הנוגעת לאיוורור ביתו של בן־יוסף. העובד העיד כי הוא, אישית, וחבריו, הבריחו מאמריקה לישראל, במטוסי בואינג שרכשה התעשייה האווירית בעיסקה עם שאול אייזנברג, מאווררים גדולים, הכניסום אר־צה ללא מכס.

האדם המעיד עצמו נתפס פעם, באחת ההעברות, והפסיק פעילות זו. עדותו מסרה כי גם לביתו של בן־יוסף הובאו מאווררים מוברחים כאלה, והותקנו בין גג הרעפים לתיקרה. יש להניח כי בן־יוסף ראה בכך מתנת־שי, ולא ידע כלל כי המדובר בהב־רחה. על כל פנים, הוא לא התקין בביתו את המאווררים המקוריים, אלא החליפם באחרים — כפי שטוענת העדות במישטרה, שאף רומזת לכתובת שבה הוחלפו המאוו־ררים.

חצר הווילה של בן־יוסף שוסעת עצים, שביניהם בולטת פינת־גריל (ברבקיו) נאה, ולפניה עץ־זית גדול. עץ־זית בסביון? זה קצת לא מקובל. למישטרה הסבר גם לכך: בידיה מצויה עדות של עובד התעשייה האווירית, שראה — לדבריו — בעיניו, כיצד גורר מנוף מיוחד של התעשייה האווירית את העץ, על שורשיו, לאחר שנעקר ממקומו הטבעי בלוד, ונשתל בי־חצרו של בן־יוסף.

טענות אלה נגד המישנה־למנהל־הכללי משחיתות רבים אחרים. כך, למשל, חוקרת בימים אלה המישטרה עדות, שלפיה הזמין חבר־ועד בכיר של עובדי התעשייה האווי־רית וילונות, בעשרות אלפי לירות, לבית הוועד. במקביל התקין בביתו וילונות שנע־שו בידי אותו רפד. כאשר ראה זאת חבר־ועד אחר, הציע לו המזמין להתקין אף אצלו וילונות, במחיר מיוחד.

בכל מיפעל נורמלי בעולם, כאשר היו מועלות האשמות כה חמורות בעייני טוהר־המידות נגד עובדים בכירים, היתה ההנהלה פונה למישטרה ביוזמתה ומתיינת לתוצאות. בתעשייה האווירית, הנשלטת זה 25 שנה על־ידי אותם אנשים, מתנהגים אחרת. כאשר החלה קבוצת חברי ועד־העובדים להאשים את שאר חברי הוועד, את אל שוויימר המנכ"ל ואשר בן־יוסף סגנו, הזמינה ההנהלה מעקב צמוד של מישרד־חקירות ידוע, על חברי הוועד ועורך־הדין שלהם, משה נחשון.

אל שוויימר אף הציג לפני אחד מחברי הנהלתו תצלומים, שבהם ניראה הלה נכנס למישרד עורך־הדין נחשון. בהתאם לעדות מהימנה, שילמה התעשייה האווירית עבור בילוש זה אחר עובדיה 7200 לירות. אלה הם כספים שמקורם בצורה זו ואחרת בתקציב־הביטחון, הנועדים לייצור כפירים, ולא למעקב אחר עובדים המצלים סיגנות בדבר שחיתות במיפעל.

וילה באשדוד

דוגמה נאה להסתאבות ניתן למצוא במיפעל־הבת של התעשייה האווירית, אלתא (ראשי תיבות של אלקטרוניקה־תעשייה־אווירית).

על אלתא סיים מבקר־המדינה דין־וחשב־בון מיוחד, שפורסם לפני כשנה, ושיהווה את המהלומה הראשונה על מיבצר התע־שייה האווירית.

המבקר מצא כי מנכ"ל אלתא, פלתיאל מקלף, וסגנו יעקב מליש, מנהל־הכספים, השתמשו בחברות, העובדות עם אלתא, לבניית תוילות שלהם באשדוד. יעקב מליש בנה את וילתו ברובע ד', באמצעות הקבלן יהודה אילוביץ. קבלן זה קיבל עבודות מאלתא, שעליהן קבע מבקר־המדינה: „תחשיב ההתייקרויות שנכלל בחשבונות הסופיים אושר על־ידי מהנדס המיפעל, על־ידי יחידת־החוזים ועל־ידי יחידת־חכספים של החברה, בלא שאף אחת מיחי־דות אלה עמדה על כך, שלפי תנאי־החוזה לא היה מקום להכיר בהפרשי התייקרויות (בסך 34 אלף לירות), וגם לא על שגיאות חמורות שהיו כלולות בתחשיב ההתייק־רויות".

המבקר קובע עוד, כי אילוביץ קיבל עבודות ללא מיכרז וללא קביעה מראש של מחירים ותנאי־תשלום. נמצאו מיקרים של תשלומי־יתר של 10 אלפים לירות.

מקלף עצמו העסיק בבניית וילתו שתי חברות שעבדו עבור אלתא, אחת של מתכננים שהכינו את התוכניות לביתו תוך שימוש במישרדי אלתא ובציודה.

המבקר מצא בספורש, כי כאשר עובדים בכירים של מיפעל משתמשים לשימושם הפרטי בגורמים הקשורים עם החברה שאותה הם מנהלים, „נוצר מצבו שבו טמונה סכנה ...של פגיעה בטוהר־המידות." במיקרה של ראשי אלתא, מצא המבקר כי בגלל היחסים המיוחדים הללו שילמה אלתא יותר ממה שהיתה צריכה לשלם — במישרין או בעקיפין — מכספי תקציב־הביטחון!

האם נענשו מקלף ומליש? חס־וחלילה. מקלף נשלח לאמריקה, כנציג מיוחד של התעשייה האווירית, במשכורת של 40 אלף דולר לשנה. מליש נשלח לניו־יורק כנציג התעשייה האווירית שם.

המיקרה הקלאסי של התלמיד, שעלה על רבו, הוא פרשת מנהל כוח־האדם באלתא וחבר־הנהלתה, יעקב ברגמן. ברגמן עלה ארצה בשנת 1949, עבד קצת כנהג־מונית, ואחר־כך הצטרף למפא"י והפך מזכיר קופת־חולים זמנהוף. הוא הצטרף לתעשייה האווירית, התקרב לבן־יוסף, ובשנת 1964

המירפסת עם האביזרים המוזהבים בבית ברגמן

מאת

יגאל לביב

נבחר כמזכיר עובדי התעשייה האווירית — תפקיד שאותו ממלא כיום שמואל קישלס. כאשר הוקמה אלתא באשדוד, מונה ברגמן כאחראי על המגנזון (בשנת 1966), ואחר־כך כמנהל המינהלה והסגל וכוח־האדם. כל העת גילה נאמנות לבן־יוסף ולרס"י, זכה כביבוי מלא.

תוך כדי ביקורתו חשף מבקר־המדינה את פרשת ברגמן, שלא פורסמה. ב־4 ביוני 1973 שלח נציג מבקר־המדינה מיזכר אל מנכ"ל אלתא, שמיספרו 66/28/18-428. ב־מיזכר מבקש המבקר הבהרות לציפוי ידיות דלתות וילתו של ברגמן וסתגרי־חלונותיו בזהב, במעבדות התעשייה האווירית. מעשה זה של ברגמן נעשה כדי למנוע את הידיות וסתגרי־החלונות מהחלדה.

שנתיים קודם־לכן הועמד לדין פנימי עובד בשם ראובן וייגנרטן, על שהשתמש בזהב מן המעבדות. וייגנרטן לא ידע כי מה שמותר לגדולים אסור לעובד פשוט, וסוהר בלי מיצויים. הוא ויתר על 80 אלף לירות פיצויים, בתנאי שלא ימסרו את הפרשה למישטרה. בשיחה עמי טען וייגנרטן כי היה תמים, והניח שיסדרו אותו.

ציפוי־הזהב הנוצצים ברחוב דקר 47 באשדוד הוסברו על־ידי דובר התעשייה האווירית כעניין פעוט וחסר־ערך, שגם „המבקר לא הכניסו לדו"ח שפירסם."

קבלני־המישנה עוזרים

ב אותו מיזכר מבקש המבקר הבהרות לעובדה כי האדריכל סדן מתל־אביב, המתכנן עבור אלתא, תיכנן גם את הווילה של ברגמן. שאלה נוספת של המבקר היא לגבי עבודות הגגרות בווילה של ברגמן שלדיברי המבקר בוצעו על־ידי אותה נגריה המועסקת על־ידי אלתא. הנגריה האמורה שייכת למישל את מרדכי, מאיור־התעשייה של אשדוד. בשיחה עמי אישר מישל, כי קיבל תמורת הגגרות של ברגמן מחיר של 35 אלף לירות, כי התיכנון נעשה על־ידי אותו סדן, וכי הוא, מישל, עובד הרבה עבור אלתא. דובר התעשייה האווירית הגיב על כך באמרו, כי עבודות־הגגרות בוצעו על־ידי נגריה פרטית, שמעולם לא עבדה עבור אלתא.

עובדה נוספת היא, שעבודות הגינון ותיכנונן בווילה של ברגמן נעשו על־ידי מישרד רב־נוי מתל־אביב, העובד גם עבור אלתא. הפעם אישר זאת הדובר, ומציין כי נכון שהגינון נעשה על־ידי חברה פרטית העובדת גם עבור אלתא, אך ברגמן הציע מעוניינים למסור עדויות במישטרה וחומר לעיתונות.

חומר זה אינו נוגע לפרשות כלכליות בילבד. אחת הטענות החמורות ביותר נוגעת ליחס המיפעל לחיי־אדם.

ההאשמה מתייחסת לאסון מטוס ערבה, שבו ניספה טייס־הניסוי אברהם הכהן מבית־אלפא, בנובמבר 1970.

קדמה לאסון תאונה שנפתיימה ללא אבידות, אבל בהתרסקות מטוס קומודור, שנוסה על־ידי צוות הניסוי, שכלל את אברהם הכהן. התאונה אירעה ב־21 ליולי 1970, ובעיקבותיה חקר מישרד־התחבורה את הסיבות לתאונה.

הדין־וחשבון החסוי של התאונה, שלא פורסם עד היום מעולם, מספר כי במטוס היו שני טייסים, מהנדס וטכנאי. כשהורה הטייס הראשי לנטוש את המטוס, לא הצליחו לפתוח את הדלת הראשית כדי לקפוץ דרכה, כיוון שאיש לא ידע כיצד פותחים דלת זו. משפתחו פתח צדדי, הסתבר כי הטכנאי, למשל, לא צנח מעולם, ואינו יודע איך עושים זאת.

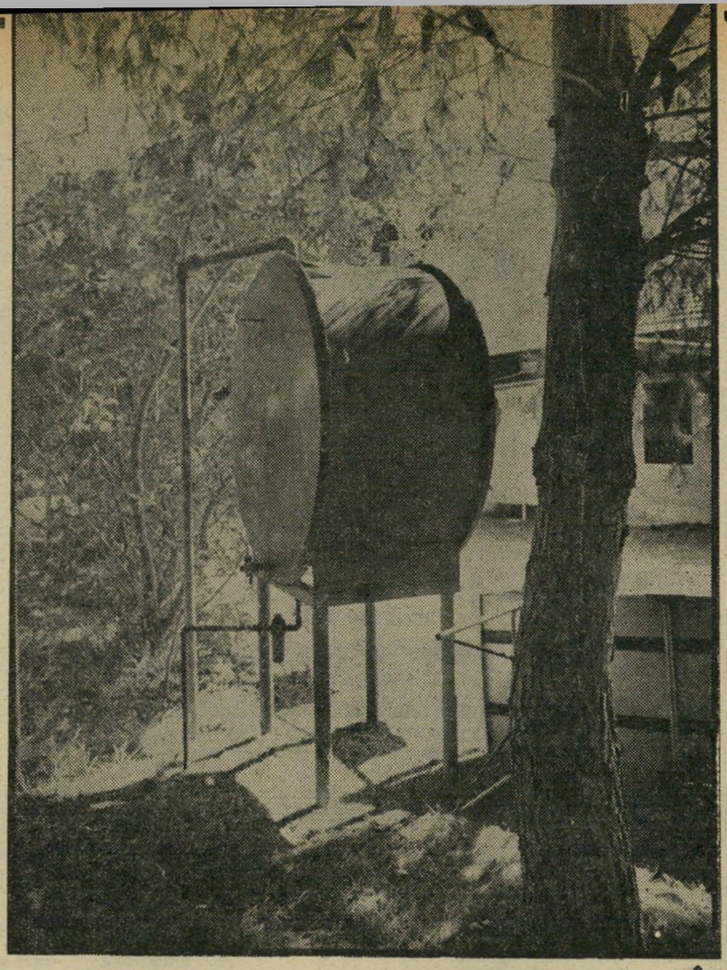
הדין־וחשבון קובע כי כל הצוותים נפגעו, בהגיעם לקרקע, מחוסר־ידע בצניחה. עוד התברר, כי לא היו לצוות נעליים גבוהות או קסדות־ריסוק. בעיקבות התאונה הוזמנו נעליים, אך הקסדות בוששו לבוא, בגלל חוסר תקציב.

לאחר המיקרה הזה התקיימה ישיבה, בהשתתפות נציגי הנהלת התעשייה האווירית, שבה דרש אחד הטכנאים כי ייתנו לציוותי־הניסוי מיצנחים אוטומטיים, הנפתחים מעצמם במיקרה שהצונח מאבד את הכרתו. הדרישה לא נתקבלה, והמשיכו לתת לצוותות־הניסוי מיצנחים רגילים, בגלל זאת סירב אחד הטכנאים, יורם הראל, לעלות לטיסת־הניסוי של הערבה שהסתיימה בריסוק. הוא דרש גם לספק לצוותים מכשירי־קשר בחגורות־ההצלה.

הדרישות לא נענו. הראל טוען כי ייתכן שצוות הערבה היה ניצל, אילו היה מצוייד במיצנחים אוטומטיים, שכן האסון אירע עת נבקע המטוס לשניים וגוסעיו נסחפו לאוויר ללא־הכרה. טענות אלו שלו נשלחו גם לוועדת־החקירה המיוחדת לאסון הערבה, שמסקנותיה לא ראו אור עד היום.

אם צודק הראל בטענותיו, רובצת על ראשי התעשייה האווירית אחריות גדולה בהרבה מאשר זילזול גרידא בציוד וברכוש המדינה.

(רשימה אחרונה)

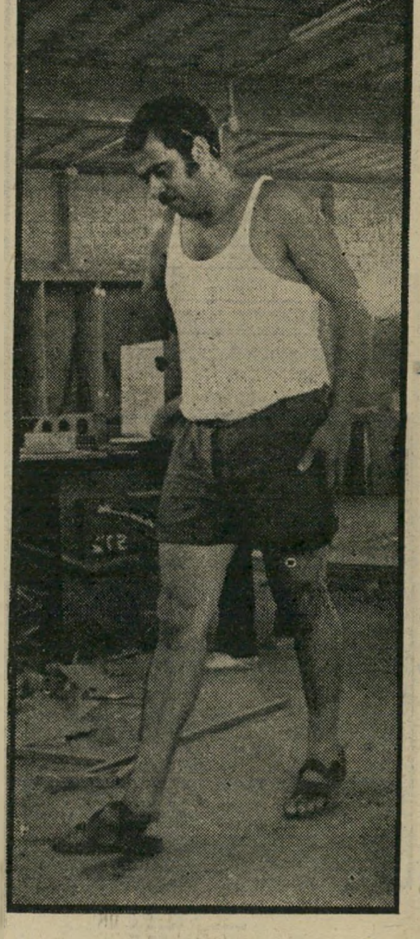
מיכל־הדלק בבית בן־יוסף: מכולה של מנוע

מיכל הדלק בביתו של המישנה למנכ"ל, בן־יוסף,

הוא מיכל יקר של מנוע מטוס ✶ מאוררים הובאו

ארצה ללא תשלום מכס ✶ בחברת־הבת עובדים

קבלנים וספקים למען הבתים הפרטיים של הבוסים

הנגד שעבד בשביל הבוס

למבקר קבלה על ששילם 1000 לירות מעל מחיר השוק.

בידי המישטרה תצהיר מפורט של עובד בכיר באלתא, הכולל את כל הטענות הללו. הוא כולל גם האשמות על הקשרים שבין עובדים בכירים באלתא והחברה להשכרת־מכוניות זמיר. חברה זו היא כימעט מונופוליסטית בהשכרת מכוניות לאלתא. מנהל־התחבורה של אלתא היה קודם־לכן שותף בחברה זו.

המיצנחים לא הוזמנו ✶

פ רמים רבים מסוג זה — האשמות וטענות נגד התעשייה האווירית ומנהליה — הושמעו על רקע הסיכסוכים הפנימיים במיפעל, שהבקיעו את חומת־השתיקה שאפפה תמיד מיפעל ביטחוני זה, שנהנה מגיבוי בלתי־מסוייג של שרי־הביטחון.

סיכסוך אחד נוגע לשליטה העליונה על המיפעל, כאשר אל שוויימר ואשר בן־יוסף מתייצבים מול מוטי הוד, מפקד חיל־האוויר לשעבר, שהיה מייועד לקבל את תפקיד יו"ר מועצת המנהלים, במקום עורך־הדין מיכאל פירון.

סיכסוך שני התעורר כאשר חלק מחברי ועד־העובדים ביקש להדיח את השולטים בוועד, ובראשם שמואל קישלס, הנהגים מתמיכה מוחלטת של ההנהלה.

כתוצאה מכך היו בסעם הראשונה אנשים רבים, היודעים על המתרחש במיפעל, שהיו

הווילה של מ"ש, שלא נגמרה בגלל חקירת המבקר

במדינה

(המשך מעמוד 17)

העם הפלסטיני כל מעמד במשא־ומתן.

המצביעות־נגד והנמנעות עשו זאת רק מפני שלא רצו להיראות כמצטרפות לחזית אנטי־ישראלית, או מפני שממשלותיהן צריכות להתחשב בבוחרים יהודיים, או מפני שיש להן טענות נגד הערבים.

רק כשדה־הקרב. הדבר בלט ה־שבוע, כאשר מסר הנשיא ג'ראלד פורד הכרזה בעניין הזמנת אש"ף.

כלי־התיקשורת בישראל הכריזו בתרו־עת־שימחה כי „פורד תומך בעמדה הישׂ־ראלית." ולראיה: הוא שלל את הזמנת האירגון הפלסטיני.

היתה זו השיטה הרגילה של שטיפת־המוח הנהוגה בישראל, תערובת של בו־רות ושקרנות. כי הכותרת הצעקנית נגדה את תוכן הידיעה עצמה. המעטים שטרחו לקרוא אותה בעיון, שמו לב לעובדה כי פורד ניסח את דבריו בצורה זהירה: הוא מתנגד להזמנת אש"ף כל עוד אין אירגון זה מכיר במדינת־ישראל.

ניסוח זה שונה לחלוטין מעמדת ממשלת ישראל. זו הכריזה פעמים רבות, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי התנגדותה המוחלטת לאש"ף אינה מותנית באי־הכרת אש"ף בישראל.

„גיפגש עם אש"ף רק בשדה־הקרב", הבטיח יצחק רבין. החרה אחריו השבוע חיים הרצוג, ראש־המישלחת החדש שׂ־נכנס ללא היסוס לנעלי קודמו: „לעולם לא נשב עם אש"ף!"

בשעתו ביקש אהרון יריב, אז שר־ההסברה, לשנות עמדה זו. הוא הציע נוסח הזהה כימעט לגמרי עם דבריו של פורד: ישראל לא תנהל משא־ומתן עם אש"ף „כל עוד" לא יכיר אש"ף בישראל, לא יפסיק את הטרור ולא יכריז על נכונותו לשלום. בהשפעת יצחק רבין, פסלה ה־ממשלה בפירוש גישה זו.

קראת המפורת. התוודה לא־מכבר פקיד ישראלי בכיר, העוסק ביחסי ישראל עם אחת ממדינות־אירופה הידידותיות: „בעניין הפלסטיני, פשוט אי־אפשר להס־ביר באירופה את קו הממשלה שלנו. זה אבוד מראש."

ברגע זה דרוש רק מעשה אחד, כדי להפוך את תבוסת המדיניות הרישמית למפולת מוחלטת: הצהרה של אש"ף על נכונותו להכיר בקיום ישראל, תמורת הכרה ישראלית בו.

ברגע שתישמע הכרזה כזאת, לא תימצא אף מדינה אחת בעולם שלא תצ־טרף ותתמוך בה בפה מלא.

זה ברור גם בירושלים. לכן מתפללים שם כי אש"ף לא ישמיע הכרזה כזו.

מישפט

מאבק־היחיד של אלדד

אחרי שאיים ברימון על ראש־עיריית נתניה, ניתנה לדב אלדד המלצה לקבלת אחוזי־בנייה נוספים

העוברים־והשבים נעצרו לקרוא את ה־שלטים: „עדני בונה וילה לריבין ב־

מפגין אלדד

אם לא ברע — בטוב

פניה לקהל אוהדי התיאטרון

כל מי שראה את **גבי עמרני**

בתפקידו בקומדיה „איפה הכסף" וסבור שהוא ראוי להיות מועמד לתואר שחקן השנה בפרס **„כנור דוד"** תשל"ה מתבקש להוסיף את שמו בכתב ידו לרשימת המועמדים על גבי טופס ההצ־בעה וזאת למרות ששמו של **גבי עמרני** לא נכלל ברשימת המועמדים ע"י הועדה הקובעת.

מן הראוי לציין כי איש מחברי הועדה לא ראה את ההצגה „איפה הכסף" המועלית זה שנה על הבמה והוצגה עד כה 300 פעמים. יותר מכל הצגת תיטרון אחרת השנה.

תיאטרון הזמן

גילוי דעת

מישיבת הוועדה המקומית לתכנון ולבניה רחובות בהשתתפות:

1. חברי הוועדה המקומית לתכנון ולבניה.
2. היועץ המשפטי לעיריה.
3. אדריכל א. קינסברונר — ראש צוות המתכננים של מבנני העיר.
4. מהנדס העיר, סגן מהנדס העיר.
5. עתונאים.

בעקבות הפרסומים שהופיעו בימים האחרונים בעתונות בנושא הכנת תוכנית בניה מסויימת בעיר רחובות שבעטיה נערכו מעצרים בגין חשדות למתן שוחד, התכנסה הוועדה המקומית לתכנון ולבניה רחובות לישיבה פתוחה מיוחדת בהשתתפות עתונאים לשמוע חוות דעתם של האדריכל קינסברונר, ראש צוות המתכננים בעיר והיועץ המשפטי לעיריה בענין תוכנית הבניה שהותקפה בכתבות.

הדיון היה יסודי ונסקרו בו כל שלבי הגשת התוכנית.

היועץ המשפטי לעיריה הודיע כי בדק את הליכי הטיפול בתוכנית המפורטת הספציפית בשכונת שעריים וקבע בחוות דעת כי לא היתה כל חריגה בטיפול לגבי תוכנית זו בהשוואה לכל תוכנית מפורטת אחרת בעיר.

האדריכל מר קינסברונר — ראש צוות המתכננים של העיר, המטפל ישירות במבנן שכ' שעריים הודיע כי היה מאושר אם יכול היה להביא לאישור תוכניות כפי שהגיש במקרה זה לגבי כל יתר המגרשים בשכ' שעריים.

כיוון שמדובר בתוכנית מפורטת, נמצאת תוכנית זו עתה בהפקדה בוועדה המחוזית לתכנון ולבניה ברמלה ואישורה לאחר תום מועד ההפקדה נתון בידי הוועדה המחוזית בלבד.

לאור שמיעת ההסברים וחוות הדעת דלעיל, החליטה הוועדה המקומית פה אחד לדחות את כל הטענות שהופיעו בפרסומים בדבר אי סדרים בתכנון.

הוועדה המקומית לתכנון ובניה רחובות

סקופ

הסיפור השלומיאלי שהוסתר מעיני הציבור:

המיטען בסואץ בוטל מפני שהמיטען בא מדרום־אמריקה!

כ אשר חצתה אונייתהמשא היוונית אולימפוס את תעלת סואץ ב־2 בנובמבר, כשהיא נושאת עימה מיטען של 8500 טון מלט מרומניה, נשמו רבים לרווחה. סוף־סוף הצליחה ישראל לעשות מה שניסתה לעשות כמה פעמים בשבועות הקודמים לכך. וללא הצלחה: להעביר מיטען ישראלי בתעלת־סואץ, לממש את הסכם־הביניים שנחתם עם מצריים.

רק מעטים יודעים, כי מה שעיכב את העברת המיטען הישראלי בתעלה לא היה עיקשות מצרית, אלא חלמאות זאיוולת ישראלית. טיפול כושל ושלומיאלי של מישרד־התחבורה ואגף־הספנות־והנמלים שלו, הם שגרמו לישראל להיראות מגוחכת בעיני ממשלות מצריים וארצות־הברית.

שרשרת של ביזיונות ליוותה את המאמץ הישראלי להעברת מיטען כתעלה, כאשר ה־גרוע בהם — שטרם פורסם עד כה — הוא ה־ניסיון הישראלי להעביר מיטען מדרום־אפרי־קה לישראל, וזאת — למרות העובדה שאירגון ארצות־אפריקה אסר מיסחר עם דרום־אפרי־קה.

איוולת זו גרמה לעיכוב של כעשרה ימים בהעברת ה־מיטען, וכאשר הוא עבר — היה זה בעת ביקורו של אנוואר אל־סאדאת באמריקה, דבר שעזר לו להופיע כאדם המגשים את התחייבויותיו והחותר לשלום.

סיבוב מיוחד

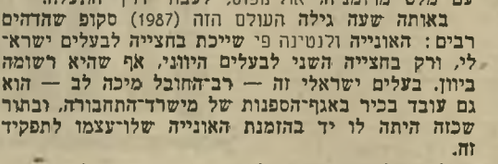
כ אשר פוכם בין ישראל ומצריים על מימוש הסעיף להעברת מיטענים לישראל בתעלה, הוחלט כי באירגון האניה והעברתה יטפל אגף־הספנות־והנמלים במישרד־התחבורה. האגף ידווח למישרד ראש־הממשלה את הפר־טים וזה — באמצעות מישרד־החוץ — יקבל את אישור ארצות־הברית לאוניות הראשונות שתעבורנה בתעלה.

בתחילת ספטמבר הציע אגף־הספנות, כי האניה ולנטינה פי, האמורה להעמיס מיטען־מלט ברומניה לישראל, תעבי־רו דרך תעלת־סואץ לנמל אילת, במקום לנמל חיפה או אשדוד. הבחירה המוזרה הזאת באה, כיוון שאת נמל אילת פוקדות בעיקר מיכליות־נפט. אוניות־מיטען, העושות דרכן לנמל אילת, באות לשם רק אחת לכמה חודשים, מן המיזרח־הרחוק או אוסטרליה.

ביגלל המשבר בייצוא האשלג והפוספטים למיזרח־הרחוק אין כיומט תנועה באילת, כך שאם רצתה ישראל להפגין מעבר מיטען בתעלת־סואץ, לא היה מנוס מהעברה דרך התעלה של מיטען המיועד מנמל יס־תיכוני לצפון הארץ, פריקתו באילת ומישלוחו לצפון במשאיות — דבר שאין לו, כמובן, שום הצדקה כלכלית, ונועד רק לממש זכות מדינית.

כאשר יצאה האונייה מקונסטנצה לכיוון התעלה, פנו המצרים אל האמריקאים וביקשו לעכב את המעבר. לדב־ריהם, הפירסום על המעבר גרם להתקפות עזות בעולם הערבי על מצרים. נוסף לכך ביקשו, כי מעבר האונייה יהיה סמוך לביקורו של הנשיא סאדאת בארצות־הברית.

האמריקאים נענו, וב־12 בספטמבר ניתנה הוראה לאונייה להיעצר בלב־ים, ולהמתין להוראות נוספות. חל ויכוח בין ישראל לארצות־הברית, כאשר האחרונה מבקשת לא להכביד על המצרים, ולעכב את האונייה עד סוף החודש, סמוך לביקורו של סאדאת באמריקה. ב־19 בספ־טמבר נזכרו לפתע באגף־הספנות־והנמלים, כי כל יום־

ב־22 בחודש — מיטען ישראלי יעבור בסואץ
מאת דן מרגלית, | פנס ליישיבתה הראשונה ביום

„הארץ", 19.10.75

„עיכוב טכני" מנע מעבר מיטען ישראלי בתעלה־היום
את „השאלה הטכנית" הציגה מצרים וישראל. „הסכימה" ✱ המעבר נדחה ויבוצע תוך 10 ימים ✱ מקור מצרי: לא יהיו בעיות במעבר

„מעריב", 22.10.75

הפקודה שניתנה לוולנטינה פי להפליג לחיפה, תחת שתע־בור בתעלה.

על כל פנים, האונייה „אולימפוס", שנבחי־רה לבסוף למשימת־הכבורה גם היא רשומה ביוון.

אולימפוס הגיעה לרומניה בתחילת אוקטובר, החלה מעמיסה מלט. ממשלת ישראל החלה מדליפה לעיתונות כי האונייה תעבור בתעלה בימים הקרובים. אולם כעבור ימים אחדים הזעיק אגף־הספנות־והנמלים את מישרד ראש־הממשלה באס־או־אס. התברר כי ירדו גישמי־זעף ברומניה, המלט שהיה מיועד להעמסה נרטב, ויהיה צורך להביא מלט חדש. דבר שיגרום עיכוב של שבועיים־שלושה בהס־לגת האונייה.

מישרד ראש־הממשלה הורה לאגף־הספנות — קצת בזעם — למצוא בכל מחיר אונייה אחרת, ולהעבירה בתעלה בהקדם. אנשי המישרד אף שאלו באירוניה את אגף־הסס־נות ומישרד־התחבורה, היכן כל עשרות האוניות המובי־לות מיטען לישראל.

המתנה של האוניה עולה לממשלת ישראל 2000 דולר. כשנודע המחיר לראש־הממשלה, יצחק רבין, הוא הורה להשיט את האונייה מייד לנמל חיפה, אליו הגיעה ב־20 בספטמבר. במקביל הורה אגף־הספנות לאונייה הבאה בתור עם מלט מרומניה, אולימפוס, לעבור דרך התעלה.

באותה שעה גילה העולם הזה (1987) סקופ שהדהים רבים: האונייה ולנטינה פי שייכת בחצייה לבעלים ישרא־לי, ורק בחצייה השני לבעלים היווני, אף שהיא רשומה ביוון. בעלים ישראלי זה — רב־החובל מיכה לב — הוא גם עובד בכיר באגף־הספנות של מישרד־התחבורה, ובתור שכזה היתה לו יד בהזמנת האונייה שלו־עצמו לתפקיד זה.

כל זה לא היה ידוע לראשי המדינה, והגילוי הדהים אותם. אולם, לפי גירסתם, לא השפיעו עובדות אלה על

אגף הספנות פנה, מצידו, לחברת־השיט ה־לאומית „צי־ם", שאל אותה איזו אונייה יכו־לה לעבור במהירות האפשרית בתעלה. „צי־ם" השיבה כי האונינה „סי־בירד" („ציפור־הים") מטעינה עתה מלט כדרום־אפריקה לישראל, ואין בעייה להעבירה דרך התעלה לחיפה, תחת שישלחוה לאילת.

מישרד ראש־הממשלה, שקיבל נתונים אלה, ביקש ממישרד־החוץ להעבירם לידיעת ארצות־הברית, ומייד הת־לו הדלפות לעיתונות כי ב־22 באוקטובר תעבור האונייה הראשונה עם מיטען ישראלי בתעלה.

המלט נרטב

ב יום המיועד הודיעו העיתונים, בכותרות ראשיות, כי עיכובים טכניים מנעו את מעבר המיטען. העיתונים דיווחו כי המצרים עוררו „בעיות טכניות" באמצעות ארצות־הברית, וכי ישראל הגיעה למסקנה שיש להתחשב בעמדה המצרית, ולדחות את המעבר.

העיתונים לא מסרו מה הן הבעיות הטכניות. הארץ מסר, בידיעה מרכזית בעמודו הראשון (24 באוקטובר), כי התקלה הטכנית היא מן הסוג שניתן לדעת עליו מראש, ואילו היה הגורם המטפל בעניין נותן דעתו על כך, בעוד־מועד, אפשר היה למנוע את התקלה ולגרום לכך שהמיטען יעבור כבר לפני כמה ימים.

התקלה הטכנית לא היתה טכנית כי־עי־קר. כאשר נודע למצרים כי המיטען הראשון שישראל מעבירה הוא מיטען מלט מדרום־אפ־ריקה, הצביעה לפני ארצות־הברית על העובי־דה כי אירגון ארצות אפריקה, שמצריים חב־רה בו, הכריז על חרם כולל על דרום־אפריקה. פורמלית, אין מצריים מתירה מעבר מיטענים לדרום־אפריקה בתעלה, אם כי מעשית היא עו־צמת עין.

אולם, טענו המצרים, כאשר תעבור האונייה עם מיטען לישראל, היא תעמוד במרכז ההתעניינות הבינלאומית, וברור כי תפורסם העובדה שהיא מעבירה מיטען דרום־אפריקאי. פירסום כזה אין מצרים יכולה להתיר, והיא מציעה כי ישראל תמצא מיטען פחות בעייתי.

עמדה מצרית זו נתמכה בעוצמה על־ידי אמריקה, ונראתה הגיונית גם לראש־ממשלת ישראל, ששאל מדוע לא הביא מישרד־התחבורה בחשבון את החרם הזה. אולם רוגז לחוד ומסקנות לחוד, והאונייה סי־בירד לא קיבלה הוראה לעבור דרך התעלה, אלא המשיכה בדרכה ישירות לאילת, שם פרקה את מיטען המלט מדרום־אפריקה.

עתה לא היתה לישראל ברירה אלא להמתין עד שאולימ־פוס תגמור להטעין את המלט שלה, ותעבור במזל־טוב ב־2 בחודש זה בתעלה, ללא כל תקלות.

ללא כל תקלות? אגף הספנות אינו מסוגל לעשות משהו ללא תקלות. כשהגיעה האונייה לפורט־סעיד, ורצתה לעבור את התעלה, הסתבר כי ישראל שכחה לשלם את דמי־המעבר בתעלה, בסך 16 אלף דולר. האונייה נאלצה להמתין בים הפתוח יום תמים, עד שהגיע הכסף, ורק אז עברה האונייה.

כמה ימים לאחר־מכן עברה „סי־בירד" את התעלה מאירת יום־התיכון, בלי מיטען כלי־שהו — ובכך הפכה העברת מיטענים ישרא־ליים בתעלה עובדה שיגרתית.

1,000,000. מאין לו הכסף?" „מעשים פלי־ליים במחלקת מהנדס־העיר!"

מול בניין העירייה בנתניה עמד גבר קשיש, בעל שיער כסוף ומבט ממורמר. לידו, על המידרכה, ניצב הנשק — הפעם לא רימון־יד, אלא שילטי־קרטון. דב אלדד יצא שוב בהתקפה על ראשי עיריית נתניה, בדרישה לקבל אחוזי־בניה והטבות נוספים.

הפעם לא היו בידיו של דב אלדד אקדח, או רימון־יד, כפי שהיה בסוף השנה שעברה, כאשר התפרץ לתוך מישרדו של בר־מנחם, ראש העיר, וביקש שיבטל לו את הפסקת הבנייה בביתו.

אז נעצר אלדד, נשפט ונידון לשישה חודשי־מאסר. אחרי שריצה שני־שלישים מהעונש שהטיל עליו בית־המישפט, שוחרר וחזר לביתו, כדי לחדש את מאבקו.

דב אלדד בן ה־62, הוא מראשוני נתניה. לפני קום המדינה עסק ברכישת קרקעות ומיבנים מידי ערביי הסביבה. הוא נעזר רבות על־ידי אנגלי בשם ג'ק אליוט, שעבד במנגנון המנדטורי. מאוחר יותר נאלץ אלדד למכור את רוב רכושו לעובד בן־עמי, מי שהיה ראש־העיר נתניה שנים רבות. אלדד עסק בעבודות קבלנות־בניין, ובמילחמת־העולם השנייה, פתח מלטשת־יהלומים בביתו.

מים עד נפש. אזרחים רבים האשימו את מישטרת נתניה על שלא טיפלה ברצינות בתלונות שהגישו נגד אלדד, על סיכסוכי־בנייה והפרות־חוזים.

אלדד, מצידו, טען שראשי עיריית נתניה שיגעו אותו, ולכן נאלץ לאיים ב־נשק כדי למשוך את תשומת־ליבו של הציבור אל הפרשה הפרטית שלו.

במאבק המחודש שלו נגד ראשי העי־ריה, פירסם אלדד כרוזים שבהם הוא מאשים אותם בשחיתות ובהתעשרות על חשבון הציבור. על ממלא־מקום ראש העיר, בן־ציון רובין, כתב אלדד בשלטיו שהוא בונה, באמצעותו של הקבלן מנחם עדני, וילה שעולה מיליון ל״. הוא גם האשים את רובין על שתקף אותו והשמיד לו רשי־מה של כ־200 חתימות האזרחים על עצומה.

השבוע הגיעו מים עד נפש אצל מנחם עדני, קבלן מנתניה, שהגיש לביתי־המישפט המחוזי בתל־אביב, באמצעות עורך־הדין אמנון זיכרוני, תביעה על לשון הרע בסך 200,000 ל״, נגד אלדד. כתב־התביעה מספר שאלדד פירסם מיכ־תב, בחוברת תחת הכותרת: „אני משתין", והדברים הגיעו לידיהם של תושבים רבים בעיר. התביעה מזכירה שבמערכת־ההשמ־צות נגד הקבלן עדני טען דב אלדד, בכרוזים שפירסם, כי „שלושה וחצי מיליון לירות שכח בר־מנחם (ראש העיר) לגבות מאלמירז (אלמירז היא חברת־בנייה שאותה מנהל עדני).

בינתיים חלה התפתחות מפתיעה בי־עיריית נתניה. בשיחה אישר ראש־העיר, כי העירייה נענתה בחיוב לאחת מבקשותיו של דב אלדד. המורד קיבל המלצה אל הוועדה המחוזית לבניין־ערים, בדבר אחו־זי־בנייה נוספים.

„לא נכנענו לאיומים!" הכריז ראש־העיר, „אלא ניסינו לתקן דבר ששייך לקדנציות קודמות בעירייה."

המישטרה לוחמת בזונות בשיטה של חלם: מגרשת אותן מן הכביש אל הבתים - ומן הבתים חזרה אל הכביש.

איש לא שאל את הנשים עצמן: היכן אתן רוצות לעבוד?

„תנו לנו בתי בושת!"

מאת שרית ישי - צילם שלמה סחר

„צ'" יצ' רוצה להכניס אותנו לבתי־בושת, בגלל שאנחנו מקיימות יחסים בחצר שבבית שלו, באפקה. אבל בית־בושת זה מקום סגור, לבית־בושת יכול להיכנס כל אחד, אין פיקוח על הקליינטורה. עצם העובדה שאני נמצאת בפנים ושאני לא יודעת מי נכנס ומי יוצא, מפחידה אותי. אני מעדיפה את הכביש על־פני בית־בושת. יותר טוב לנו בכביש!"

עליזה היא יצאנית־רחוב בת 18, הנראית מבוגרת מכפי גילה. את פניה מקשטת צלקת מכוערת, מזכרת־נצח מסרסורה הראשון, שלו היא חבה את מיקצועה. לעליזה ילד בן שנה. היא נשואה לאביו, שהוא הסרסור הנוכחי שלה, ולו היא מוסרת את כל רווחיה.

תחום־הפעילות של עליזה משתרע לאורכו של כביש רישפון, החוצה את שכונת־הפאר אפקה ונווה־אביבים. היא מכירה על־פה את שמותיהם של האנשים החשובים המתגוררים בשתי השכונות, והיא נהנית לספר כיצד היא לוקחת את לקוחותיה אל חצר ביתו של ראש־הממשלה יצחק רבין, או אל חצר־ביתו של שר־הביטחון, שמעון פרס. גם את עולם הבידור איננה שוכחת. היא מספרת כי לאחת השתמשה בחצר ביתה של הבדרנית ריבקה מיכאלי כמקום־עבודה.

ראש־עיריית תל־אביב, שלמה („צ'י צ'") להט, שהוא תושב אפקה, מכיר כנראה על בשרו את בעיית הזונות, ואולי משום כך יש לו דיעה מגובשת על התופעה, ועל דרכי הטיפול בה. אומר צ'י צ': „הזונות היא המיקצוע העתיק ביותר בעולם, ועובדה ניצחית שלא ניתן להתעלם ממנה. מי שמתעלם ממנה — מתעלם מן המציאות. יש להכיר בזונות, ולהתמודד עם הבעייה. כל עוד קיימים גברים, יהיו גם זונות.

„לכן, במקום לנקוט מדיניות של בתיעונה, צריך לאפשר לזונות לפעול מחוץ לתחום המיושב. שלא תעמודנה בנווה־אביבים, באפקה וברחוב הירקון, אלא באיזורים שאינם איזורי־מגורים.

„אי־אפשר להתעלם מכך שהזונות הן בני־אדם, וצריך להגן עליהן מפני מיטרדים ומפני תוקפנות של סרסורים. וזה צריך להיעשות בצורה ליגאלית. החוק יגן מצד אחד על הזונות, ומצד שני על האזורחים, מפני מיטרד הזונות."

ראש־העיריה מבקש לתקן את החוק, להעביר את הזונות מאיזורי־המגורים אל איזורים מוגדרים, להכניסן לבתי־בושת, והעיקר — לסלקן מן הרחוב. לדאוג לכך שלא תוטרדנה על־ידי סרסורים אלימים, ושלא תטרדנה הן את האזרחים. אך האם רוצות בכך גם הזונות עצמן? האם יצאנית, המרוויחה מינימום 500—200 לירות ליום, תהיה מוכנה לשלם מס־הכנסה, להיות נתונה למישטר של בדיקות רפואיות קבועות, להיכנס למיסגרת של בית מנוהל היטב, לוותר על הסרסור שלה ולהיות מוכרת בחוק כזונה?

„השוטרים נבלות!"

לפה היא צעירה בת 22, העובדת על כביש תל־ברוך מדי־יום, בין השעות 10 בבוקר ל־3 אחר־הצהריים, פרט ליום שישי. היא בחורה אינטליגנטית ולפני שירדה אל הכביש שירתה בצבא (עובדה המקנה לה מעמד מיוחד בקרב חברותיה הזונות), עבדה כספקידה אצל מתווך־דירות. כשהיתה בת 20, פגשה יפה בצעיר יפה־תואר, ונישאה לו.

מייד אחרי הנישואין אילץ אותה בעלה לקיים יחסי־מין תמורת תשלום, עם ידיעתו ומאוחר יותר החל מביא לה לקוחות הביתה. במשך הזמן נולדה בתה. היא הצליחה להשיג גט מבעלה, לדבריה „הורידה" אותו ממנה, וירדה לעבוד בכביש.

מספרת יפה: „אם הזונות תהיה חוקית, לא אעבוד יותר. אני פוחדת שאבא שלי יבוא לבית־בושת, ויראה אותי. אבא שלי לא הלך עד היום לזונה, בגלל שזה לא היה חוקי. אני לא רוצה לשבת בבית־בושת, ואני לא רוצה שיציבעו עלי ברחוב. אני לא רוצה לעבוד באיזור שיהיו בו חלונות־ראווה עם אורות אדומים, ותמונות של בחורות ערומות בחוץ.

„כאן אני נמצאת מחוץ לעיר, ואני לא מפריעה לאף אחד, אני לא מטרידה ילדים ולא אנשים. אני לא משדלת אף את מי שרוצה מיספר עוצר לידי, ואני אומרת כמה זה עולה. אני גם לא משוטטת, אני עומדת במקום אחד. אילו היו פה הרבה בחורות חכמות, היינו עושות יד אחת והולכות לבית־דין לצדק.

„המישטרה לא יכולה לעצור אותנו, כי אין חוק נגד זונות, ואני לא משוטטת ולא משדלת. שר־המישטרה הוא ממוצא עיראקי. הוא לא יודע שכל אלה מהעדה שלו באים הנה ומשלמים כסף טוב בשביל מיספר. אם הוא היה בן־אדם, הוא היה דואג שהשוטרים שלו לא יטרידו אותנו. השוטרים הם נבלות. הם בעצם רוצים מיספרים, ומאיימים עלינו שאם לא ניתן להם בחינם, הם יעשו לנו את המוות.

„אבל אני מוכנה לשבת כל שני וחמישי במעצר, העיקר שהזונות לא תהיה חוקית. אני לא צריכה שיכריחו אותי להיות תחת פיקוח רפואי. ממילא אני הולכת לרופא לפני כל מחזור. אני לא צריכה שיגנו עלי מפני סרסורים אני לא מחפשת בעיות. אז אין לי בעיות, אף אחד מהערסים לא יכול להטריד אותי.

1 במיגרש־החנייה של יונייטד טורס שבו זונות, המתבצעת לעיני העוברים והלקוחות מגיעים אליהן. בתמונה: מתמתחת לכבודו. על הלקוח להחליט

הקאונטרי־קלאב

אחד ממוקדי־הזונות הגדולים בתל־אביב. לאורו של יום מתנהלת בכביש פעילות של זונות. משמאל: שלוש נשים יושבות

מחכות ללקוחות. כשהיא מגלה את לתקוף אותו. הצלם

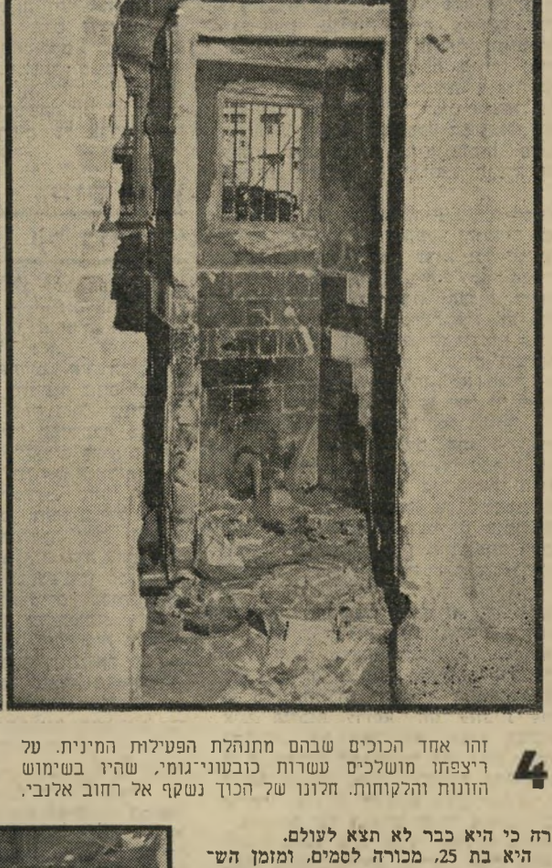
ב הירקון, מתקיימת בשעות הבוקר פעילות ענפה
שבים, בהם ילדים. הזונות מתרכזות במיגרש,
מגיע אל מיגרש־החנייה. אחת הזונות (באמצע)
באיזו אשה מבין השלוש הממתינות הוא חפץ.

2 הלקוח עדיין מהסס. הזונות עומדות במקומן. האמצ־
עית, שהתמתחה, הבינה כי אבוד לה איתו, התיישבה
על המכונית. הזונה הבלונדית (מימין) אוחזת בלקוח,
משדלת אותו לבוא איתה אל הכוך, אתר הביצוע.

3 הלקוח השתכנע. הוא פונע בעיקבות הבלונדית, אל אחד ה־
כוכים שבבניין ההרוס בשולי המיגרש. בינתיים הספיקה זונה
נוספת להצטרף אל שתי הבחורות שנותרו במקום (מימין,
בחולצה לבנה, משוחחת עם חברתה היושבת על המכונית).

4 זהו אחד הכוכים שבהם מתנהלת הפעילות המינית. על
ריצפתו מושלכים עשרות כובעוני־גומי, שהיו בשימוש
הזונות והלקוחות. חלונו של הכוך נשקף אל רחוב אלנבי.

5 בינתיים הגיע למקום אזרח סקרני, המכיר את המקום,
וחוטף הנאה מינית חינם. הוא מטפס על הקיר, מציץ
לתוך הכוך כשהוא מתעלם מהעוברים ושבים ברחוב.

6 כמה דקות לאחר שהלך עם הזונה אל הכוך, סיים הלקוח את מעשיו. הוא הולך
לדרכו, הזונה עדיין מתעכבת בתוך הכוך. שלוש החברות ממתינות במקום
ללקוח הבא. התנועה במקום רבה, עשרות אנשים באים בשעה. המחיר מ־50 ל־

ת הזונות קמה בתנועה פרובוקטיבית (באמצע).
ם העולם הזה, היא מניפה על־ו מקלה, מאיימת
שלמה סתר נזקק בקושי מציפרניהן של הזונות.

**„אני גרה באיזור מהוגן, חשכנים לא יוד־
עים שאני זונה וגם לא המישפחה שלי. אני
מקפידה שהחיצוניות שלי תהיה יפה ונאותה,
ואני בשום פנים ואופן לא מוכנה לשלם מס־
הכנסה בשביל שמיכאל צור או טיבור רוזנ־
בוים יוכלו לגנוב מהמדינה."**

**עופרה הנחשבת בעיני רבים כמלכת־תל־
ברוך, היא אם לשני ילדים. בעלה, שהוא פו־
רק, שפוט לארבע שנות מאסר, והיא עתה ה־
מפרנסת היחידה של ילדיה הנמצאים, לדבריה,
תחת השגחתם של הורי בעלה. לעופרה ילדה
בכיתה ב׳׳ת, שהיא תלמידה מצטיינת ותולעת־
ספרים. הבת חושבת שאמא שלה עובדת כ־
מלצרית במיסעדת־הפאר קטנה. עופרה סירבה
למסור את שמה המלא או להצטלם. היא
פוחדת שבתה תקרא אודותיה בעיתון.**

**לעומת יפה, האיתנה בדעתה כי זנות מחוץ
למיסגרת החוק עדיפה על זנות חוקית, סבו־
רה עופרה כי הזנות החוקית תפתור את בעיו־
תיהן של הזונות. לעומת יפה, שלא השלימה
עדיין עם היותה זונה ומקווה לצאת ביום מן
הימים מהמיקצוע ולחזור למוטב, יודעת עופ־**

רה כי היא כבר לא תצא לעולם.

**היא בת 25, מכורה לסמים, ומזמן הש־
לימה עם העובדה שהיא זונה. היא אינה
מתביישת בכך וטוענת כי כשילדתה, המ־
פותחת מכפי גילה, תתבגר מעט, תגלה
לה את האמת על מיקצועה.**

**אומרת עופרה: „אני רוצה זנות חוקית.
קודם כל, מבחינת הקליינטורה. אני רוצה
שיהיה פיקוח, שלא יבואו ערבים וכל
מיני מלוכלכים אחרים. אני מוכנה לשלם
מס־הכנסה, ולא לשבת כל הזמן באבו־
כביר. בתי־בושת זה נחמד. את לא עומדת
בכביש, ואנשים לא מצביעים עלייך ב־
רחוב כשהם עוברים עם המכוניות שלהם,
כאילו שהיית איזה קוף, ואומרים: ׳תראו,
הנה זונה׳."**

**„אם יהיו בתי־בושת, לא יהיו מכוני־
מסז׳ים, שזה הדבר הכי מלוכלך שיכול
להיות. בעל־הבית של מכון־מסז׳ים הוא
הערס הכי גדול. הוא מקבל מהלקוח 100
לירות, ומשלם לבחורה רק 30 לירות. אם
זה יהיה חוקי, הוא יצטרך לנהל ספרים
ולדווח למס־הכנסה, ואז הוא לא יוכל
לעשות מה שהוא רוצה.**

**„בכלל, מסז׳ים זה מגעיל. בחורה טובה
יכולה לעשות שם בין 1,500—1,000 אבל
היא עושה הכל. אנחנו עובדות נקי, אבל**

(המשך בעמוד 24)

(המשך מעמוד 23)

הן עושות הכל בשביל כסף, ובשבילי הן הזונות הכי מלוכלכות בעולם.

„אבל מה, אני יודעת שרצון לחוד — ומעשים לחוד. אין סיכוי שזה יהיה חוקי בארץ שלנו, בגלל הדתיים. ותאמיני לי הם הראשונים שמתייצבים כאן, רבנים מ־בני־ברק, תלמידי ישיבה וכל מיני כאלה. אין להם טיפת בושה. אבל בכנסת הם אומרים שזונות זה דבר רע. אפילו שכבר בתנ"ך כתוב שזה נורמלי ורגיל."

„אקט של ייאוש!"

ה פסיכולוג ד"ר דויד רודי גורס, שיש להבדיל בין שני סוגים של

ראיון בכביש

כתבת העולם

הזה מראיינת את אחת הזונות המוזכרות בכתבה, בעוד זו ממתינה ללקוחות.

זונות: אלו שאינן מחשיבות עצמן כזונות ועדיין מקוות להיחלץ מן המיקצוע, ואלו שהשלימו עם גורלן, התגברו על הבושה ועל התייחסות הסביבה אליהן, והיודעות כי הן זונות ושכאלו תישארנה לעולם. אומר ד"ר רודי:

„הזונות המתחילות מתביישות מאוד ב־מיקצוע, מצד אחד, ומצד שני הן הורי־גות את דמותן ומתאבדות מבחינה פסי־כולוגית. אלו עוסקות בזונות כאקט של ייאוש מעצמן, ובעצם אינן יודעות שהן זונות. הן מקוות שזה זמני, שזה בגלל הערס, שהן תחזורנה למוטב.

„אלו, כמובן, אינן רוצות שהחוק יכיר בזונות, מכיוון שאז תושם עליהן תווית שממנה הן מקוות, בעצם, להשתחרר. ב־תת־ההכרה שלהן הן אומרות לעצמן שזו לא הבעייה שלהן, מכיוון שתוך שנה, ואולי פחות, הן כבר לא תעסוקנה בזונות.

„הסוג השני של הזונות, הן אלו שעברו את המשברים הראשוניים, התגברו על התיסכולים, והמשתייכות בעצם לקבוצת הגילאים שלמעלה מגיל 20. אלו הפכו את הזונות למיקצוע ואין ספק שהן רוצות שהזונות תהיה חוקית. הן התגברו על ההיסוסים והבושה, הן יודעות מה הן עושות. לגביהן, הפיכת הזונות למיקצוע תהווה פיתרון של בעיית הסרסור, בעיית ההסתרה על־ידי המישטרה, ובעיית ה־פיקוח הרפואי.

„במשך 12 השנים שהמכון הפסיכולוגי שלי קיים, פנו אלי רק שלוש זונות לעזרה. אחת הובאה על־ידי אביה, ושתיים באו בעצמן. שלושתן היו בחורות אינטליגנ־טיות, והצלחנו לרפא אותן. זונות בדרך־כלל אינן פונות לעזרה. אלו שאינן מו־דות בכך שהן זונות, אינן רוצות שייעזרו.

ואילו אלו שהסכו את הזונות למיקצוע, אי־נן זקוקות כלל עזרה פסיכולוגית."

עליזה היא בחורה בת 25, כ'בדת־גוף ולבושה ברישול. פגם מסויים במיבנה גופה גרם לכך שיודבק כינוי לשמה הפרטי. חברותיה־למיקצוע יודעות לספר, כי דווקא בשל אותו פגם יש לעליזה לקוחות קבו־עים, הבאים אל כביש הקאונטרי־קלאב באופן מייוחד למענה. עליזה איננה נשואה, ואין לה ילדים. בחצי־פה היא מודה שיש לה ערס, אך היא מסרבת לדבר עליו.

„הוא יהרוג אותי עם יידע שדיברתי עם עיתונאים," היא אומרת.

עליזה רוצה מאד שהזונות תהפוך חוקית. היא, שאין לה ילדים, יושבת במעצר 48 שעות במקום 12, כפי שישובות האימהות לילדים. אומרת עליזה: „אני מעדיפה שזה יהיה חוקי, קודם כל בגלל חטיפות של כסף. קרה לי שחטפו לי תיק עם 3,500 לירות, ולא יכולתי לחזור לבית־המלון ההוא. הערס שלי רצה לחתוך לי את הפנים, הוא לא האמין לי שגנבו לי את התיק.

„ובכלל, מה יש לי מהכסף הזה שאני מרוויחה? את כל הכסף הוא לוקח לי. בקושי נשאר לי משהו למנה פלאפל. הוא לובש אלגנטי, אוכל במיסעדות ואני כמו מלך. הוא מביא בחורות הביתה ומספר להן שאני אחותו, לא עושה לי חשבון. אם הזונות תהיה חוקית, אז יטפלו בו כמו שצריך. ככה אני אפילו לא יכולה להתלונן עליו במישטרה. הוא ירסק לי את הפנים וימצאו את הגופה שלי בירקון, אם אני אתלונן.

„בכלל, בית־בושת זה יותר מסודר, יותר אירופאי. פה בארץ כולם פרימיטיביים. באים, משלמים את החמישים לירות שלהם, עושים מה שעושים ומסתלקים, כמו חיות. אם יהיה בית־בושת, זה יהיה יותר עדין. יישבו, ידברו. ישתו משהו. אני לא מוכנה לסבול בגלל אינטרסים של אחרות, אני יש לי אינטרס שלי."

„חוק שיגן על כולם!"

ה מישטרה היא, ללא ספק, הגורם השנוא ביותר על הזונות אחרי הסר־סור שלהן, ממנו הן פוחדות ואשר לו הן נותנות את כל כספן.

שלא כמוסדות אחרים, אין המישטרה נוקטת מדיניות של בת־יענה ביחס לבעיית הזונות. להיפך, היא ערה מאד לבעייה — ערה מדי. ניידות של המישטרה מגיעות אל מוקדי הזונות בחל־אביב לעיתים מזו־מנות, מעמיסת פרוצות על הניידות ומע־בירות אותן לבית־המעצר, וחוזר חלילה.

ראש מחלק המוסר והסמים של מרחב הירקון, לשעבר, רב־פקד יונה סירקיס, שיצא לאחרונה לגימלאות, היה אהוב מאד על הזונות. הוא נחשב בעיניהן כמגן ומו־שיע, לא הירשה לשוטרים להכות אותן, ורדף את הסרסורים עד־חורמה.

יחד עם זאת נוקטת המישטרה מדיניות מוזרה ביותר. היא מגרשת את הזונות מהרחוב אל הבתים, וכשהן נמצאות ב־בתים — היא משליכה אותן חזרה לרחוב מייד עם התקבל התלונה הראשונה ב־מישטרה מצד אחד השכנים.

דליה היא זונת־צמרת. היא איננה משו־טטת ברחובות, ואינה עומדת לצידי ה־כביש. דליה מקבלת את לקוחותיה בביתה, באמצעות מכשיר־הטלפון. קודם שעסקה בזונות היתה דליה, בוגרת בית־הספר ה־תיכון, קוסמטיקאית. לזונות הגיעה מתוך סקרנות.

התחנה הראשונה בהידרדרותה היתה עבודתה כמארחת בבאר. כשלב שני הביאה לקוחות לביתה, ובשלב השלישי התבססה כאחת הזונות האמידות ביותר בעיר. ה־מחזיקה חוג־לקוחות קבוע שעימו נימ־נים, לדבריה, ציירים, עיתונאים, אישי־ציבור ואף חברי־כנסת. אם־כי היא מסרבת בכל תוקף לנקוב בשמם.

מספרת דליה: „אני מקפידה על חוג־לקוחות קבוע. כך אינני צריכה לחפש עוד ועוד. אינני עובדת קשה מדי, רק כמה שעות ביום. דירתי נמצאת באיזור מהוגן, ואני שומרת על דיסקרטיות. בשום פנים ואופן אינני מטרידה שכנים, ות־נועת הלקוחות אל דירתי שבקומה השי־שית, אינה גדולה מתנועת האורחים אצל שאר דיירי הבית. מובן שאני רוצה שהזונות תהיה חוקית. אזי הלקוחות יש־תחררו מהפחד שיש להם מפני פשיטה של המישטרה, ואני אשתחרר מהפחד של ישיבה בבית־המעצר.

„אני מוכנה לשלם מס־הכנסה כמו כל אזרח הגון אחר במדינה, ואני מוכנה להימצא תחת פיקוח רפואי, למרות ש־כמובן אני משגיחה על עצמי מאד. עדיין לא השתחררתי מהפחד. כשאני נפגשת עם מישהו, אני ממש נעשית לבנה, ועד שאינני בטוחה שהאדם הוא באמת לקוח, אני נמצאת במתח עצום. הלקוחות ה־ישראליים שלי הם בדרך־כלל בלתי־מנו־מסים. הם רוצים בזול — והכל. הם לא אוהבים לשלם.

„אבל התיירים, או כל מיני אנשים ש־באים הנה בשליחויות מדיניות, הם נדי־בים מאד. כשבאים אנשים כאלה, אני גם יודעת שהמישטרה לא תטריד אותי, כי אנשים כאלו זוכים בדרך־כלל לחסות ה־מישטרה. אני ממש מקווה שהזונות תהפוך חוקית. מחריד שזה נעשה ברחובות. זה מפריע לילדים, וזה גורא מבחינה היגיי־נית. לא אחת קרה לי שלקוחות שלי התי־לוננו בפני, כי נדבקו מזונות־רחוב בכל מיני מחלות־מין.

„הן לא נקיות, אין להן דירה, הן אינן יציבות וברובן מסוממות. הן לא יודעות לחסוך, ונותנות את כל הכסף לסרסור שלהן. צריך שיהיה עליהן פיקוח. מרביתן חולות־נפש, וזקוקות לאישפוז. לדעתי, כל הנשים זונות, ולכל אחת מהן יש מחיר. צריך להכיר בכך, ולחוקק חוק מייוחד שיגן על האזרח ויגן גם על הזונות."

„הרחוב קר ומסוכן!"

ה מוציולוגית נינה הררי עובדת עם נערות סוטות באיזור פתח־תיקווה ו־ראש־העין. מגיעות אליה צעירות שהן קטינות, וכאלו החפצות להיחלץ ממלכודת הזונות. לגבדת הררי דיעה ברורה וחד־משמעית בעניין מיסוד הזונות. אומרת ה־סוציולוגית: „אני בעד לגיטימיזציה של הזונות, קודם כל מהאספקט הסוציאלי. יש להניח שאם הזונות תהיה חוקית, פחות קטינות, מפגרות וחולות־נפש תגענה אל המיקצוע.

„בעיית הסרסורים, שהיא בעייה חמורה ביותר, תיעלם מן האופק, והנערות לא תחשושנה עוד למסור עדות נגד מי ש־מדריך אותן. אני, אישית, אינני מכירה סרסורים שהם בני־אדם. הבנות רוצות לעבור מהרחוב לבתי־בושת. אין להן כסף מעבודתן, אין להן כלום. הן יוצאות בשן־ועין, אינן רשאיות להחזיק כלום. הסרסור רוצה — הוא נותן להן, לא רוצה — אין להן אפילו מה ללבוש! ואור לה לזונה הצעירה אם אינה מביאה כסף הביתה.

„הרחוב הוא לא נעים, הוא קר, הוא צופן בחובו סכנות. אף אחת מהן לא יודעת, בעצם, מה זה בית־בושת. רבות נרתעות מהמילה עצמה, אך כשמסבירים להן שבבל בית־בושת הגון יש שומר ול־קוחות קבועים, וסדר, ואין פחד מפני הסרסור, הן מבינות שזה יותר טוב בשבי־לן.

„מובן שבמחשבה ראשונה הן מתגי־דות להיות במקום סגור, כי הן פוחדות שאם ייכנס מישהו מוכר לא יהיה להן לאן לברוח. בכביש הן יותר חשופות, הן תמיד יכולות להסתלק. הנערות הללו איננו הולכות לרופא, והן עוזבות מכל הבחינות. רק המבוגרות שבהן מבינות כי הן חייבות לשמור על אברי־המין שלהן. השאר מגיעות אלינו כשהמצב הוא ממש קריטי, ואז יש לאשפזן בבתי־חולים."

מדבריה של הגברת הררי מסתבר, כי מישרד־הסעד אינו מטפל למעשה בזונות ממש, אלא בבחורות שקיימת אצלן מוטי־בציה לשינוי, ושמתגלה אצלן טעם לטיפול נפשי.

לאה עובדת על כביש הקאונטרי־קלאב משך כל לילות השבוע. רק ביום שישי היא מעבירה את תחום פעילותה לכביש רישפון ולתל־ברוך, מאחר שהזונות הק־בועות של איזור זה איננו עובדות בערבי־שבת. לאה, כחברותיה, קנאית מאד ל־מקום־עבודתה, ולא תניח לזונה זרה ל־התקרב אל הטריטוריה שלה בשום אופן.

היא אשה נשואה, האוהבת מאד את בעלה, שלו היא נותנת, כמובן, את כל רווחיה. ללאה, בניגוד לזונות אחרות, יש סיבה שונה מדוע אינה רוצה שהזונות תהפוך חוקית: „קודם כל, זה לא יהיה אף פעם חוקי, בגלל הדתיים. אבל האמת היא, שאפילו אם הדתיים היו מסכימים, אני לא מוכנה שזה יהיה חוקי. גם ככה אני הולכת לבדיקות אצל רופא, אני אמא לילד, ואני שומרת על עצמי. הבעל שלי התרגל לכל־כך הרבה כסף, שהוא לא יילך לעבוד.

„יש לי דירה כמו בן־אדם, כשאני נע־צרת אני לא נותנת כתובת, השכנים לא יודעים שאני זונה. אני אוהבת את בעלי. לפני שעבדתי בזונות, הייתי ספרית, והוא הוריד אותי. אני לא רוצה שהוא יפרוץ, אז אני עובדת בכביש. והוא בטח שלא רוצה זונות חוקית.

„אנחנו לא מדברים על העבודה שלי בבית. בעלי הוא אינטליגנטי. קודם, לפני שנהייה ערס הוא היה קבלן־אספלט. הוא לא בא לכביש, זה לא מקום בשבילו. מה את רוצה, שאני אלך לעזוב את בעלי בשביל בית־בושת? אני אוהבת אותו! אם לא הייתי אוהבת אותו, לא הייתי עובדת בשבילו."

„אני אוהבת בחורות!"

א ינה, לעומתה, היא אשה בודדה, בחודש השישי להריונה. היא עדיין על הכביש. אין מי שידאג לה, אין מי שיפרנס אותה. למרות מצבה, ואולי דווקא בגללו, היא עדיין עובדת (בשעת הראיון נעצרה משאית על כביש תל־ברוך. אחת הזונות ניגשה אל הנהג, אך הוא הצביע על אילנה והיא אמרה: „מאניאקי! אבל מה אני יכולה לעשות? אני צריכה להתי־פרנס, לאו?" ונכנסה למשאית).

לאילנה ילד הנמצא בטיפול בויצו. לי־דבריה אין לה סרסור ובעלה, שהיה ה־סרסור שלה, זרק אותה למען מישהי אחרת. כשהיא נשאלת של מי הילד שב־ביטנה, היא משיבה: „מהרחוב." למרות זאת היא, מצהירה שלא תסכים בשום אופן למסור אותו לאימוץ.

מספרת אילנה: „אין לי בעל. אני גרו־שה, אין לי הורים, ולא איכפת לי כלום. אני רוצה בית־בושת, אני רוצה שיהיה שומר, שיהיה סדר, שיהיה פיקוח. נמאס לי לעמוד בכביש בחורף, בגשם וברוח, ובקיץ כשחם. אני רוצה ללכת לבית־בושת כמו למישרד, ושלא יעברו כל מיני חולים שיצביעו עלי וישיירקו לי בפרצוף. מה יש, זונות זה לא בני־אדם? אני רוצה שהכנסת תכיר בזה שאנחנו בני־אדם."

ברחוב הירקון פינת רחוב הירדן מצוי מיגרש־חנייה לאוטובוסי יונייטד טורס. במיגרש זה, שמסביבו בארים ומועדוני־מישחקים, מתנהלת במשך היום פעילות ענפה של זונות, בין האוטובוסים ובתוך הכוכים בבניין ההרוס שבשולי המיגרש, שחזיתו פונה לרחוב אלנבי. האחראית על המגרש היא מזל. היא מנהלת את ה־עניינים במקום, אינה מרשה לזונה ש־אינה שייכת למיגרש להתקרב אליו, ולג־זול חלילה את פרנסתן של הזונות הק־בועות.

מזל מתחילה לעבוד בעשר בבוקר, ועד לשעה 12 בצהריים היא הזונה היחידה במיגרש. היא אשה יפה, מאופרת באיפור, בסביבות שנות השלושים המאוחרות ל־חייה. 10 שנים במיקצוע, ואם לשני ילי־דים בגיל ההתבגרות. מזל, המדברת ב־קול שקט ובמבטא צרפתי בולט, עדיין לא השלימה עם עצם היותה זונה, ואולי משום כך אין היא רוצה שהזונות תהפוך חוקית. אומרת מזל:

„בבית־בושת אני יושבת בפנים, ובעל־הבית מביא קליינטים. יכול להיכנס האבא שלי, הדוד שלי, מה אני אגיד להם? הם יודעים שאני זונה, אבל זה לא כמו שהם באים אצלי, או רואים אותי בעבודה. ככה אני מסתובבת, יושבת בבתי־קפה, ואם קליינט מוצא חן בעיני, אני לוקחת אותו אלי הביתה. אני גם לא פוחדת מסרסו־רים. אם בחורה לא רוצה ערס, לא מכ־ריחים אותה.

„אני עובדת כבר עשר שנים, כל הזמן לבד. אני בכלל לא אוהבת בחורים, אוהבת רק בחורות. אם אני רוצה בחורה, אני מטלפנת לאיזה באר, ומזמינה בטלפון. יש מקומות מיוחדים בשביל זה. או שהיו תקופות שהיתה לי חברה. בטח הלבשתי אותה, קניתי לה מה שרצתה, למה לאו? אהבתי אותה, לאו היא, לפחות. לא חתכה לי את הפנים כשבאתי הביתה עם מעט מדי כסף.

„אני לא מוכנה לשלם מס־הכנסה. ובכלל, הם חושבים, שאני אמסור להם בדיוק כמה אני מרוויחה? אני לא צריכה רופא. אני עובדת עם אמצעי־מניעה. אני מח־זיקה את זה אצלי בכיס, ודואגת שהלקוח ישתמש בזה. אם לא — אני לא מסכימה. יש בחורות שלא עובדות עם זה, והן נדבקות במחלות־מין.

„אני יכולה לעשות. אם אני רוצה, איזה 2000 לירות ביום. אבל אני לא עובדת קשה, רק כמה שעות בבוקר. אף פעם לא בלילה. אני פוחדת מכל חוליי־המין ש־באים בלילה."

(הפרק הבא בסידרה: זונות, פוליטיקאים ומישפטנים.)

שייט
האלופים המקורקעים

שלושה אלופי־עולם בשש שנים — זהו הישג ששום ענף־ספורט לא היה מתבייש בו. לא רק בישראל — שאליפות־עולם בתחום ספורטאי כלשהו נראית בה כחזון אחרית־הימים — אלא גם במדינות גדולות ועשירות יותר. ובכל זאת הצליחה ישראל להעמיד שלושה אלופי־עולם בשש שנים, בענף שיט־המיפרשיות דגם 420.

לאולימפיאדת מונטריאול, העומדת ל־היערך בקיץ 1976, מתעתדת ישראל לשלוח שני ציוותי־שייטים. בתחרויות שייערכו במיפרשיות דגם 470 (דומה ל־דגם 420, עם תורן גבוה יותר) אמור לייצג את ישראל מרדכי אמברם בן ה־20, אלוף־העולם האחרון. בדגם ההולנדי המעופף ייצגו את הארץ צפניה כרמל ו־יאיר מיכאלי. אולם חצי שנה קודם פתיחת התחרויות שתקבענה את סגל ה־שייטים לאולימפיאדה, מקורקעים למעשה שני האסים של ישראל בתחום זה: מרדכי אמברם וצפניה כרמל.

„אין לי היום סירה," מספר מרדכי

שייט אמברם
רוח יש — מיפרשים אין

אמברם, חייל בשירות סדיר. „הסירה שלי יצאה מכלל שימוש. אף אחד לא דואג לי לסירה. לאימונים. לי, אישית, אין 40 אלף לירות כדי לקנות סירה אולימפית. אני פשוט מקורקע על החוף."

מצבו של צפניה כרמל בן ה־38, מי שהיה אלוף־העולם הראשון של ישראל בשייט־מיפרשיות, אינו טוב יותר. „עד לפני שלושה חודשים לא היתה לי סירה," מספר צפניה, שהוא מסגר במיקצועו. „שנה שלמה הייתי מחוץ לענף־השייט. רק בסוף הקיץ הציעו לי, סירה משומשת. ודרשו ממני להשתתף בהוצאות קנייתה. אמרתי למוסדות הספורט: ,תרדו ממני! אין לי גרוש בכיס!' לבסוף נתנו לי סירה משומשת. זה יש לי להכנות לאולימפיאדה."

„קיבלתי קדחת". אמברם וכרמל הם תושבי בת־ים, הקובלים על שהרשות ה־מקומית אינה תומכת כלל בענף, שהעניק לעיר מנה גדושה של גאווה בזירת הספורט הבינלאומי. אומר אמברם: „כשזכיתי בתואר אלוף־העולם, לא קיבלתי אפילו מיכתב־ברכה מראש־העיר."

גם צפניה כרמל אינו מסתיר את מורת־רוחו: „אחרי שזכיתי באליפות־העולם, ועשיתי היסטוריה בספורט הישראלי, נפגשתי עם משה כרמל, שהיה אז שר־התחבורה, ועם יגאל אלון שהיה אז שר־החינוך. כולם התלהבו מהישגי, והבטיחו לי הרים וגבעות. מה קיבלתי? קדחת!"

על פי כל הסימנים, יש לשייטי ישראל סיכויים רבים יותר להישג כלשהו באולימפיאדה מאשר לאתלטים, לשחיינים, למתאבקים או לכדורגלנים. אבל כדי שיוכלו להגיע להישגים, הם צריכים להתאמן. לאימונים דרושות להם סירות. בשביל סירות צריך כסף. וזאת אין איש יכול להשיג עבורם.

כדורגל
התוק מרמת־גן

„שוסט! תראה מה עשו לסייגנבוים!" צעק בלמה של הפועל תל־אביב, יעקב רחמינוביץ. „חנקו אותו! הוא בקושי נושם!"

היה זה במישחק־הגביע שנערך בשבוע שעבר, בין קבוצות הפועל תל־אביב ו־הפועל רמת־גן. סמוך לסוף המחצית ה־שנייה, הוגבה כדור קשתי אל פי השער הרמת־גני. שוער רמת־גן, יוסף („יוזי") סורינוב, וחלוץ הפועל תל־אביב יהושע („שייע") סייגנבוים, התרוממו אל הכדור יחד. שייע הצליח לנגוח בכדור בין ידיו של סורינוב, בצורה שעוררה ספק אצל השופט האם היתה חוקית.

השופט, עובדיה בן־יצחק, שרק לבעיטת־עונשין נגד שייע. באותו רגע זינק סורינוב לעבר חברו־לנבחרת, לפת את צווארו בשתי ידיו והחל לחנקו. פקעת של שחקנים הקיפה את השניים, מנעה מהשופט לראות את המתרחש. כאשר הגיע השופט למקום, הוא ראה את פייגנבוים נושם בכבדות, צווארו אדום, וסימני אצבעותיו של סורינוב עדיין ניכרים בו.

בן־יצחק לא הרחיק את סורינוב מהמיגרש. הוא הסתפק בכרטיס צהוב — סימן אזהרה. אבל הכרטיס לא הרגיע את סורינוב. בסיום המישחק, שבו ניצחה רמת־גן בשיעור 2:1, פרץ סורינוב לעברו של בלם הפועל תל־אביב, יעקב רחמינוביץ, החווה כלפיו תנועה מגונה. בין השניים התפתחו חילופי־דברים חריפים, שהפכו חילופי־מהלומות, רק המישטרה, שנכחה במיגרש הרמת־גני צר־המידות, הצליחה להפריד בין השניים.

ניצחון בכך מחיר. ייתכן שהיתה זו התלהטות־יצרים מקרית, מהסוג העלול לקרות לכל כדורגלן. אולם שלושה שבועות אחרי שנפתחה עונת הכדורגל מסתבר כי הפועל רמת־גן, המשחקת בליגה א', עומדת לתפוס מקום קבוע בחדשות, ולאו־דווקא בחדשות הטובות. מיקרהו של סורינוב הוא אחד הסימפטומים למה ש־מתרחש מאחורי־הקלעים בקבוצה.

בשנה שעברה היה רק פסע בין הפועל רמת־גן לבין הליגה הלאומית. השנה, נראה כי מאחרי הקבוצה ניצבים אנשים שהחליטו להעלותה לליגה הלאומית בכל מחיר. אנשים אלה הם שהשקיעו את הכס־פים שהיו דרושים לרכישת שחקני־מפתח בליגה הלאומית, כמו רוני קלדרון, רוני לוריא ויוזי סורינוב לקבוצה. הם רוצים לראות תמורה מיידית לכספם.

בכך מוסברת גם הדחתו של מאמן ה־קבוצה, בני קונפורטי, אחרי שבסיבוב השני לא זכתה הקבוצה בניצחון אלא ב־תיקו בילבד. בני קיבל אימוי־רצח ברורים, אך לא התלונן במישטרה.

השבוע הצליחה הפועל רמת־גן לנצח את הפועל קריית־שמונה בקושי 0:1. אולם ברמת־גן צופים בדאגה במתרחש בקבוצה. „היא תעשה השנה הרבה צרות," אומרים בעיר, ואין מתכוונים לירי־בותיה, אלא דווקא לאוהדיה.

מקום טוב בצמרת

„העונה אנחנו רצים לאליפות!" כך, בפשטות, קובע יצחק („שומי") שום, קפטן קבוצת־הכדורגל של הפועל כפר־סבא ו־כוכב הניבחרת הלאומית. השבוע היו לו כל הזכויות לקבוע זאת. קבוצתו הביסה את מכבי חיפה בשיעור 0:4, כשהוא עצמו הבקיע שני שערים, והתבססה בראש טבלת הליגה הלאומית.

„אנחנו לא משחקים כדורגל הגנתי כמו כל הקבוצות השנה, המפחדות להפסיד," מנסה שום להסביר את הצלחת קבוצתו, שהיא היחידה בליגה שטרם ספגה שער השנה. „אנחנו משחקים מישחק פתוח, ב־מערך הקלאסי של 3—3—4.

אחרי מישחקי השבת צועד שום בראש טבלת מלך־השערים של הליגה הלאומית, כשלזכותו שלושה שערים. אבל לדעתו, זה מיקרי. „אני מוכן להמר שלא אהיה מלך־השערים השנה," הוא מצטנע.

שלמה שרף, מאמנה של הפועל כפר־סבא, נשמע יהיר יותר לגבי סיכויי קבוצתו השנה: „קשה עדיין לקבוע. השנה עזבו את הקבוצה כמה שחקני־מפתח של ה־הרכב הראשון. ויש עוד בעייה. קבוצה שרצה לאליפות צריכה מסורת ואמביציה, וזה עדיין חסר. בשנים קודמות שיחקה כפר־סבא רק כדי להישאר בליגה, או לתפוס מקום טוב באמצע. צריך להשתחרר מהרגשת־הנחיתות הזאת."

ORIENT QUARTZ
אוריינט קוורץ
השעון שהשיג
את הזמן

* כולו אלקטרוני * דיוק מירבי - (סטיה מקסימלית ששים שניות לשנה) * אחריות: שנה לשעון (ששה חדשים לסוללה) * העיצוב המודרני ביותר, ניתן להשיג עם לוח שעות בצבע ירוק או חום.

במשך חודש ימים בלבד אנו מציעים את השעון במחיר 1,395 ל"י.

חדש!
שלך לנסיון לשבוע ימים.

שלח אלינו המחאה על סך 1,395 ל"י. תוך שבעה ימים מיום קבלת השעון ניתנת לך אפשרות להחזירו אלינו ותקבל את כספך חזרה.*

בני משה קרסו בע"מ

* לאחר בדיקתו ומציאתו חדש ותקין

לכבוד
בני משה קרסו בע"מ
ת.ד 2058 תל אביב
נא לשלוח לי שעון יד אוריינט קוורץ
רצ"ב המחאה ע"ס 1,395 ל"י, תוך 7 ימים אוכל להחזיר בדאר רשום את השעון במצב חדש ותקין, ואקבל את כספי בחזרה.
שם משפחה _____ שם פרטי _____
רח' _____ מס' _____ עיר _____
גיל _____ מס' ת.ז. _____
לוח בצבע: ☐ ירוק ☐ חום
ה.ה. 12.11

„כשאני חושבת. הראש נהיה חם. התמונה שבראש נהיית נוזלית וזורמת לתוך היד. ויוצאת החוצה... ומתפנה מקום לתמונה חדשה!"

במוצאי־השבת האחרונה נפתחה בתל־אביב תערוכת־ציורים, שמשכה אליה תשומת־לב הן מפאת המוצגים, הן בשל המציגה.

הציירת היא נאווה כורש, חיפאית בת 25, ששמה הנוכחי הוא נאווה לווין. היא אשתו של המחזאי חנוך („מלכת האמבטיה", „חסץ", „שיץ" ועוד) לווין. הציורים הם, ברובם הגדול, ציורים אירוטיים מובהקים, מן הסוג שרגילים להדביק לו תוויות כמו „נועזים".

בראיון שלהלן, עם אורי אבנרי, שנערך ערב פתיחת התערוכה שלה, גילתה נאווה כורש טפח, ואולי הסתירה יותר ממטחים.

„בכלל, כל יחס הוא ארוטי!"

„אני רואה שיש להם פנים..."

● **אילו היה זר נכנס לתערוכה שלך, והיה שואל מי מבין הנוכחות היא הציירת, לא היה עולה על דעתו שזאת דווקא את. איכשהו, קשה לשייך את התמונות האלה אלייך.**

זה באמת קשה מאד. קשה לענות. אני לא חושבת שזה רק בקשר אלי. כשאתה מדבר עם מישהו בטלפון, ואתה לא מכיר אותו, אתה מנסה לתאר לעצמך דמות שביכלל לא מתאימה.

כמו שסופר טוב לא חייב להיות איש טוב. למשל, עגנון אומרים עליו שהיה רשע, אבל הוא היה סופר מצויין.

● **כוונתי, שכימעט כל התערוכה מורכבת מתמונות אירוטיות. האם זה ממלא תפקיד כל־כך מרכזי בחייך?**

זה ממלא את התפקיד הכי מרכזי בחיי כל אחד. יש כאלה שלא נותנים לעצמם דין־וחשבון על זה. אני מתכוונת לתודעה ארוטית, לארוטיקה בראש. זאת לא אומרת שצריכים לזיין 24 שעות ביום.

● **אבל למה זה מעסיק אותך כל־כך, כשאת מציירת?**

אני חשה את הכל באופן אירוטי. ביכלל, כל יחס הוא ארוטי!

● **מה זאת אומרת?**

זה מדבר אלי. גם עצים מדברים אלי. מי שמצייר בקבוקים, זה לא מפני שהוא חושב שבקבוקים זה הדבר הכי יפה. דרך הבקבוקים הוא מוסר מה שיש לו להגיד. הוא יכול למסור את זה דרך משהו אחר. אבל זאת הבחירה שלו.

● **בחירה מודעת?**

תלוי. חלק מן הבחירה מודע, חלק לא.

● **את הולכת לצייר תמונה. את יודעת איזה? מה יהיה הנושא?**

כן. אני יודעת בהחלט.

● **מתי את מחליטה?**

נאווה כורש, בפתיחת התערוכה

אני עושה סקיצה על נייר, וזהו.

● **סקיצה שלמה?**

כן, מדוייקת. כמו אצל ילדים. יש לצייר ויש לצבוע. אז קודם אני מציירת, ואחר־כך צובעת.

● **ובכן, את מחליטה לצייר תמונה אירוטית.**

אני לא מחליטה. אני רואה. יש לי אותה בראש. אני רק מוציאה אותה דרך המכחול. כשאני חושבת, הראש נהיה חם, התמונה שבראש נהיית נוזלית, זורמת לתוך היד ויוצאת החוצה.

● **ואז את מרגישה מה?**

היא תפסה מקום, ונשאר מקום פנוי לעוד תמונה.

● **בואי נדבר על האירוטיקה שלך. למשל, אני שם לב שלכל הנשים בזוגות המזדווגים שלך יש ראשים, ותווי־פנים, ושיער — ואילו לרוב הגברים יש ראש סכמטי בילבד. בלי פנים, ובעיקר בלי שערות.**

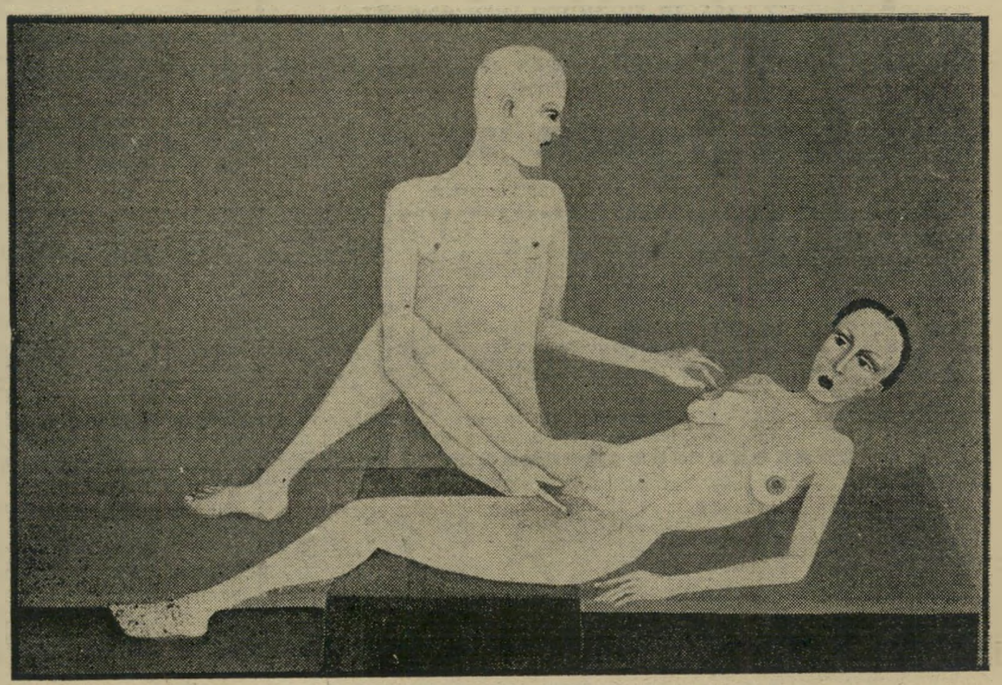
יש להם פנים. אני רואה שיש להם פנים. רק שערות אין להם.

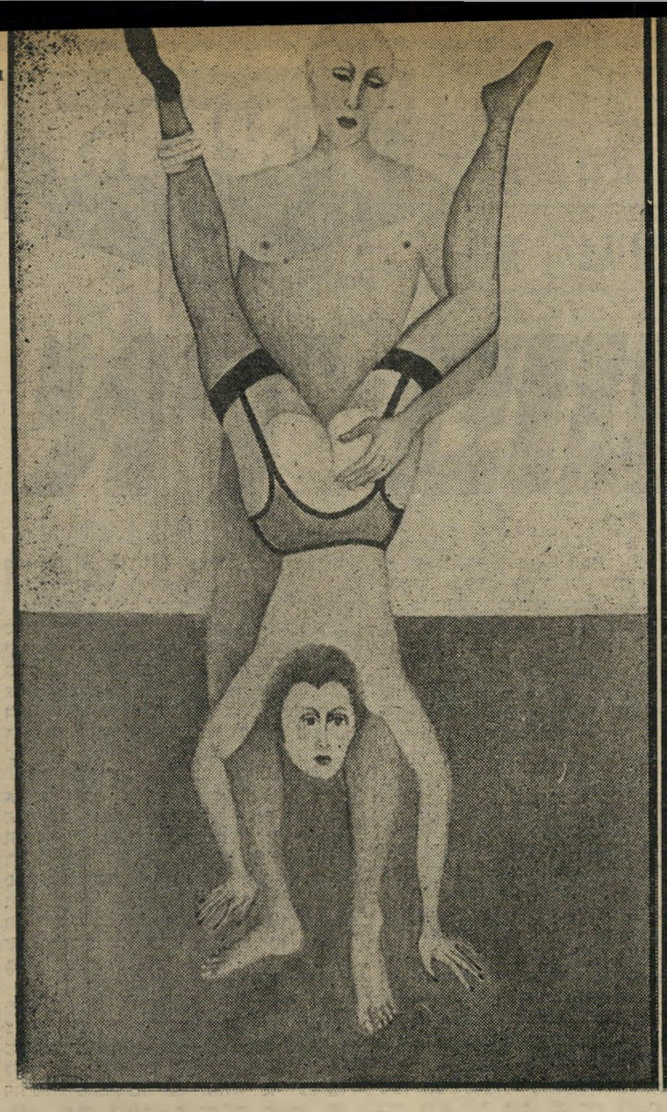
● **מדוע, לדעתך?**

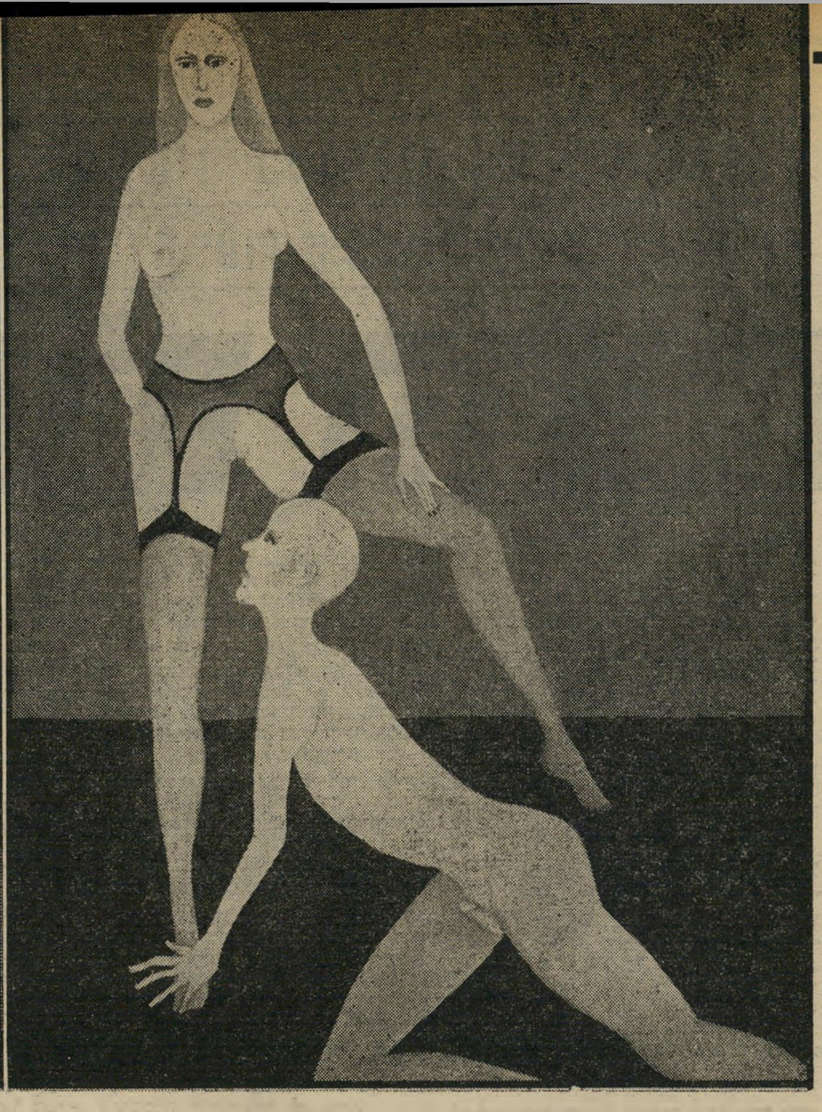
בזמן שאני מציירת, החלקות הזאת נראית לי יפה. אני אוהבת מאד מיבנה־גולגולת יפה.

■ ■ ■

● **האם זה לא תירוץ? ההתרשמות שלי היא שבעוד שהנשים הן בני־אדם, והם כימעט כוכן דומות לך במיבנה־הגוף ובשערות — שיער בלונדי, רגלים ארוכות — חרי הגברים**

„הארוטיקה ממלאה את החפק"ד הכי מרכזי בחיין של כל אחד..."

כאילו אינם קיימים כבני־אדם. הם רק מין דמויות, הממלאות פונקציה בחיי־המין של האשה.

זה עולם אחר מהעולם שלי, הגברים. אני תמיד יודעת עליהם פחות מאשר אני יודעת על עצמי. כמו שאמרה פעם חברה שלי: „חיי נישואין זה טוריזם תמידי." מגלים כל הזמן. זה פגישה עם עולם אחר לגמרי. זה נהדר שזה ככה. זה מעניין.

● אינא שהדמויות אינן עושות רושם שיא את מגלה אותן. הגברים לא לובשים צורה תוך כדי הסתכלותך בהם. הם נשארים בלי אישיות.

לעשות קונקרטיזציה של הציורים שלי על החיים שלי היום. זה פשטני. אני סוחבת אחרי 25 שנה. וכשיכול להיות שהיום יש לי פרספקטיבה לזה, אני יכולה לטפל בזה. לראות את זה. כשאתה בתוך משהו, אתה לא רואה. ידיעה שיש לך על משהו זה רק אחרי שאתה עברת אותו. אתה לא יכול לשתות קפה, ובאותו זמן לחשוב איך זה היה לשתות קפה.

● אבל למה לחשוב על זה ביכלל? הרי את רק חושבת על דבר מפני שהוא חשוב לך.

אני לא הושבת. אני מציירת את זה. כי זה מדבר אלי.

● את לא בורחת כאן ממשהו? יש לך תערוכה, שכשלושים תמונות ממנה עוסקות במישגלים ובתנוחות מיניות שונות, וברוכן

(המשך בעמוד 32)

נאווה כורש עם בעלה, חנוך לוין

הייתי בת 4, באמת לא גיליתי עוד את הגברים. וגם לא בגיל 8.

● באיזה גיל גילית אותם?

מאוחר.

● באיזה גיל?

אני לא יכולה לשים נקודה. כי זה תהליך. אחרי שאני אמות, יוכלו לדבר על זה.

● אבל את בת 25, וחלק מהתמונות האלה ציירת השנה. והגברים הם עדיין בלי פרצוף.

אבל זה רבדים. לא משנה שציירתי את זה היום. אילו היה האדם קונקרטי בהתייחסות שלו אל הזולת, כמו שאתה לציורים שלי, כי אז לא היו לנו תסביכים, ולא היינו משווים את האשה לאחותנו, ולא היינו מתרגזים על החנוניי במכולת כי הוא דומה לרשע שצבט בלחי כשהיינו בדרך לגן. אנחנו כל הזמן מערבבים.

● אז את אומרת שהגברים האלה בלי הפרצופים שייכים לתקופה קודמת.

אין לי מושג למה הם שייכים. אולי הם מהתת־מודע הקולקטיבי, או מהתת־מודע. אני יודעת?

● אבל את מציירת את זה עכשיו. סימן שאותו שלב בחייך, או כהתפתחות התודעה שלך, שאליו מתייחסות הדמויות האלה, זה מה שמעסיק אותך גם היום.

„הגברים - זה עולם אחר..."

„אני אוהבת מיבנה־גולגולת יפה"

הרואין

* כנופייה ישראלית השתלטה על השוק בגרמניה
* האיש החשוד כמנהיגה ברח מן הכלא
* בעוד חודשיים יערך משפט־ראווה בפראנקפורט

איך פועלת הרשת

מחזה נוראה כאילו בויים עבור סרט־פשע הוליוודי.

בחשכת הלילה ניסרו שני אסירים את סורגי תאם בבית־הכלא, המרוחק כעשרה קילומטרים מהעיר הגרמנית פראנקפורט. כאשר הצליחו לנסר את הסורגים, הם קפצו מחלון תאם אל גגון קטן של מיבנה, הצמוד לבניין הכלא. בינם לבין העולם החיצון הפרידה עתה רק חומת הכלא, שגובהה כעשרה מטרים.

ואז, מעברה השני של החומה, הושלך אליהם חבל ארוך שקרס בקצהו. אחד האסירים טיפס בעזרתו אל ראש החומה, והשתלשל ממנה בארותו חבל למטה. ברחוב, ליד החומה, המתינה לו מכונית־ספורט צבועה זהב, מדגם פורשה. הוא נכנס לתוכה. חברו, שהמתין עדיין מעברה השני של החומה לחבל, נשאר תקוע שם. החבל לא הגיע אליו. הוא נתפס בחצר הכלא על־ידי הסוהרים.

גיבורי הבריחה מהכלא הגרמני, שהתרחשה לפני שלושה־שבועות, היו שני צעירים ישראליים, ששמותיהם ודמויותיהם מוכרים היטב בישראל. האיש שהצליח לקפוץ מעל החומה ולהימלט במכונית הפורשה שהמתינה לו, היה יוסף עמיאל (34), דמות דיזנגופית ידועה. חברו, שנשאר בכלא, היה שמעון („כושי") רימון, אחד הלוחמים המהוללים של יחידת הצנחנים, שהסתבך בשנים האחרונות בעולם־הפשע הישראלי.

שניהם היו חלק מחבורה של תריסר ישראלים, הכלואים מזה שמונה חודשים בבתי־הסוהר של פראנקפורט. הם חשודים באחת ההאשמות הכבדות ביותר שניתן לעמוד עליהן לדין בגרמניה: השתייכות לכנופיה של מבריחי סמים כבדים, שהבריחו לגרמניה כמויות־ענק של הרואין וקוקאין, והפיצו אותם לצרכנים.

מישפטה של הכנופיה עומד להיפתח בחודש ינואר 1976 בפראנקפורט, לפני הרכב של שלושה שופטים, שבראשו עומד שופטת הנשואה ליהודי. היה זה, ללא ספק, אחד המישפטים שיעוררו הדים רמים בגרמניה ובישראל. הוא עלול ליצור דימוי שלילי ביותר לישראל, בעיניהם של מיליוני גרמנים. שכן, ללא קשר לתוצאות המישפט, עלול להיווצר במהלכו דימוי של מה שיכונה בו בוודאי „הקשר הישראלי", שמטרתו להציף את גרמניה בהרואין ולהשחית את הנוער שלה בסמים המסוכנים ביותר.

יוסף עמיאל יישפט במישפט זה שלא בפניו. עוד באותו לילה שבו נמלט מבית־הכלא שליד פראנקפורט, הוא הצליח לעבור את הגבול להולנד, הגיע משם לפאלמה דה־מאיורקה שבספרד. שמעון רימון יצטרך לתת את הדין עם שאר חברי הכנופיה, אם לא יצליח לברוח עד למועד המישפט. כי בשמונת חודשי מעצרו ניסה שמעון רימון להימלט מהכלא לא פחות מארבע פעמים. הוא נכשל בכולן. אבל כל אלה המכירים אותו יודעים, כי הוא ימשיך לנסות.

הרקע: שכונת שבזי

איך הגיעו שני הישראלים למרכזה של פרשת הברחת־הסמים הגדולה ביותר שנתגלתה בגרמניה מעולם?

כל אחד מהם הגיע לכך בנפרד.

יוסף עמיאל, דור שלישי בארץ, נולד בשכונת שבזי בתל־אביב. הוא היה בנו של פועל־נמל בנמל תל־אביב, גדל בשכונה יחד עם חמשת אחיו בתנאי דלות ומחסור. כשסיים את לימודיו בבית־הספר העממי, החל עובד כשוליה לחרט. בגיל 15 וחצי כבר עזב את הבית, וירד לאילת „לעשות כסף". אחרי חצי שנה חזר לתל־אביב, עבד, כאביו, כפועל נמל בנמל־יפו. כשהגיע מועד גיוסו לצה"ל, הצטרף לחיל־הים.

גם לאחר שהשתחרר מהצבא, נשאר על הים. הוא הצטרף לצי המיסחרי ועבד כימאי במשך חמש שנים על סיפון ה־אונייה בילו שהפכה אחר־כך לדן. את אשתו, אסתר, הכיר על האונייה, שם עבדה בתור חדרנית.

כאשר נולד להם בנם הראשון, ירדו שניהם מהים. היו להם מעט חסכונות, והם נכנסו לשותפות שפתחה את מיסעדת הדגים שלדג בצפון תל־אביב. אחרכך עזב יוסי את המיסעדה, הפך משכיר כיסאות־נוח בחוף גורדון. בכספים שהצליח לצבור פתח ברחוב דיזנגוף ביסטרו, שאותו כינה לה־קמפאנה. לא היה לו רישיון לעסק, והמישטרה עשתה לו צרות. יום אחד עלה הבר שלו באש. דמי־הביטוח היו נמוכים מאד, ויוסי נאלץ לרדת שוב לים, כדי לעשות מעט כסף.

או נחלץ לעזרתו יוסף („יוז'י") לריאה, בעל הביסטרו פורטו־ריקו שברחוב דיזנגוף. הוא היה מוכן להלוות לעמיאל כסף כדי שיפתח בר חדש. בינתיים עבד עמיאל כבארמן אצל יוז'י, בפורטו־ריקו. שם הוא פגש גם את אילן אשרוב, איש העולם התחתון, שגדל יחד איתו בשכונת שבזי.

באחד הימים של שנת 1972 נעלם לפתע אילן אשרוב, באורח מיסתורי. בעיר פשטו שמועות כי הוא חוסל על רקע חיסולחשבונות בעולם־התחתון, אולם עברו שבועות עד שהמישטרה הצליחה למצוא את גווייתו נקובת הכדורים, בהרי הכרמל.

אחרי חודשים של חקירות מפרכות, שבמהלכם נעצרו אנשים רבים כחשודים ברצח ושוחררו לאחר־מכן, העמידה המישטרה למישפט שני אנשים, שאותם האשימה ברצח אילן אשרוב. היו אלה הצנחן לוסיאן ליאונטה ויוסי עמיאל.

עד למישפטו, ישב עמיאל שיבעה חודשים בכלא. בהגיע שעת המישפט, הודה לוסיאן ליאונטה כי השתתף ברצח. הוא הורשע, ונידון למאסר־עולם. עמיאל כפר בהאשמות שהועלו נגדו. למישטרה לא היו כל הוכחות נגדו. להיפך. לעמיאל היה אליבי, שלפיו בלילה בליל־הרצח במכוניתו יחד עם יוז'י לריאה, בעל פורטו־ריקו, ושתי סטודנטיות. באותו לילה אף רשמה המישטרה דו"ח־חנייה למכוניתו.

אולם המישטרה לא קיבלה אליבי זה. היא הביאה לבית־המישפט שני אנשי אל־פתח, שישבו עם עמיאל במעצר, ואשר העידו כי הוא התוודה בפניהם שהשתתף ברצח אילן אשרוב. השופטים כינו את העדים „שקרנים", ולא היו מוכנים להאמין להם. בשלב זה נקט היועץ המישפטי צעד נדיר למדי, הוא הורה להסיסק את הליכים נגד יוסי עמיאל, ולשחררו.

תהליך זה אינו זיכוי, וגם אינו כרוך בביטול ההאשמה. האישום־ברצח עדיין תלוי ועומד כנגד יוסי עמיאל. אך אם לא יחודשו ההליכים נגדו תוך חמש שנים מיום הפסקתם, תבוטל ההאשמה נגדו.

קשר־ישראלי בפראנקפורט

אשר שוחרר עמיאל מבית־הכלא, הוא לא נסע לביתו אלא היישר לנמל־התעופה בלוד. במשך כל חודשי מעצרו הועלם מקום־הימצאו מידיעת שני בניו. נאמר להם כי אבא נמצא בהפלגה בחו"ל. אשתו של עמיאל זייפה גלויות־דואר ב־כתב־ידו מדי־שבוע, והדביקה עליהן בולים משומשים מחו"ל, והציגה אותן בפני הילדים כגלויות שכתב אבא. כששוחרר קיבלו הילדים את פניו בנמל־התעופה כאילו זה־עתה ירד מהמטוס.

אבל עמיאל לא נשאר בארץ זמן רב. הוא נטל את אשתו ואת ילדיו וחזר לנמל־התעופה, הפעם כדי לרדת מהארץ סופית. הוא יצא עימם לספרד, שם שהה תקופה מסויימת. אחר־כך יצא לפראנקפורט שב־גרמניה, שם שהה כבר אחיו ניסים, מזה שנים אחדות.

לפני צאתו מהארץ ציידו כמה מאנשי העולם־התחתון הישראלי את יוסי עמיאל בסכומי כסף שיסייעו לו להסתדר בחו"ל. בעזרת כסף זה הוא נכנס כשותף למיסעדה צברה בפראנקפורט. כעבור שנה כבר התבסס, והחזיר את חובו לנושיו.

אחיו, ניסים, היה כבר ותיק בפראנקפורט. הוא היה ידוע שם כ„פושר", סוכן־סמים קטן, שאצל ניתן היה להשיג, כימעט תמיד, סמים רכים, בעיקר מריחואנה. נראה כי ניסים הוא זה שהכניס את יוסי עמיאל בסוד עיסקי־הסמים של פראנקפורט — שבכמה מרבעיה נמצא מרכז הפשע, הזנות ומיסחר־הסמים של גרמניה המערבית.

לפי גירסת התביעה הכללית הגרמנית, הקים יוסי עמיאל רשת שלמה של מבריחי־סמים, שהבריחו סמים קשים, בעיקר הירואין, מאמסטרדם לפראנקפורט. במקביל, הוא הקים גם רשת־הפצה בתוך פראנקפורט עצמה, שהפיצה את הסמים בעיקר בין הזונות המקומיות, בין חיילי הצבא האמריקאי שם ובין אנשי העולם־התחתון, המתרכזים במועדוני־הלילה ובארים של בירת החטא הגרמנית.

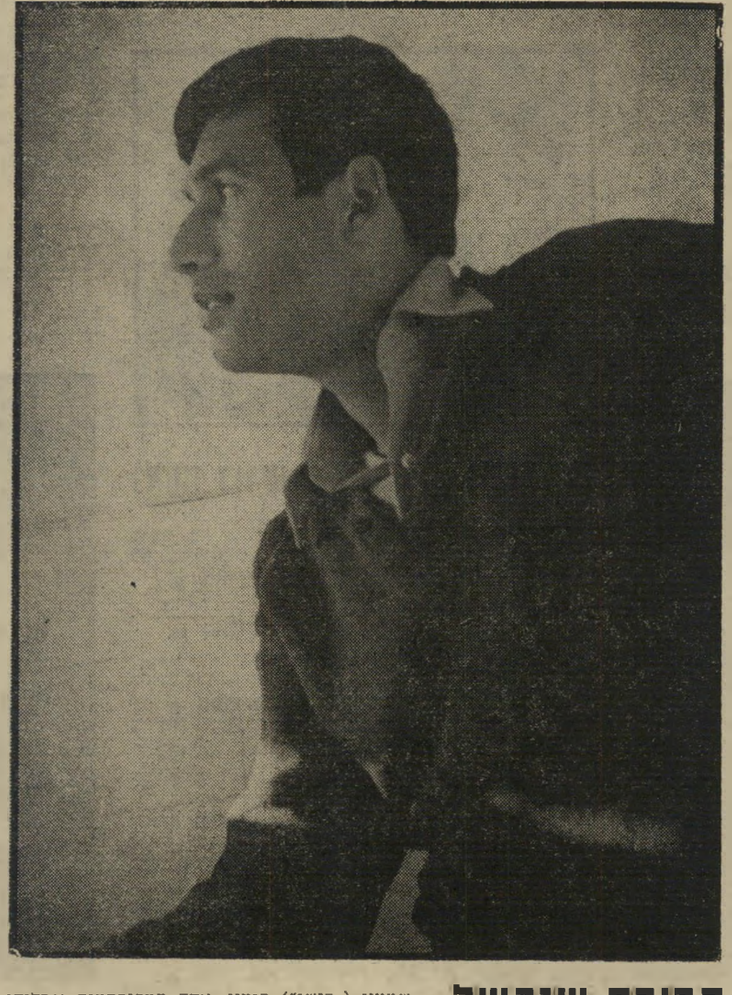
אולם יוסי לא היה מנהיג הרשת. מאחריו הסתתרו כמה מראשי עולם הפשע, שהוא היה רק סוכן־מישנה שלהם. לפי אחת הגירסות, מגיעות שלוחותיה של רשת זו עד לעולם־התחתון הישראלי.

הכנופייה של עמיאל, שלפי גירסת הגרמנים היתה מורכבת מישראלים ברובה, לא היתה, כמובן, הכנופיה היחידה שפעלה בשוק. במקביל לה פעלה כנופיית מבריחים ומפיצי־סמים צפון־אפריקאית. בין שתי הכנופיות התגלעו מדי־פעם סיכסוכים, ופרצו תיגרות.

בשלב מסויים נזקק יוסי עמיאל לאנשי־אגרוף, שישמשו כשומרי־ראש למפיצי־הסמים של הרשת שלו. לצורך זה הוא גייס כמה ישראלים שהסתובבו באירופה. אחד מאלה היה שמעון („כושי") רימון.

כושי, בן־גילו של יוסי עמיאל, התגורר בתל־אביב, ובילה את רוב זמנו בבתי־הקפה של רחוב דיזנגוף. הוא היה מוכר היטב לשוטרי־הסיור, שכן היה מעורב בכמה קטטות־רחוב. כאשר הגיע לגיל־הגיוס, הוא הוכנס לצבא, ושירת בצנחנים. הוא השתחרר מהצבא בדרגת סמל, ולאחר־מכן חזר לבית־הכלא, שם ישב כמה חודשים נוספים, בגין עבירות־אלימות.

הבורח שנכשל

שמעון („כושי") רימון, אחד המפורסמים שבלוחמי הצנחנים, הכלוא כיום בפראנקפורט כחשוד בהשתייכות לכנופיית מבריחי־הרואין ישראלית. הוא ניסה להימלט מהכלא שלוש פעמים, ונתפס. לפני שלושה שבועות עמד לברוח ברביעית, אבל החמיץ את ההזדמנות.

פרסם בשנות החמישים המאוחרות כאחד הסיירים המעולים ביותר של חטיבת הצנחנים. הוא זכה בפירסום רב לא פחות ביגלל התנגשויותיו התכופות עם החוק.

על עברו של כושי הילכו אגדות. סיפרו עליו כי היה אסופי, נמצא כתינוק ליד הגדר של מושב תל־עדשים בעמק יזרעאל. האמת היא שהוא גדל כבן מאומץ במישפחה ייקית במושב זה. מאוחר יותר הוא הועבר למוסד החינוכי של עין־חרוד, כשהתבגר הפך גבר גבה־קומה, יפה־תואר, בעל קסם ואינטליגנציה אישיים נדירים.

ב־1959 הוא ביצע, יחד עם חבר, את אחד ממעשי־ההרפתקנות הנועזים ביותר שבוצעו אי־פעם בארץ.

יצר־ההרפתקה של „כושי"

ה שניים פחבו משטח ארמון־הנציב בירושלים, שהיה בשליטת מנגנון ה־או״ם, מכונית לבנה של האו״ם, חצו את הגבול, וכשהם מחופשים כחיילי או״ם טיילו במכונית לאורכה ולרוחבה של מדינת ירדן, כשהם מבקרים גם ברבת־עמון.

אחרי כמה ימי־טיול בירדן הם חזרו לארמון־הנציב בירושלים, מהצד הירדני. אולם כאשר ניסו לצאת חזרה לתחום ישראל הם נעצרו, ונלקחו לחקירה. ברגע האחרון הצליחה מישטרת ירושלים, שהוזעקה למקום, לחלצם מידי אנשי האו״ם.

כושי הועמד למישפט צבאי, נידון ל־15 חודשי־מאסר, שמהם ריצה חציי־שנה ב־בית־כלא צבאי. היתה זו, כך טען אחר־כך, התקופה האיומה ביותר בחייו. שומרי הכלא לא ידעו על מה הורשע, שמעו רק כי הסתנן לירדן. הם חשבו כי היה מרגל בשירות הירדנים, התעללו בו כבבוגד.

אולם חווייה קשה זו לא ריפאה את יצר־ההרפתקנות של כושי. כעבור חמש שנים הסתבך בהרפתקה שכתוצאה ממנה נאלץ לברוח מהארץ. בשנת 1964 סחב, יחד עם כמה ידידים, מקיבוץ עין־גדי, סירת־מנוע שהיתה שייכת למיפעלי ים־המלח. באחד הלילות הם יצאו לכיוון נחל ארנון שבצד הירדני.

עבר זמן עד שהצליחו השילטונות לעלות על עיקבות מבצעי ההסתננות לארנון. אחד מהם נתפס והועמד לדין. השני היה, לדיברי המישטרה, שמעון רימון. אך לו לא היה חשק לשבת שוב בכלא. הוא נעלם מהארץ, הוכרז כעבריין־נימלט.

במשך חודשים ארוכים נדד ברחבי אירופה ללא כסף, ללא רכוש, כשכל מיטענו מרוכז בכיס אחד של מעיל־הרוח שלבש.

הוא שוטט בעיירות סקנדינביות, הצטרף כימאי לאונייית־דייג שעסקה בציד־ליוויתנים, התגלגל ללונדון, שם ניסה לחפש נוסחה שתשבור את מועדוני־ההימורים. תקופה מסויימת אף עבד כ־,קרופייה׳ באחד ממועדוני־ההימורים המפורסמים של לונדון.

בלונדון הוא נשא לאשה את אחת הנערות שהכיר, כדי להאריך את תוקף אשרת־השהייה שלו שם. הוא היה הופך נתין בריטי, לולא פרצה מילחמת ששת הימים, שהעירה בו את חושיו הפאטריוטיים. הוא שכח שהוא עבריין מבוקש בארץ, הגיע לארץ ביום השלישי למילחמה, נעצר מייד על־ידי המישטרה.

היה צורך בהתערבותם של כמה מידידיו, מפקדים בכירים בצה״ל, כדי שישוחרר. ידידים אלה אף עזרו לו להיקלט בארץ אחרי המילחמה. כושי ניסה לבנות את חייו בארץ. תחילה התיישב בירושלים, הביא לארץ את אשתו, שילדה לו בינתיים בן. הוא עבד כפקח מטעם שמורות־הטבע בראס־מוחמד, אך איבד את מישרתו כאשר נחשד בגניבת וויסקי בשווי של 100 אלף ל״י ממלון הקראוונים בשארם־אל־שייך.

בפעם אחרת הוא נשפט על גניבת משאית עמוסה צמיגים. להגנתו טען, כי גנב את המכונית, אך לא ידע שהיא עמוסה צמיגים. הוא נידון להימצא תחת פיקוח קצין־מיבחן.

מעצר לפני שעת־האפס

ל דידיו הרבים של כושי רימון ניסו לחלצו מהסתבכויותיו התכופות, ולשקמו. הם סידרו לו יחידת־משק במושב רם־און שבחבל תענך. כושי התיישב שם עם אשתו ובנו שחזרו אליו, ונראה היה כי יבנה את עתידו כחקלאי.

אולם החוש ההרפתקני שלו לא דעך. מדי־פעם היה קופץ העירה, אל חברתו הערירונית, ומסתבך בפרשיות פליליות חדשות.

במילחמת יום־הכיפורים הוא הצטרף ל־סיירת צנחנים שלחמה ברמת־הגולן. הוא נפגע עד עימקי נשמתו כאשר, בתום המילחמה, כשמילחמת־ההתשה בגולן עדיין נמשכה, נרמז לו כי אינו רצוי ביחידה, בשל עברו הפלילי.

כושי נטל את אשתו ובנו, ויצא ללונדון. לארץ הגיעו סיפורים כי יצא למסע להרי ההימלאיה שבטיבט, וכי נוכש שם על־ידי נחש ארסי. אחרי שהחלים, חזר ללונדון. משם יצא לפראנקפורט, כדי להצטרף לכנופייתו של יוסי עמיאל.

לפני שבועות אחדים הגיעה אשתו של כושי לארץ, כדי למכור את המשק שלהם במושב רם־און. בתמורת הרכוש, שאותו מכרה בכמה רבבות לירות, היא מתכוונת לממצן את הגמתו של בעלה.

כאשר נעצר כושי בפראנקפורט, על־ידי המישטרה הגרמנית, לא נמצא בכליו כל סם. בקושי הצליחו השוטרים למצוא בחדרו בקבוק שעליו שרידי סם משושם. גם אצל יוסי עמיאל לא נתפסו אלא גרמים מועטים בילבד של הרואין. אולם בידי המישטרה היו הוכחות כיבדות־משקל, כדי להעמיד לדין את כל 12 אנשי הקשר הישראלי בפראנקפורט, שבתוכם היה גם ניסים עמיאל, אחיו של יוסף. שלושה מאנשי הרשת, שכללה גם שתי נערות — גרמנית ואמריקאית — הפכו עדי־המלך, מסרו עדויות מרשיעות נגד כל האחרים.

בידי המישטרה היו גם דו״חות־מעקב מפורטים. מסתבר כי טוכני המישטרה הגרמנית עקבו אחרי עמיאל ואנשי כנופייתו במשך יותר מחצי שנה, רשמו כל תנועה שלהם, גבו עדויות מאנשים שקנו אצלם את הסמים המסוכנים.

יוסי עמיאל הרגיש במעקב. לידידיו באו „סלעים". כעת מתחילה עבודת בית־המרקחת, וכאן נכנס לתמונה ה„רוקח". מתפקידו של הלה להפריד את הגושים, ולסנן אותם עד שהם הופכים אבקה דקיקה, שאינה שונה בהרבה במראיתה מאבקת־אפייה.

השלב הבא, הוא השלב המעצבן שבתהליך. יש לשקול את התמור, ולשם כך משתמשים במאזניים מיניאטוריים מדויקים להפליא. ה„רוקח" מכניס את התמור לשקית ניילון שמשקלה הופחת ממישקל התמור, ולאחר־מכן נסגרת השקית בסגירה הרמטית, בעזרת מכונה מיוחדת. על ה„רוקח" מופקדים שומרים, ולעיתים שומר עליו אף הסוחר עצמו, כדי לוודא שאף גרם לא יחסר, ושהשקילה תהיה מדוייקת.

לאחר שנעשתה פעולת השקילה, והתמור שוכן לו כבוד בתוך השקיות, נבחרים ה„מעבירים". לרשותו של הסוחר עומדת שורה ארוכה של מעבירים וכל שעליו לעשות הוא לבחור את המהימנים והטובים ביותר בהם.

ה„מעבירים" הם גלרייה של טיפוסים. יש בהם דוגמניות המקיימות רמת־חיים גבוהה ומשכורתן אינה מספקת, יש סטודנטיות החיות על מילגה, ויש נרקומנים שאין להם די כסף כדי לקנות את הסם לו הם זקוקים.

„אני מחזיקה דירה בבית־דירות מפואר במינכן, מכונית מדגם מרצדס וכלב אפגאני," סיפרה זואי, גרמניה יפהפייה העובדת כדוגמנית־צילום. „אילו הייתי מספקת בכסף שאני משתכרת מעבודתי כדוגמנית, לעולם לא הייתי מצליחה להחזיק רמת־חיים גבוהה כזו." וזואי יודעת מה היא אומרת. היא עובדת פעמיים בחודש בקו אמסטרדם־פראנקפורט, ומרוויחה ב־כל פעם כ־1000 מארקים גרמניים.

כל שעליה לעשות הוא להגיע לנמל־התעופה כמחצית־השעה לפני המראת המטוס. בחדר־השירותים היא מכניסה לתוך גופה חבילה עשוייה בצורת טמפון. הטמפון מכיל כמאתיים־וחמישים גרם הרואין. „איש לא יחפש שם, אלא־אם־כן יש הלשנה (או „טיפ־אוף", כלשון המיקצוע)," היא אומרת.

והלשנות אין, ברוב המיקרים. גם הסוחר וגם המפיץ, שהם בדרך כלל האנשים היחידים היודעים מניין יוצא המישלוח, לאן ומתי, אינם מעוניינים, כמובן, שהסחורה תיתפס.

לצורך העבודה יש לזואי מיספר חליפות המקנות לה הופעה של פקידה. הנערה הזוהרת, שבחייה היומיומיים מדהימה בבגדיה הנועזים, הופכת בעזרת החליפה, השיער האסוף והמגים הלא־מאופרים לעוד נוסעת אחת, אלמונית ולא מעניינת, וכך אינה מושכת כל תשומת־לב מיוחדת.

מבריח אחר של הרשת, חידוע בכינויו „אנדריי", עובד עם הרכבת. הוא נרקומן או, כמו שהוא מתבטא בעצמו: „קוק פריק". ארבע פעמים בחודש הוא נוסע בקו אמסטרדאם־פראנקפורט. שערו הקצר, המישקפיים, החליפה ותיק ג׳יימס בונד שהוא נושא בידו, מקנים לו הופעה של איש־עסקים. מייד עם צאת הרכבת לדרכה הוא נכנס לשירותים, מוציא מתוך תיקו חבילה, ומחביא אותה מאחרי סל־האשפה.

כשבאים הפקידים הגרמניים לערוך בי־קורת, „אין עליו כלום," ומובן שהסיכוי להיתפס הוא אפסי. עם היכנס הרכבת לפראנקפורט, הוא מוציא את הסחורה מ־המחבוא ויורד מהרכבת. אנדריי מרוויח עבור כל מישלוח שהוא מעביר כ־500 מארקים גרמניים, שכימעט את כולם הוא מוציא על קניית קוקאין.

מבריחה אחרת היא מישל, הנעזרת בתינוקה בן־השנה על־מנת להתפרנס. מישל היא אם לא־נשואה, אשר מענק־הסעד שנותנת לה ממשלת הולנד אינו מספיק לה כדי לכלכל את תינוקה ואת עצמה. מה־גם שמישל זקוקה בעצמה להרואין שעולה, כאמור, כסף רב. אחת לחודש היא מחביאה בעלת־התינוק כמויות גדולות של הרואין (500—300 גרם) עימן היא עוברת את הגבול בעיירה נידחת שעל גבול הולנד־גרמניה. איש לא יחשוד באם צעירה ובתינוק, בהברחת הרואין, ובעיירת־הגבול הנידחת ממילא אין בדיקות.

סוחר הסם, המפעיל את המבריחים, מכוסה מכל הבחינות. הוא אינו מסתכן כמעט, שכן אינו נוגע בסחורה. בפראנקפורט, לשם מגיעה הסחורה, מטפלת רשת המפיצים לשבוע ימים כדי להיפטר מהמישלוח האחרון שהגיע. הם מסתובבים במיסבאות, במועדוני־הלילה ובבתי־הקפה של „הרובע המזוהם" של פראנקפורט. זהו הרובע בו שורצות הזונות, סרסוריהן, וכל אנשי העולם התחתון.

המפיץ מגיע לבית־קפה קבוע בשעות־הצהריים. הוא מעביר את הידיעה שהגיעה סחורה טריה. לאחר מכן הוא שב לביתו וממתין לצילצול הטלפון, בדרך כלל מלקוחותיו הקבועים. המכירה נעשית בבית המפיץ. לפעמים נערכות העיסקות גם בבתי־קולנוע, או מיסעדות בתי־המלון.

כך פורחים עסקי ההרואין המזרימים מיליונים לכיסי הסוחרים, המממנים את העיסקות. המבריחים, הרוקחים, המפיצים ורשומרי־הראש הקשורים לעסק מרוויחים גם הם לא רע. עד שהם נתפסים, כמו שקרה לכנופייה הישראלית, שבסופם הראשונה בתולדות הפשע הבינלאומי תעלה את שם ישראל אל מפת כנופיות הסמים המסוכנות.

הבורח שהצליח

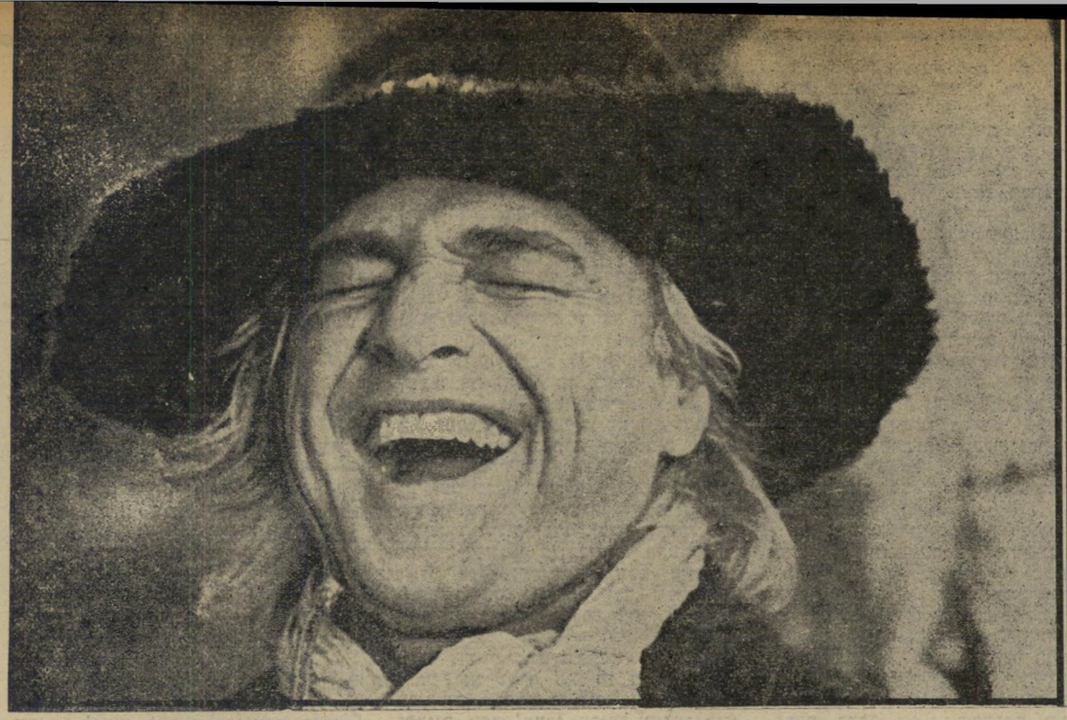
יוסף עמיאל בן ה־34, שלדיברי המישטרה הגרמנית עמד בראש רשת מבריחי־ההרואין, ואשר הצליח להימלט מהכלא הגרמני לפני שלושה שבועות, בעזרת סיוע מבחוץ. עמיאל הואשם בשנת 1972 ברצח איש העולם־התחתון אילן אשרוב בישראל, ישב שיבעה חודשים בכלא לפני שהופסקו נגדו הליכי האישום. בתמונה: יוסי עמיאל כמלח על האוניה בילו.

הסמים ושיטות־ההברחה

ה שיטות שבהן פעלה רשת־ההברחות של הקשר־הישראלי, היו פשוטות ביותר. את הסמים היו רוכשים באמסטרדם, המשמשת כמרכז בינלאומי של סוחרי־ההרואין. העיסוק בהברחת הרואין וקוקאין הוא המסוכן ביותר. אולם גם המשתלם ביותר. מחירי סמים אלה בגרמניה מרקיעים שחקים. רק לדוגמה: העיסקה האחרונה של הברחת־ההרואין מהולנד לגרמניה, שבה מואשמת הכנופיה הישראלית, כללה סם בשווי של כמיליון מארק — כשלושה מיליון לירות ישראליות בשער הרישמי.

סוחר־ההרואין מקבל מהמודיע שלו ידיעה שיש סחורה בשוק. כל שעליו לעשות הוא לגייס את סכום־הכסף הנדרש, להעבירו לידי המודיע. המודיע מעבירו לידי האיש המחזיק בסחורה, מקבל את הסחורה ומעבירה לידי הסוחר.

הסוחר מקבל את הסחורה בצורת גושים או כפי שמכנים זאת בשפת המיקצוע: רץ היה משגר מדי־פעם הודעות, שלפיהן הוא עומד לחסל את עסקיו כתוצאה מהעיקוב שהוטל עליו. נראה שהמישטרה הגרמנית ידעה גם זאת. יום לפני שעמד לנטוש את גרמניה, הוא נעצר — יחד עם כל האחרים.

מרלין בראנדו בין הצילומים
האדמה רעדה מהתרגשות לפני שהגיע לאתר־הצילומים

בראנדו ב„שודדי מיסורי"
סמל־מין ושחקן מהולל

קולנוע

שחקנים

אפו השבור הולך לפניו

את תפקידו של ויטו קורליאונה קיבל על עצמו משום שהיה צמא לעבודה. אחרי שמשך שנים אחדות היה שם נרדף ל„רעל קופתי", אחרי ששיגעונותיו על בימת־הצילומים תרמו רבות למפלגתה של אחת מחברות־הסרטים הגדולות בעולם (בגירסה המחודשת של המרד על הבאונטי של מ־ג־מ), עברו מפיקי הוליווד לצידו השני של הרחוב, בכל פעם שניראה באופק.

לכן, כשהוצע לו התפקיד הראשי בהסנדק, היה מוכן להוריד את שכרו לרמה כימעט מבוזה (50 אלף דולר בתוספת אחוזים לא גבוהים), והיה מוכן אפילו לעמוד במיבחן מאולתר. מה שקרה אחרי זה, ידוע כבר חיסב. בטנגו אחרון בפרים עלה השכר לרבע מיליון דולר עם אחוזים, והיום — כל מי שרוצה את מארלון בראנדו בסרט, צריך לדעת שעליו לקבל שכר של שבע ספרות; אבל לעומת זאת, מובטח לו הכוכב המרתק ביותר שיש היום להוליווד. וזה בדיוק מה שעשה המפיק היהודי אליוט קאסטנר, ששילם לברנדו כל מה שביקש, כדי שישתתף עם ג'ק ניקולסון במערבון של ארתור (בוני וקלייד) פן, בשם שודדי מיסורי. וברנדו הסכים להשתתף, לא משום שהוא מעריץ את ניקולסון, את פן או את מחבר הסיפור, תומאס מק'גואן, אלא משום ש„ריח של כסף נדף מן ההצעה."

היקף המותניים גדל פי־שניים. עמדת הסופר־כוכב אינה חדשה, עבור ברנדו. הוא אולי שחקן־הקולנוע בעל ה־השפעה הגדולה ביותר על שיטות־המישחק לפני המצלמה, ב־25 השנים האחרונות. בידיו הפך האנטי־גיבור ליצור הנערץ ביותר על הבד, ומילמוליו הפכו ביטוי למבוכה הריגשית ההרעיונית של הדור שלאחר המילחמה.

אפו השבור ושפתיו העבות קבעו קני־מידה חדשים ליופי קולנועי, והוא הצליח להיות, בצורה נדירה למדי, לשחקן ה־מהולל ביותר בקולנוע של דורו, ולסמל־מין משגע גימנזיסטיות (ולא גימנזיסטיות) בעת־בעונה־אחת.

היום, נדמה שדמותו התמירה והמוצקה של סטאנלי קובאלסקי מחשמלית ושמה תשוקה, והחזה הגברי החשוף של ויווה זאפאטה שייכים לעבר הרחוק, כשהיקף־המותניים גדל כמעט פי־שניים, ואילו ה־שיער, שמעולם לא כיסה את ראשו ב־רוחב־לב, מידלדל ומלבין מדי־שנה־בשנה. אבל העוצמה הקורנת מאישיותו של האיש בעינה עומדת, ודבר לא יכול לה.

מיבטא אירי מחוספס. „האדמה רעדה כאן במשך שבועות לפני שהגיע, מרוב התרגשות," אמר ג'ק ניקולסון, חברו לשודדי מיסורי שהגיע אל אתר־הצילומים כמה ימים לפני בראנדו.

מזה שלוש שנים לא הופיע בסרט, אבל הכאריזמה לא נפגמה. ואם־כי הוא מלגלג על מלאכתו כשחקן („מישחק זה דבר משעמם — כמו שיחה על תחתוני ה־דודה"), הוא משליך עצמו לתוך העבודה במרץ מטורף, מאלתר, ממציא, ומשפר כל מה שכתוב בתפקיד.

הכל כבר יודעים שדמותו של הסנדק, עם קליפת־תפוז בפה, כשהוא משחק עם נכדו על הדשא, היתה המצאה של בראנדו עצמו. בסרט החדש, שבו הוא מגלם רוצח־שכיר האמור לחסל כנופיית שודדי־בקר חביבים בראשותו של ג'ק ניקולסון, נאלץ ארתור פן להביא קצרנית מיוחדת שתר־שום את כל ההברקות בדיאלוגים, את כל הגלישות למיבטא אירי מחוספס ואת התפ־פרצויותיו הפיוטיות שלא היו רשומות כלל בתסריט. בין השאר, הגה גם תח־פושת נשים של אומנת זקנה, שבה הוא צריך להופיע באחד ממיבצעיו.

האיפיר שהגעיל את מריה. למרות הפגנות־הרישול שבהופעותיו האישיות, לפני כל צילום הוא מקפיד על מריחה עבה של איפור, מינהג שהרגיז פעם את מריה שניידר בטנגו אחרון בפריס שפלטה, באחד הראיונות, כאשר נשאלה על בראנדו וסצינות־האהבה הלוהטות: „האיפור, זה כל מה שמטריד אותו."

וקיים, כמובן, גם בראנדו אחר. לא השחקן, אלא איש־הציבור. זה שנלחם לסירוגין על מטרות פוליטיות שונות, כמו זכויות הכושים והאינדיאנים (כדי להפגין למענם סירב לקבל אישית את האוסקר) או למען שמורת־סבע במקום־מגוריו הנו־כחי, האי טאהיטי. בראנדו זה, דיעותיו נשמעות מעורפלות למדי, כאילו היו תמ־צית של נאומים ליברליים אופנתיים של השנים האחרונות — בעיקר כשהוא כורך בחבילה אחת את הסי.איי.אי., האף.בי.איי. ואת אמצעי־התיקשורת, המתנכלים לפר־טיותו של האדם באשר הוא. אלא שיש לו סיבה טובה לכך.

הוא היה נשוי פעמיים (לאנגליה ש־התחתנה כהודית, אנה קאשפי, ולמכסיק־אית בשם מוביטה). הוא חי מזה שנים אחדות עם טאריטה, שוטפת־כלים מטאהיטי שאותה הכיר בהסרטת המרד על הבאונטי. יש לו חמישה ילדים (אחד מכל אשה, ושלושת האחרונים מטאריטה) שתי נשים ניסו כבר להתאבד בגללו (אנה קאשפי וידידתה, ריטה מורנו), וכל אלה, יחד עם פרשיות רבות אחרות, הפכו במהירות הבזק נחלת־הכלל. זאת, לדאבון־ליבו של בראנדו, שהיה מחלוצי גל הכוכבים ש־האמין כי מה שהוא עושה מחוץ לאולפן, הוא עניין אישי שלו, ושלו בילבד.

הליצן רוצה לחשוב. ככל הנוגע לאיכות החיים, אלימות וילודה מוגברת, בראנדו פסקני במיוחד. „הכריש והטר־מיטים מנהלים את ענייניהם הרבה יותר טוב מאיתנו. הם קיימים כבר מיליוני שנים, וכל הסיכוים שימשיכו להתקיים גם אחרינו. אולי עלתה רמת־החיים פי־30 בדור האחרון, אבל האם אנחנו גם מאו־שרים פי־30? אני, אישית, ודאי שלא."

מה שמרגיז אותו יותר מכל, הוא ה־עובדה שכאשר הוא משוחח על נושאים כאלה, מתבוננים בו הכל בסלחנות. הליצן רוצה לחשוב! מה לעשות, רק כאשר הוא משחק מתייחסים אליו במלוא ה־רצינות.

איזו נון בת־דודה

איזה בת־דודה (סטודיו, תל־אביב, איטליה) — מה שחסר ב־שמו העברי של סרט זה (במקור קוראים לו: הדודנית), הוא חמילה מין. חן משום שה־מדובר בסרט־מין, שאינו מנסה כלל להסתיר את כוונותיו, וחן משום שבתוספת מילת־מפתח זו, היה השם מזכיר מייד, כפי שאף צריך הוא לחזכיר, את סאלוואטורה סאמ־פרי, ואיזו מין עוזרת שלו.

אומנם, מדובר כאן בסאמפרי במישקל נוצה. על רקע החברה המכופתרת, השמרנית והצבועה של סיציליה, נע־רכים כאן המישחקים האירוטיים בצורה שקופה למדי. בחלקו הראשון, מגששים הילדים את צעדיהם הראשונים בעולם המין, בעזרת עוזרות־בית; ובהמשך גדלים היל־דים ועוזרות־הבית נאלצות לעבוד שעות נוספות. גיבור הסרט מאוהב בדודניתו, אלא שזה מסוג הקשרים הרו־מנטיים שהכנסיה אוסרת ולכן היא, עם כל אהבתה אליו, מונעת עצמה ממנו ונישאת לידידו האצילי, חשמנמן וה־פאתטי, שאמו (לאורח בטי כפדרה בלבוש מודרני), מס־שיכה לשפשף את גבו באמבטיה עד לליל־הכלולות. הגי־בור, מרוב צער וזעם, שופך זרעו בשדות זרים, וברוב ייאושו אפילו מסיים את לימודיו הגבוהים. אבל בסופו של דבר תנצח האהבה, חמוסר המיושן סופו שיתמוטט, ומ שמע־דיף סוסים על נשים — סופו שיזכה בחם.

כל העניין מבויים (על־ידי במאי אלמוני, בינתיים, בשם אלדו לאדו) בצורה שקופה למדי, ללא הלחט האי־רוטי והווירטואוזיות החזותית של סאמפרי. הסיפור צו־לע ובלתי־משכנע, נימתו המלגלגת מקשה על התייחסות כלשהי אל חדראמה (כך, לפחות, זה צריך להתקבל) שב־יחסי־האהבה בין הדודנים, ומאסימו ראניארי (שהוא כו־

ראניארי והדון: לא להתאפק שעתיים

כבר־זמר במולדתו) ודייל הדון בשני התפקידים האלה, נראים משוחררים מכדי שאיזשהו תכתיב כנסייתי יחייב אותם להתאפק במשך שעתיים. הפתעה נעימה מחווה כריסטיאן דה־סיקה, בנו של הבמאי־שחקן המנוח, שב־תפקיד הידיד בריא־חבשר צועד בחצלחה על החבל הדק המפריד בין גיחוך לחוסר־ישע.

במדינה

ישראלים בחו"ל

הו, איזו מילחמה עשירה

איך להתעשר מהמילחמה הבתי־נמנעת בין ישראל והערבים

„אתה יכול להרוויח מהמילחמה הקרו־בה במיזרח־התיכון!" מבשרות מודעות מאירות־עיניים בעיתונות האמריקאית. „תוכל להרוויח מאות אלפי דולרים ב־ארצות־הברית, כאשר המילחמה תומדאית במיזרח־התיכון תפרוץ."

ישראלים השוהים בחו"ל, תיירים או כאלה שאינם מתכוונים לחזור בקרוב, יוכלו להשתתף באירועים הקרובים — ל־דעת מחברי־המודעה — באופן אישי, כש־חשבונות־הבנק שלהם יגדלו בהתאם. בע־לי־המודעה מציעים את שירותם תמורת עשרה דולר ושמונים סנט, שתמורתם יקבלו התאווים־להתעשר ספר מייוחד ובו עצות והנחיות.

אך כבר במודעה עצמה מתפרסם חלק קטן מעצות אלה, לכל דיכפין:

● השקעה בנפט, באמצעות סוכן מו־כר, שיקנה עבור המתעשר־בכוח כמויות נפט ובנזין לאיכסון, תביא רווח של עד 500 אחוזים למשקיע המטיל יהבו על מילחמת הערבים בישראלים, או להיפך.

● השקעה בפיזות מכסיקאית עתידה להביא רווח של יותר מעשרים אחוזים, היות שהמטבע המכסיקאי יגדיל את ערכו בפרוץ המילחמה, בעיקבות עליית מחירי הנפט המכסיקאי.

● מטבעות שוויץ, גרמניה ויפאן — כנ"ל. כותבי המודעה אינם מסבירים כי־צד ייתכן שהמטבע היפאני יעלה בערכו, כשידוע לכל שיפאן, דווקא, תהיה אחת מקורבנות המילחמה הבאה במיזרח־התי־כון (עקב היותה תלויה, בילעדית, בנפט הערבי). אך ייתכן שבספר המוצע־למכי־רה יש דברי־הסבר מתאימים בנדון.

● השקעה בשמן־סויה תביא ל־420(!) אחוז רווח.

● השקעה בדיסק הביאה במילחמת אוקטובר 1973 לרווח של 133 אחוזים — סיכויים ורודים לשוחרי ההשקעות הנבו־נות במילחמה הבאה.

● מוצרי־לוואי של נפט — כנ"ל. מובן־מאליו שהמודעה אינה מפרטת את כל הסיבות או הדרכים להתעשרות המהי־רה, המובטחת לקוני הספר במחיר המלא או, בלשון המודעה המבטיחה: „רכוש את הספר, ודע מדוע המילחמה הבאה במיזרח־התיכון היא בלתי־נמנעת, ומדוע וכיצד תוכל להתעשר באמצעותה."

בנייה

מדוע משך הבנייה ארוך?

כדאי לקבלנים למשוך את עבודות הבנייה כי זה מגדיל אוטומטית את ריווחיהם

השנתון הסטאטיסטי החדש מגלה שוב עובדה ידועה: משך־הבנייה בישראל ארוך מכל המקובל בעולם. כך, למשל, בשנת 1969 היה משך־הבנייה הממוצע ל־בניין 11.8 חודש; בשנת 1970 — אותו דבר; בשנת 1971 — 12.4 חודשים; ב־שנת 1972 — 13.3 חודשים; בשנת 1973 — 14.5 חודשים, ובשנת 1974 היה משך־הבנייה הממוצע לבניין — 16.8 חודשים.

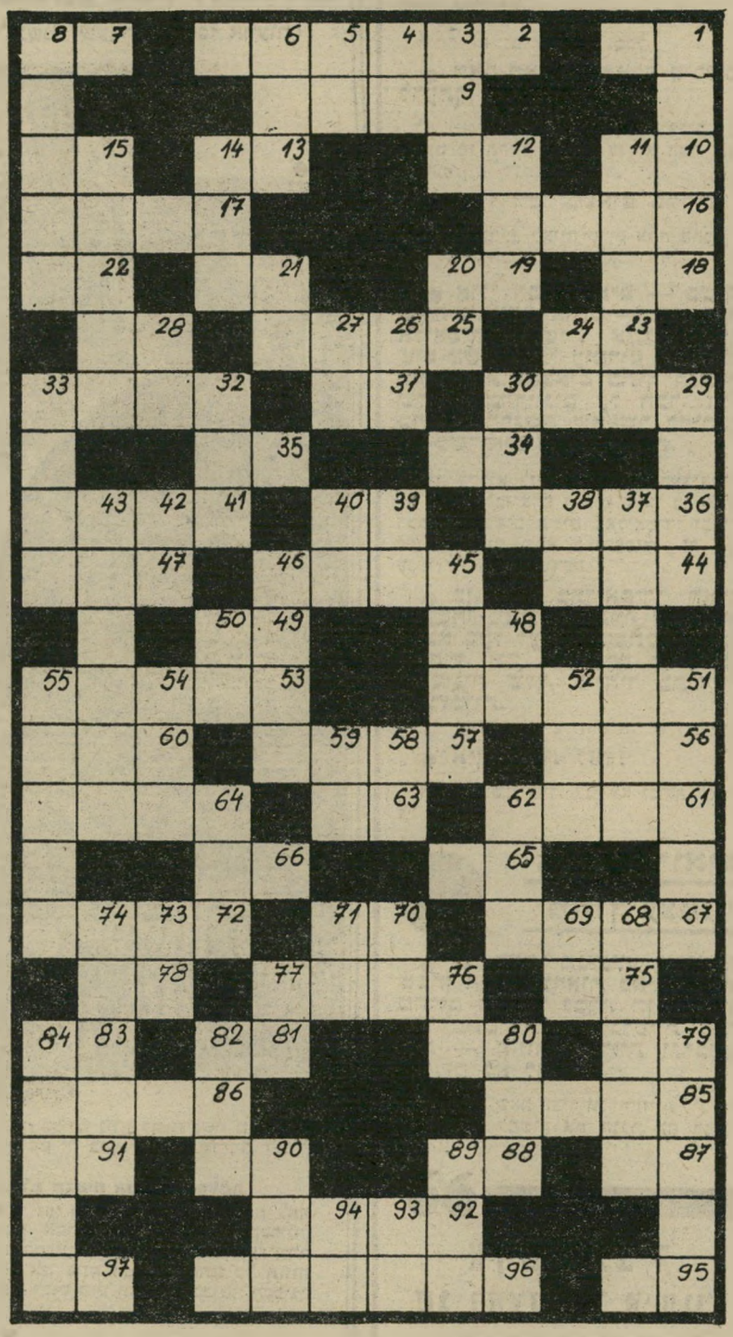
בחמש שנים אלה גדל משך הבנייה, וזאת למרות כל חידושי הטכניקה שהובאו ארצה. שר־השיכון בזמנו, זאב שרף, אף ביקש פעם מאיל־הבנייה האמריקאי ביל לוויט, שייעץ לו כיצד לקצר את משך הבנייה. לוויט חקר ובדק, והגיש המלצות לרוב — לשווא.

נראה כי אף קבלן אחד אינו רוצה לגלות את הסיבה העיקרית להארכת משך הבנייה, שממנה מתעלמים כולם, והיא: המדד. מרבית חוזי־הבנייה צמודים למדד, והיום מרוויחים הקבלנים מעליית המדד יותר מאשר מן המחיר המקורי. הנה, למשל, קבלן גדול המבצע עבור נתיב־איילון בתל־אביב עבודת־ענק של הנחת קורות ברזל־דרוך.

החוזה נחתם כבר לפני שנתיים, ונקבע מחיר של כ־350 לירות לקורה. בגלל עליית המדד, הוא מקבל כיום 450 לירות לקורה. וזאת, למרות שבגלל השפל ב־

(המשך בעמוד 34)

תשבץ העולם הזה 1993

מאוזן:

1. הבל; 2. עיר בגליל המערבי; 7. ז"ל; 9. קלוקל, טמא; 10. מאכל אבור־תינו במידבר; 12. קידומת סקוטית; 13. בת־קול; 15. מלכסיקון הבקר; 16. הג־דול בנחלי הגילעד; 17. קיבוץ בשפלת החוף; 18. את; 19. מכשף; 21. מש־קה חם; 22. מתווי־הנגינה; 23. דמות אלוהית; 25. חבל בארץ; 28. מרגיש; 29. חיבה מופלגת; 31. מזמר; 32. סיוט; 34. תבואה; 35. וזיר; 36. בירת פרו; 39. חומת־מגן; 41. בהשאלה: מרכז, לב; 44. תחריב; 45. היה כינויו של היילה סלאסי; 47. בושם מיקראי; 48. חברת־דלק עולמית; 49. צאצא; 51. ערגה, כלות־נפש; 53. חומר־ציפוי פלסטי מב־ריק; 56. חס־וחלילה (ר"ת); 57. תואר־אצולה אירופי; 60. משקה דרום־אמרי־קאי חריף; 61. מטעמי הגלידה; 63. בש־בילי; 64. יליד עדן; 65. מילת־שאלה לזיהוי; 66. במקום ההוא; 67. קבע זמן ומקום; 70. חדר באונייה; 72. התרחשה; 75. מצבת־זיכרון; 76. עשב־תבלין; 78. עליך לדעת!; 79. כן, באנגלית; 80. שן הפיל; 81. כינוי; 83. מונח בתורת־החש־מל; 85. חדר־אורחים, בלע"ז; 86. גל־ד'אטור; 87. מילת־שאלה; 88. מיסכן ועלוב; 90. תנועה בים; 91. קריאה ל־בקר; 92. ראש האופוזיציה בכנסת; 85. מעשה־פלאים; 96. ארץ־ישימון; 97. קי־דומת צרפתית.

מאונך:

1. יישוב בגבול הצפון; 3. רב־פקד (ר"ת); 4. קוסם; 5. מחציתו של מיש־חק־ילדים פופולרי; 6. נאצה; 8. התחד־שות; 11. צפיית העתיד; 12. מוט; 14. עוף־טרף; 15. מסורה; 20. רסיסי־לילה; 21. אפס כוחו; 24. בהשאלה: מרכז; 26. אחו, מידשאה; 27. מטבע יפאני; 28. מתרחש; 29. עיר בדרום הארץ; 30. מי־לת עידוד וזירזו; 32. אולם; 33. בראוו!; 37. ציה; 38. מאותיות הא"ב; 39. מס־תחרר מעל לראש; 40. מילת־תנאי; 42. קידומת הולנדית; 43. דג התי במים מתו־קים; 45. להוט; 46. בוריה; 48. רך בצאן; 50. נרו יאיר (ר"ת); 51. רזה; 52. הידד!; 54. כמו 47 מאונן; 55. תת־ליך רכישת הידע; 58. רחמנא ליצלן (ר"ת); 59. קריאת־יגון; 62. מאותיות הא"ב; 64. שקע בין שני הרים; 68. נהר בפולין; 69. לעולם; 70. פתי; 71. יבשה מוקפת ים; 73. בוא מלמעלה לט־טה!; 74. מיסמך; 76. עובר במים; 77. עליך לרשת! 79. פרח ריחני; 80. חר־מר־נפץ מרסק (ר"ת); 82. טיטפוס ריק; 84. עסוקה; 89. חבל עבה; 90. לקח ללא רשות; 93. מכיר בערך עצמו; 94. מח־ציתו השנייה של 5 מאונך.

קשקשת 1993

הפעל את דימיונך ונסח למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. חצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת," ת.ד. 136, תל־אביב. החג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1991

● עגלתו העמוסה של טוביה החולב עברה כאן.
יאיר כהן, רח' גוש־עציון 5, גיבעתיים

● השביל אל האבדון מולך וצר.
שירי בן־עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה־אביבים, תל־אביב

● דרכה העקלקלה של ועדת־הכלכלה.
יעקב זוי, רח' אורלנסקי 36, פתח־תיקווה

● ארוכה הדרך לשלום, או: מה יהיה הסוף?
איי פלד, רח' שמריהו לוזין 58, ירושלים

● הסידה בהריון.
ניסים לטין, רח' משה שרת 7/8, חולון

השבוע בדרייב־אין
בשעה 5.30
במחיר 4 ל"י כרטיס
„מחבואים"
בכורה ארצית
בשעות 9.30 — 7.15
„טרויט 9000"

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב רח' אחד־העם 4,
קומה 2 דרך המצי־
אחות ער 7 בערב
וסגור בשעות 4—2
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344 ת"א

o.b.

הטמפון הקטן שכבש את העולם

(1,400,000,000 טמפוני o.b. נמכרו בשנה שעברה ב־106 ארצות)

תיי חופשיה עם או־בֶּה

טמפון o.b. הטמפון הקטן, הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משוחררת וחופשית. תוכלי ללבוש מכנסיים קצרים והדוקים או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

כושר ספיגה הטוב בעולם מבטיח אטימה מוחלטת

לטמפון o.b. העשוי צמר גפן כבוש כושר ספיגה שאין לאף טמפון. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, טמפון o.b. מתרחב עם הספיגה ולכן, ככל שהוא סופג יותר כן הוא סוגר טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תזוזה או דליפה. (טבלי טמפון בכוס מים ותיווכחי בכושר הספיגת המצויין שלו).

טמפון o.b. חוסך יום במחזור ומונע ריח רע

טמפון o.b. סופג את הדם מיד עם צאתו מן הרחם לכן, הוא חוסך לך יום במחזור החודשי כיוון שבאופן טבעי, עושה הדם את דרכו החוצה במשך 24 שעות. האטימה המוחלטת של הטמפון o.b. מונעת היווצרות ריח רע הנגרם כתוצאה ממגע הדם עם האויר.

טמפון o.b. נוח ביותר לשמוש

טמפון o.b. קטן משפתון ולכן קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון o.b. נכנס לתוך גופך בקלות תוך שניות בעזרת אצבע — הנשארת נקיה! ללא כל אבזורי־עזר שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

טמפון o.b. מתאים למבנה האנטומי הפנימי

טמפון o.b. תוכנן ופותח ע"י צוות גיניקולוגים מומחים, כך שיכנס עמוק לתוך הנרתיק לאיזור בו אין עצבים רגישים הגורמים לכאב, או אי נוחות.

הכנסה נכונה הכנסת לא נכונה לא מספיק עמוק.

o.b. מיני־לבתולות ולנערות צעירות

החידוש הבלעדי האחרון של o.b. הוא טמפון מיני המיועד לבתולות ולנערות צעירות. עם o.b. מיני אין כל חשש לפגיעה בקרום הבתולים, כיוון שהוא כה קטן ונכנס בדיוק לפתח בקרום דרכו עובר הדם.

(במקרה של כאב קל בשמוש הראשון, יש לדחות השמוש ב־3—4 חדשים).

חדש

o.b. ב־2 דרגות ספיגה

נורמל — למרבית הנשים.

מיני — לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט — בעיקר בימים האחרונים של המחזור אצל נשים המשתמשות בגלולה למניעת הריון.

אקסטרה — לנשים עם דימום רב בעיקר ביומיים הראשונים של המחזור.

ראיון מיוחד

(המשך מעמוד 27)

יש גברים כיתי־אישיים.

מה זאת אומרת, גברים בלתי־אישיים?

● **כיתי־אישיים, משמע „כל גבר". לא גבר מסוים, עם דמות אומללות. הן סתם מרחפות כמקומות אחרים.**

לרחף זה גם סוג של סבל.

● **האם האנשים האלה סובלים, לדעתך, בתמונות שלך?**

לא. אני לא רואה אותם סובלים. זה מומנט מן החיים שלהם. זה לא הכל. אבל זה המומנט שנמצא בציור.

● **אולי הם נמצאים בטריפ?**

כולנו בטריפ. לאיזה טריפ אתה מתכוון? אני לא אוהבת את הסלאנג הזה.

● **אולי הם נמצאים — בשעה שאת מציירת אותם — בחשפעת אל־אס־די, למשל? אולי הם עישים משהו, אבל עומדים מעל זה, ובעצם לא נמצאים בתוך הגופות שלהם המזדווגים על הבד. זוהי בדיוק ההרגשה שאפשר להיתפס לה כשרואים את התמונות.**

למה לקרוא לזה אל־אס־די? האל־אס־די לא מכניס לבן־אדם דברים שאין בו. אותם דברים שאנשים חשים באל־אס־די יכולים לחוש אנשים שלא באל־אס־די. זה הכל עניין של מצב התודעה.

● **כן, אבל כאי־אס־די האדם איכשהו מנותק מעצמו, או שהוא נמצא מעל לעצמו ומסתכל בעצמו מבחוץ. וזה מה שיש בכמה מן התמונות שלך, כייחוד בתמונות הארוטיות.**

אני מקבלת שיש הרגשה של ניתוק.

● **איך הגעת לזה?**

אין לי סימני־דרך. אני לא יכולה לענות על זה.

„אנחנו רואים מתוך עצמנו"

● **יש כמה תמונות ארוטיות שבהן הנשים נראות כאילו נלקחו מחיזוי ארוטי גברי. הן לכושות כמו בתמונות פורנוגרפיות עתיקות — חזיות, ביריות וגרביים. איך זה בא לך?**

אל תשכח שאת הביריות והחזיות לובשות הנשים כדי למשוך את הגבר. זה אמצעי

אין סעם לצייר זוג במצב של מישגל, כשהם מאושרים

שהאשה משתמשת בו על מנת לגרות את הגבר. זה מצידה.

● **אבל את חרי לא ציירת את התמונות כדי לגרות גבר. למה את ציירת כך?**

זה אסתטי. זה מתאים. זה נראה לי מתאים להלביש את האשה בתמונה ככה.

● **יש תמונה של אשה גדולה — גם היא בזונדית ובעלת רגליים ארוכות — החולכת על ארבע, וגבר קטן רוכב עליה. מה זה מבטא אצלך? שיחרור האשה?**

זה היה מאד בראשונה לענות על זה בחיוב. אבל במציאות זה מישחק־ילדים. כך היינו משחקים בתור ילדים.

● **אבל זה לא ילדים. האשה מבוגרת והגבר מבוגר. מה זה אומר?**

כראות עיני המסתכל. מה שרוצים לראות בזה.

● **יש תמונה של גבר ואשה היושבים זה כצד זה, ומחעורקים של שניהם יוצאים צינורות מלאים דם. ויש תמונה של אשה שחעור שלה נפתח, כמו עמיפה של חבלה, ומתגלים קרביה. מה זה אומר לך?**

זה צריך להגיד לצופים. לא לי. אני את הרומן עם התמונה כבר גמרתי.

● **אני לא שואל על הציורים.**

חי" הנישאין - זה טוריזם תמידי!

אני שואל עלייך. מה זה פורק אצלך? לאיזה רבדים של תת־הכרה זה מגיע?

לכל אדם יש שפה של סמלים משלו. מה שמסמל בשבילי אדום, מסמל דבר אחר לגמרי בשביל השני. מה שהתמונות אומרות לי, זה יכול להגיד משהו אחר לגמרי למישהו אחר. בציור, כמו בכל דבר אחר, אנחנו רואים מתוך עצמנו.

פעם הרגשתי נורא טוב. והתיאור שנתתי להרגשה ניראה לאדם אחר כדבר מבעי"ח.

● **בתעריכה בולטות שתי תמונות שהן שונות לחלוטין מכל התמונות אחרות. אלה הם שני הפורטרטים. אין לי ספק שאחד מהם חוא חנוך לוין, שנישאת לו לפני כי שנה. בתמונה זו, שמתי במייוחד לב לעיניים.**

יש לו עיניים משגעות.

● **התמונה השניית נראית לי כפורטרט של עידו מוסינזון, שהיה בעלך הקודם, ושנפל במילחמת יום־הכיפורים. בעיני, זוהי התמונה החזקה ביותר בתעריכה כולה. יש לאיש מין עיניי־רפאים, הרודפות אחריך, וגם מין הבעה של תמיחה אינסופית, סליחה נרעשת. מתי ציירת תמונה זו?**

אחרי המילחמה.

● **החלטת לצייר אותו?**

לא. ציירתי איש, ויצא הוא.*

● **מעניין שיש בתעריכה תמונה אחרת, לא פורטרט של מישהו מסויים, תמונה של אשה שלשני צידיה יונים ורוזות. היה נרמה לי שיש מין דימיון מוזר בין תמונה זו ובין הפורטרט של עידו. מתי זה צוייר?**

לפני המילחמה. אדם שאתה חי במחיצתו, אתה מרשפע ממנו. מהנוכחות שלו.

● **כך שאם חדמות של עידו חדרה לתוך תמונה זו, זה לא היה באופן מודע.**

יש לך עוד פורטרטים של אנשים חיים, שאת מכירה?

לא. אלה הם היחידים.

● **למה? אין לך חשק לצייר פורטרטים?**

לא. מישהו שאני מרגישה אותו, אני יכולה לצייר אותו. אחרת לא.

● **מתי התחלת לצייר?**

ב־1971.

● **כזמן שחיית עם עידו. איך זה בא לך, בגיל 21?**

קנו לי צבעים.

● **כן, אבל איך בא לך שאת רוצה לצייר?**

תמיד בא לי. ציירתי גם בתור ילדה. הפסקתי, והמשכתי בגיל 21.

● **יש כאן הרכה דברים שלא נאמרו על ידך. למה?**

למה שזה בשביל העיתון.

---

* נאווה כורש ביקשה שלא לפרסם בכתבה זו את תצלומי שני הפורטרטים.

אתה והלירה

מן הג'ינס - אל המוסטאנג

חשיפת עיסקי מיכנסי־הג'ינס עוררה גל של התעניינות מצד לקוחות, הדורשים עתה בעת קניית הג'ינס הוכחות ל־איכות הבד והעבודה. המיצרך המבוקש כימעט כמו מכנסיים הוא חולצות. „ה־עולם הזה" חלך לבדוק אצל מיפעל בעל־מוניטין, כיצד עושים חולצות, וכיצד מרמים יצרנים לא־רציניים את הלקוחות.

מיפעל „מוסטאנג"
עליית העלות

אבי לאופר הוא המנהל הכללי של מיפעל „חולצות־מוסטאנג", לאחר שקודם ניהל את מחלקת־המכירות של מיפעל־הענק לחולצות, „לחב". „מוסטאנג" קיים מזה חמש שנים, בבעלות **רפאל ארוואס ויונה נדיר**, מתחרה בחיקפו במיפעלים כחולצות „לורד" או „ברוך". השולטים בשוק הם, כמובן, „לחב" ו„ניבה", אבל קיימים עשרות מיפעלים המייצרים חולצות בשמות שונים, וגורפים רווחים.

„מוסטאנג" בנוי בעיקר על השוק ה־מקומי, והוא מייצר רק חולצות אופ־נתיות. היינו, הוא מוציא לשוק כמויות קטנות של חולצות מאופנות שונות, יקרות, ואם האופנה תופסת — מרווי־חים. אם הציבור אינו קונה — נשארים עם מלאי גדול. עיסוקו דומה למדי לעי־סוקו של מו"ל, הבונה על ספרים שיהפכו רבי־מכר. המיפעלים הגדולים לחולצות בנויים על מכירות של חולצות לשימוש יומיומי, בכמויות גדולות, המקטינות את עלויות הייצור.

חולצה רגילה (שרוול ארוך) צורכת בד ברוחב 1.15 מטר, מסוג 80 עד 20 (80% סינתטי, 20% כותנה), כאשר לכל בד מחיר שונה, לפי הכמות והצבע. בד בעל כמה צבעים יקר יותר מבד בצבע אחיד. מחיר מטר אחד של בד לחולצה של „מוסטאנג", הכוללת כמה צבעים, הוא 18.5 לירות, כולל הצביעה.

לאופר מאשר כי אם מזמינים מבד זה בכמויות של, נאמר, 5000 מטר, יורד המחיר ל־16.5 לירות המטר, ובכמויות גדולות יותר יורד המחיר ל־15 לירות המטר. אולם „מוסטאנג" קונה רק 500 מטר מכל צבע, כי אינו יודע איזו אופנה תתפוס.

חולצה שרוול־ארוך צורכת 1.70 מטר בד, שמחירו, אם כן, 31.5 לירות. תופרת ממוצעת מכינה 8 עד 12 חולצות במישמרת של שמונה שעות, ומחיר התפירה לחולצה הוא כ־10 לירות.

תפירת הביטנות, הכפתורים, השינוי (פס־בד לאורך החולצה, מתחת לכפתורים) והכיסים עולים ל„מוסטאנג" כ־6 לירות.

כאן יש להיעצר רגע. הביטנה עולה ל„מוסטאנג" 3.5 לירות. אולם ניתן ב־נקל לשים ביטנה שתעלה רק מחצית, בהתאם לסוג הבד.

העבודה על הצווארון, למשל, עולה ל„מוסטאנג" חצי לירה, כי הוא מבד כפול. אולם אם הצווארון עשוי בד לא־כפול, חוסכים חצי לירה לפחות לכל צווארון.

או, למשל, השינה. היא עולה ל„מוס־טאנג" לירה. ניתן לעשות חולצה בלי שינה, להדוויח לירה. או סיגרי הכיס: אם הם מרובעים וחתוכים ישר, במכונה, ולא עשויים ביד, חוסכים חצי לירה לכל כיס. או הגזירה של הבד: אם גוזרים ביד, כמו אצל „מוסטאנג", המחיר לג־זירה הוא 2.5 לירות לחולצה. אם גוזרים במכונה, המחיר יורד ללירה אחת ל־חולצה.

מכאן — לגיחוך ולאריזה, העולים ל„מוסטאנג" 1.9 לירות לחולצה, וזאת — כיוון שכל חולצה ארוזה בקופסת פלס־טיק קשה הדורה. ניתן לחסוך גם כאן, אם אורזים את החולצה בעטיפת־צלופן פשוטה.

סך עלויות הייצור, עד כה: 31.5 לירות הבד, 10 לירות התפירה, 6 לירות השונות, 1.9 לירות הגיחוך והאריזה. סך־הכל: 49.4 לירות. לזאת יש להוסיף 5% הוצאות מישלוח ואיחסון, ומגיעים ל־52 לירות בקירוב, שהן עלויות החולצה מאיכות מעולה.

כדאי כאן לציין כבר כי יצרן שאינו מקפיד על האיכות, יכול לייצר בקלות חולצה שתעלה לו הרבה פחות. מחיר הבד לחולצה מצבע אחד יעלה לו רק 17 לירות, עוד 10 לירות עבודה, 3 לירות השונות ולירה אחת גיחוך ואריזה, סך־הכל: 31 לירות במקום 49.4 ל„י ל־„מוסטאנג".

חולצה של „מוסטאנג" נמכרת לחנות במחיר של 78 לירות. החנות מוכרת אותה במחיר של 137 לירות — רווח מיידי של 59 לירות. למעשה הרווח גדול עוד יותר, שכן החנות מקבלת על המחיר של 78 לירות 10% הנחה, ומש־למת רק אחרי שלושה עד חמישה חוד־שים, שפירושם כיום 10% עד 15% ריבית מראש („מוסטאנג" עובד כימעט ללא הון עצמי, מממן מכירות של 2 מיליון לירות לשנה, לדבריו, ומשלם ריבית של 32% מראש, כיוון שאינו יכול לקבל מימון בנקאי, מפני שאין לו בטחונות, וה־בנקים אינם מלווים נגד סחורה בתהליכי־ייצור).

לאופר מסביר כי ההפרש בין המחיר שהוא מקבל מן החנות, 78 לירות, לעלות החולצה של 52 לירות, אינו כה גדול. מן המחיר שהוא מקבל מן החנות יש להוריד הנחה 10%, ונשארות כ־70 לירות. 5% עמלת־סוכן — נשאר 66.5 לירות. אחוז אחד עמלה למחלקת־מכירות — נשאר 65.85 לירות. הוצאות פירסום — לירה אחת לחולצה, ונשאר 64.85 לירות.

התוצאות הקבועות אצל „מוסטאנג" הן רק 25% על העלות מלמטה, לעומת 32% אצל „לחב", למשל, והסכום הוא 9 לירות לחולצה, כך שההפרש שנשאר הוא 55.85 לירות. אם מנכים מסכום זה את עלות־הייצור הממשית, מקבלים רווח נטו של 3.85 לירות לחולצה, לדיברי לאופר.

ברור כי על סמך הנתונים שלו לא כדאי לו לייצר אף חולצה אחת. ואם הוא מייצר בכל זאת, אות היא כי המצב אינו נורא כל־כך. מתי המצב אינו נורא? התחשיב שהובא הוא לייצור רגיל של חולצה, שלא ברור אם תתפוס את השוק אך ברור כי ברגע שהחולצה הופכת ללחיט, ו„מוסטאנג" מתחיל ל־ייצרה ייצור המוני, בעשרות אלפים, התחשיב כולו משתנה בצורה דראסטית. על הבד לחולצה אחת לבדו הוא חוסך 6 לירות, שלא לדבר על שאר הפריטים.

עבודה לרכטר

מנכ"ל „סולל־בונה", **צבי רכטר** עשוי לנהל את פרוייקט־הבנייה הענק של השותפות „סולל־בונה", **אריה פילץ** ו**שמואל שרון־פלאטו**. רכטר ניאות לנהל את הפרוייקט, ונראה כי הגיע ל־מסקנה שלא יוכל להמשיך לנהל את „סולל־בונה".

ריקליס קונה זמן - ומוכר את „קליין"

מיליונר ריקלים
ירידה בהכנסות

משולם ריקליס, השולט בממלכת „ראפיד־אמריקן" ו„מקרורי", מכר בימים אלה את חברת „פלייטקס", במחיר של 210 מיליון דולר, לחברת „אסמארק". בכסף שקיבל ישלם חלק ניכר מחובות „ראפיד־אמריקן" לבנקים.

החובות מגיעים ל־250 מיליון דולר, ו־הבנקים התעצבנו כאשר פורסמו התו־צאות העסקיות של „ראפיד־אמריקן" ל־מחצית השנה, והראו הפסד מצטבר של 57 מיליון דולר.

מכירת „פלייטקס" תקטין באורח ניכר את ריווחי ממלכת ריקליס. „פלייטקס" הביאה לו בשנה שעברה רווח של 33.5 מיליון דולר, על מכירות של 305 מיליון.

„ראפיד" מוערכת כיום במחיר של 2.5 ביליון דולר, ועיקר החברות שהיא שו־לטת בהן הן „שאנאלי" (יצרנית משקאות אלכוהוליים), „ב־ו־ד", „בוטאני 500", ורשת החנויות „מקרורי". בידי ריקליס 17% מהון־המניות של ראפיד, שהוא 6.9 מיליון מניות. מרבית החברות מפסידות או מראות רווח זעום.

מבקריו של ריקליס טוענים, כי שגה במסרו את כל הסמכויות לידידו, **איזי־דור בקר**, נשיא „ראפיד", שהוא איש־כספים ולא מנהל־עסקים.

בארבע השנים האחרונות, טוענים המ־בקרים, לא היתה הנהלה ל„ראפיד", וריקליס הסתבך בהשקעות מפוקפקות, כמו חברת „קאנטון" בעלת חנויות „קאר־טייה" ו„מארק קרוס", או בקזינו „ריוו־יירה" בלאס־וגאס.

בגלל התנגדות לדרך הניהול של בקר, עזבו את ריקליס אנשי־מפתח כמו **שמואל נאמן, ברנארד גולדברג ואנטוני טראפני**. גולדברג הוא היום נשיא חברת־הענק „אמריקן־דיסטילינג". עתה נראה שריקליס החליט להחזיר לעצמו את הסמכויות שמסר לבקר.

צעד נוסף שנקט ריקליס, לחיזוק ממ־לכתו, הוא סגירת חנות „קליין", חצו־ברת הפסדים, צעד שלדעת המבקרים היה עליו לעשותו כבר כמה שנים קודם־לכן. הפסדי „קליין" בשלוש שנים היו 21 מיליון דולר. נוסף על כך סגרה רשת „מקרורי" 29 חנויות בארצות־הברית, ומכרה רשת של 82 חנויות ב־קנדה.

צעד סימלי נוסף של ריקליס: ביטול התוכניות להעברת מרכז החברה לבית־מישרדים מפואר הקרוי „אולימפיק טאו־אר". תחת זאת היא תעבור לשדרה חש־ביעית, מקום זול יותר. הפסדי „ראפיד" עולים גם לריקליס עצמו בהכנסתו: לעומת 612 אלף דולר שקיבל מן ח־חברה בשנת 1974, יקבל השנה 389 אלף דולר בילבד.

מה יקרה ל„אתא" בינואר?

ממלכת הטכסטיל של רוזנבוים, „אתא־לודזיה", ממשיכה להתנהל כסידרה, למרות שבעל־המניות העיקרי שלה, **טיבור רוזנבוים**, נתון בידי בית־המישפט בשווייץ. אולם בתחילת 1976 צפוי שינוי דראסטי במצב „אתא". ה־סיבה: במועד זה יש לחדש את הער־בויות לאשראי הבנקאי של המיפעלים, והשאלה היא מי יתן עכשיו את הער־בויות, כאשר הבנק של רוזנבוים אינו קיים, ואין למיפעלים בעלים חדשים ש־יערבו לכספ.

עלול להיווצר מצב שבו תחיה סכנה לפעולת המטווויות, למרות היותן ריוו־חיות, ביגלל הפסקת המימון. לא נראה שהמצב בשווייץ יתבחר בחודשים הקרו־בים. הידיעות משם מבשרות כי בית־המישפט השתכנע שאין רוזנבוים יכול ל־החזיר לנושים את מחצית כספם, ונראה כי בית־המישפט יורה בקרוב לפתוח בה־ליכי חיסול־נכסים רגיל, וצפוייה גם ה־עמדתו של רוזנבוים לדין. במיקרה כזה, אין ספק כי תיחשפנה כל עיסקותיו של רוזנבוים, והישראלים הקשורים עימו.

אבירי הנח"ד

אילו היה נציב מס־הכנסה, **יצחק מן**, מורה להטיל מס על הפרשי־השכר, הנובעים מפיחותי הלירה, האם היה מישהו פוצה פה ומצפצף? האם כל העיתו־נאים היו מסתערים עליו? האם ועדת־הכספים של הכנסת היתה מגנה אותו? האם שר־האוצר היה מבטל כל פגישה כדי להורות לבטל את החלטת הנציב?

ברור כי התשובה היא שלילית. ולראייה: הוטל מס־הכנסה על תוספת־היוקר, והכל אמרו שזוהי רפורמה חיובית ונחוצה.

אולם כאשר הנציב מורה להטיל מס על ריווחי־החהון, ולא על ריווחי־השכר, מתכנסים כל אבירי־הנח"ד להדוף את המזימה. שכן ישראל היא גן־עדן לבעלי־החון הלא־יצרני, ומלכודת לייצרן העובד.

וכל המקהלה הזאת של אבירי־הנח"ד באה, למרות שחוק הרפורמה קבע במפורש את ביטול כל הקונצסיות שהיו קודם־לכן. משמע, גם הפטור־ממס שהיה לבעלי הנח"ד בוטל. כדי לפטור בעתיד את מחזיקי הנח"ד, או מניות בבורסה, מתשלום מס מלא, יש צורך בחקיקה מיוחדת בכנסת. כל עוד לא נעשתה, פעל הנציב כדין.

אולם בישראל, שבה שולטים נציגי ההון הספסרי, **יהושע רבינוביץ ומשה זנבר**, אין ספק כי ייחקקו חוקים להגנת החון מפני מס, ובמקביל יועלו חמי־סים על תוספות היוקר והשכר.

במדינה

(המשך מעמוד 31)

בנייה ניתן כיום לקבל איתה קורה ולה־ניחה, במחיר של 300 לירות הקורה.

טיל קורה. קבלן גדול אחד קיבל לפני שנתיים עבודה של יציקות־בטון מיוחדות, במחיר של 800 לירות הקוב. הוא מקבל כיום, בגלל הפרשי המדד, 1300 לירות הקוב. אילו היה אותו קבלן ניגש כיום למיכרז, על אותה עבודה עצמה, היה

בנאי לוויט
אין להרוויח מבלי להתאמץ

מגיש הצעת־מחיר נמוכה מ־800 לירות.

בקצרה: קיים תהליך של עליית מדד־הבנייה, ועימו התשלומים לקבלן, כאשר העליות בפועל אינן עולות באותו שיעור. לכן, כל קבלן מעוניין בהארכת משך־הבנייה, המגדיל את רווחיו מן הצמידות.

הפיתרון טמון במדע חדש, המפותח כיום בארצות־הברית והקרוי "קונסטראקשן אינג'יניירינג" — או הנדסת־בנייה. גורמי הבנייה מסרבים להכניסו לישראל למרות שהוא מסוגל לקבוע כמה ניתן לבצע מ־עבודות־הבנייה בכל רגע ובאיזה קצב. במיקרה כזה, לא יוכל הקבלן להאריך את משך־הבנייה בתירוצים שונים ומשונים.

בנייה קדמת לאיסור

12 חודשים נאבק אזרח נגד הקמת בניין, וכאשר יצא הצו לאיסור הבנייה — הבית היה גמור

באחד מימי חודש אוקטובר אשתקד, ראה יהודה הלוי שפועלים עומדים להתחיל בבנייה, במיגרש הסמוך לביתו. נאמר לו שחברת מוסקו־איזקנד תקים במקום (רחוב התומר 23, ראשון־לציון) בניין לפי הפרטים שכבר פורסמו בעיתונים, כנדרש על־פי החוק.

בדק יהודה הלוי — פקיד בעיריית ראשון־לציון — את הפירסומים בדבר בניית הבית החדש, וגילה דבר מאד לא נעים. הבית, שעדיין לא הוקם, עלול היה לחסום את אור־השמש ולהטיל צל על דירתו.

רץ הפקיד והתעניין בדבר האישורים שקיבלו הבונים, בוועדת־בניין־ערים מקומית, ונודע לו שהם זכו בתנאי מפתיע: במקום מרחק של לפחות ארבע מטרים — כפי שמקובל שיהיה בין בניין חדש אל הבית הסמוך לו, ניתנה לבונים הפחתה של 10% נוספים. במילים אחרות, הוועדה המקומית לבניין־ערים אישרה שהבונים יתקרבו אל הבית הסמוך מעל למקובל.

השופט אסר. יהודה הלוי הגיש מייד את התנגדותו לתוכנית־הבנייה שפורסמה בעיתונות. זה היה ב־16.10.74. הוועדה דחתה את התנגדותו ב־21.11.74, אך רק ב־14.12.74 הודיעה לו שהתנגדותו נדחתה, מאחר שלא נמצאו בתוכנית הבנייה הזו דברים חריגים. בינתיים החלה הבנייה, ב־22.11.74. הלוי פנה, באמצעות עורך־הדין רמי דמארי, אל הוועדה המחוזית לבניין־ערים ב־30.12.74, והגיש ערעור.

ב־9.1.75 הודיעה הוועדה המחוזית לוועדה המקומית בראשון־לציון, כי יש לאסור כל בנייה במקום. עד שיוברר הענין בדיון. ארבעה חודשים לאחר החלטה זו, ב־11.5.75, הובא הנושא לדיון.

חלפו עוד חמישה חודשים וב־6.10.75 הודיעה הוועדה המחוזית לאזרח הלוי שאין מקום להפחתות שסח, ומשים כך ביטלה את האישור שנתנה הוועדה המקומית.

אך ביניים הסתיימה הבנייה. הבונים הסתלקו, והקבלן עמד להכניס את הדיירים. מה שנותר עוד לעשות היה לפנות לבית־משפט־השלום ברחובות. השופט נענה לבקשת האזרח יהודה הלוי, והוציא צו האוסר על הקבלן להכניס את הדיירים.

אנו מגישים לך את תגלית העשור - "השמפו המושלם". שפותח במעבדותינו במשך שנתיים. תוך ניצול הידע והחומרים החדישים ביותר בעולם בשטח זה. עתה. לאחר שהשמפו המושלם **FAIR LADY** נוסה בהצלחה ע"י מאות נשים ומכוני יופי הוצאנו אותו למכירה.

שמפו **FAIR LADY (conditioner)** מעניק לשיערך את הפינוק המושלם:
1. לשיער רגיל (גם צבוע) **KRAUTER-VITAMIN** בבקבוק כחול - שומר על תכונות היופי הטבעיות.
2. לשיער שמן **GOLDEN LEMON** בבקבוק צהוב - מסיר את עודפי השומן.
3. לשיער יבש **LANOL-LUSTRE** בבקבוק כתום - מוסיף ברק ורכות.

השמפו המושלם: * מנקה את השיער * מסייע לעיצוב התסרוקת * מזין את השיער * מחזק את שורשיו * שומר על תכונותיו הטבעיות והסירוק קל ונעים.

החפיפה בשמפו FAIR LADY הינה מושלמת ושיערך אינו זקוק לשום טיפול נוסף

השמפו המושלם

Fair Lady CONDITIONER SHAMPOO | Tanya - רק הטוב ביותר.

פוטו ס. בר

המנוי

קיבלת חשבון, אנא, פרע אותו בהקדם.

מחלקת המינויים

מלון "פאל"
רח' הירקון 277, תל אביב
טל. 445111

כוכב החודש
ב„מרבד הקסמים":
ג'ימי לויד
עם תזמורת „חקוסמים"

מיכתבים לזיפי

אוגרת החום

מילחמה עזה התנהלה בנפשה של (1/93), בינה לבין המדור שלי. להיעזר בו או לוותר על העזרה ? ! זה שהיא כאן, מגלה מי ניצח.

היא מעידה על עצמה, בשם אחרים כמו־בן, שהיא נאה, נחמדה וגם פיקחית. „לפני כשנה אהבתי את החיים היפים. עקב אסון שאירע לחברי־לשעבר כתוצאה ממחלה מסוכנת, הפכתי צעירה שבורה והסתגרתי בד״לת אמות חדרי. רק אחרי הרצאות והפצרות מחברותי, השתכנעתי לצאת מ־הקליפה שעטיתי סביבי ולנסות למצוא את האדם המתאים שישכיח ממני את כל הסבל שהיה מנת־חלקי עד כה. אני רוצה למצוא אחד כזה שאוכל לפתוח עימו דף חדש בחיי, ולהעניק לו את כל החום שהצ־טבר בקיבי בשנה הזו.״

כל מה שאני יכולה להוסיף הוא, שטרם מלאו לה 20 שנה.

* * *

מטבע לרולטה

„לתת צ׳אנס לעצמי, / לתת הזדמנות לאותה גימנזיסטית מהארטבוס, / לחשוב שיש סיכוי עם זו שלקחה כתובת לא נכתה. / גם אני זורק מטבע לרולטה / תנו לה להסתובב הפעם ! / באיזה מיספר זכיתי ?״ ב־(2/93).

הוא חתם בשם: חייל בן 20, ומרוב התלהבות שכח לכתוב את הכתובת. מזר ושלח אותה חביבי, כדי שיהיה לאן לשגר את המיכתבים שיגיעו אליך.

* * *

כמו מיכרז

„סטודנט בן 23 ישמח מאד להכיר כל מי שסבורה שהיא נושאת את התכונות הבאות, שהן חשובות לה־עצמה בבחירת ידידיה:

- רמת־אינטליגנציה גבוהה, פיקחות, שנינות.
- חוש־הומור מפותח.
- נטייה מוסיקאלית.

מיותר לציין שלדעת כותב המיכתב (4/93), גם הוא נושא, בין השאר, את התכונות הנ״ל.״

נשמע לי כמו השתתפות במיכרז. התפ־לאתי רק שהוא לא ציין בסוף: אין התחייבות לקבל את ההצעה הזולה ביותר.

* * *

סמל ביישן

עוד חייל, כדי שיהיה לפחות מיבחר. הפעם עם כתובת. (5/93) הוא, לשם שינוי, חייל ביישן. מעניין אם החיילים במחלקתו (הוא סמל בדרגתו) סבורים כמוהו. בן 20, אוהב ספורט ובילויים, אבל עוסק גם בד־ברים רציניים, מבלי לפרט. בוגר־תיכון המתכוון להמשיך הלאה בלימודים. הוא מעוניין להתכתב בעיקר עם בנות מאיזור באר־שבע („אולי זה יעזור לי להתגבר על המשברים הפוקדים אותי לאחרונה בצבא.״) הוא ביקש ממני, אישית, לא „לרדת עליו,״ מאחר שהוא רגיש ופגיע. אם אעשה זאת, הוא מבטיח, ימדוד לכן באותה מידה.

אז מה אני לא עושה בשבילכן ?

* * *

ידידה — בלי סטיות

(6/93) היא אשה נשואה שהשאירה את שנת ה־40 מאחוריה, ואם לילדים מבוג־רים הנמצאים עדיין בבית. אם היא פנתה למדור זה, הרי זה למטרה שונה ממה שאתם חושבים.

„אין את נפשי להתעניין,״ היא מגלה לי. „אני צעירה מאוד ברוחי, מצליחה לנהל משק־בית מסודר ולהקפיד על לבושי ועל מראי החיצוני. ודאי תשאלי, אם כן, מה רצוני ?״

אני שואלת, והיא עונה: „כיוון שבחברה שלנו ישנן במיקרה רק עקרות־בית טיפו־סיות, אשר לצערי גם ניראות כך, אין עם מי להחליף מילה או להסתכל יחד בחלו־נות־הראווה, או לשתות לפעמים כוס־קפה יחד. אני גרה במרחק 15 דקות נסיעה מתל־אביב. הייתי רוצה להכיר אשה במ־צבי. כלומר: נשואה + 3, בגיל עד 45 ועוד שנה לא תזיק. רצוי שתהיה עדיבה, לא סנובית, מקפידה על מראה ולבושה, ולמען הקונצפציה — ללא סטיות. אהיה מוכנה להקשיב לה עד קצה גבול השמיעה. תמורת זאת היא תצטרך להקשיב גם לי מדי־פעם.״

אם משום מה לא תקבלי תשובות, יקי־הבה נגילה ! / יחדיו נחוש, נבין נתפעם ונאהב / כל יום מהתחלה.״

הוא רווק בן 26, שאינו אוהב למנות את מעלותיו ומיגרעותיו, מילבד זה שהוא נאה. הוא רק לא ציין אם זאת מעלה או מיגרעת.

* * *

„הדברים הפיזיים״

משוחררת־צה״ל טרייה היא (8/93), ה־אוהבת שינויים ו„דברים לא־רגילים.״ היא

מיכתב פרס

ללדת - למען המולדת!

זה מסוג המיכתבים העצובים שעושים לי עור־ברווז, וגורמים לי לעצום את העיניים ולהתפלל שהפעם זה יצליח.

(3/93) היא אלמנת־מילחמה. מילחמת יום־הכיפורים. בת 26 + 1. בעלה היה סגן־אלוף בצבא־התקבע.

„אומרים עלי,״ היא כותבת, „שאני יפה ונחמדה. אני חושבת שאני סתם תחיכה רזה, עליזה ושובבה (כמו ילדה קטנה) ותעיקר — אוהבת את החיים. במיקצועי אני מורה, וזה לשם מימון לימודי באוניברסיטה. אחרי שנתיים של חיפושים וחר־פתקות אין־קץ הגעתי למסקנה, שעלי שוב לקשור את חיי עם קצין בצה״ל, רצוי בשירות קבע ובשירות קרבי. כן, אני מוכנה שוב להסתכן.

„אני מבטיחה בית חם ולב שמוכן לאהוב שוב את המתאים (ואף ללדת ילדים למען המולדת). הגיל הרצוי לי הוא שלושים + מינימום. המכסימום לא מפחיד.״ מחזיקה לה אצבעות.

* * *

מיכתב־פרס השבוע, ובכל שבוע, מזכה את שולחו בפרס — מוצרי איפור ויופי מחוצרת חברת הדס, בשווי של 200 ל״י.

קריאת דודים

„את קריאת־הדודים שלי אני שולח, „הוא, יצור מקסים, אותך אני מחפש !״

זה אולי לא חרוז, אבל זאת אמת, כמו בבדיחה המפורסמת. (7/93) מחפש „את נפשך הסוערת כי לא תדע מנוח / את סקרנותך כי לא תדע שובעה / את אמונתך שעדיין מנסה לפרוח / למרות כל הדיס־הרמוניה.״

אם את רוצה עוד חרוזים מסוג זה, יש !

„אם יש את נפשך גם לשמוח, יחדיו רתי, אל ייאוש. אנחנו כאן מוכנים להק־שיב לך. שתפי אותנו במה שמעיק עליך, ואולי זה יגיע בסוף גם לכוס־קפה.

* * *

קריאת דודים

„את קריאת־הדודים שלי אני שולח, „הוא, יצור מקסים, אותך אני מחפש !״

זה אולי לא חרוז, אבל זאת אמת, כמו בבדיחה המפורסמת. (7/93) מחפש „את נפשך הסוערת כי לא תדע מנוח / את סקרנותך כי לא תדע שובעה / את אמונתך שעדיין מנסה לפרוח / למרות כל הדיס־הרמוניה.״

אם את רוצה עוד חרוזים מסוג זה, יש !

„אם יש את נפשך גם לשמוח, יחדיו

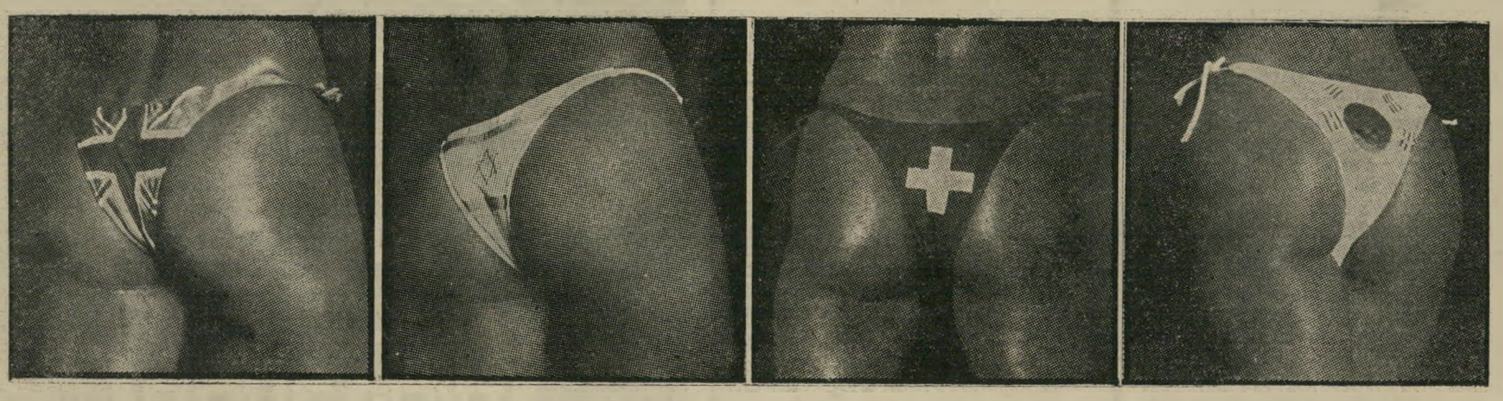
חושבת שאם יימצא מישהו בין הקוראים שהוא „אינטליגנט, חכם במיוחד, מתקדם ומבין־עניין, היכול להעניק עוד מיספר דברים מילבד ׳הדברים הפיסיים׳, ושגילו (לאו־דווקא הכרונולוגי) נע בסביבות 30,״ הוא ימצא עניין גם בה. היא מבטיחה שאינה מאכזבת לפחות לגבי דרישותיה.

איך אמר בר־לב: „מהר, חזק ובאופן אלגאנטי !״

* * *

מיכתבים לפירסום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים המתפרס־מים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את ה־כתובת הנ״ל. על המעטפה הפנימית — מבויילת בבול של 35 אגורות — יש לרשום את מיספרו הסידורי של המכותב בילבד.

מצא את ההבדלים

לא מבינה כל־כך טוב פורטוגזית. לכן, כשדיפדפתי בירחון־הגברים הברזילאי „סטאטוס״, ונתקלתי בארבעה עמודים גדושים ישבנים, חייתי בטוחה שזה חידון בנוסח „מצא את ההבדלים.״ שעה ארוכה התעמקתי בישבנולוגיה הזו, כדי לחפש את ההבדל בין אחוריים דרום־קוריאניים, שווייציים, ישראליים ובריטיים. כשהיח נדמה שאו־טו־טו אני מוצאת את התשובות הנכונות, בא אחד, שמבין קצת פורטו־גזית, וגילה לי שזאת בסך־הכל האופנה החדשה: ללבוש טאנאגות (חוטיני) עשויות מדיגלי־הלאום. ואם ברזיו ובסאו־פאולו יש כבר חתיכות שהולכות עם טאנאגות בכחול־לבן עם מגיני־דויד, אני לא רואה שום סיבה שבעונת־החרחצה הבאה, אלה לא יהיו ביגדי־הים הלאומיים של בנות־ישראל. רק תארו לעצמכם אותן מטיילות איתם על שפת־הים, ומעלות לחבר׳ה את המוראל ואת הגאווה הלאומית תנודעת.

adas

תכשירי יופי ואיפור

הדס

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־14.11.75 - 9.11.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרמרקט והסופרסל וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע:

	לצרכן	
ירקות		
עגבניות מעולות	3.70 ל"י	לק"ג
גזר	2.50 "	"
חצילים	1.30 "	"
פלפל קליפורניה	1.30 "	"
תפוא"ד בתפזורת	2.20 "	"
תפוא"ד ארוזים	2.45 "	"
בצל יבש מסוג מעולה בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	2.05 "	"
פירות		
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.40 "	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.20 "	"
תפוחים זהוב גודל 6	4.05 "	"
תפוחים זהוב גודל 6.5	4.45 "	"
בננות	4.25 "	"
אשכוליות	1.80 "	"
לימונים	3.40 "	"
עופות		
פטמים קפואים בשקיות שקופות		
גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)	9.00 "	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00 "	"
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00 "	"
דגים		
בקלה צעיר ארוז בשקיות	9.50 "	"
	פרט לחברת סופרסל	
בקלה פרום אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם	10.80 ל"י	לק"ג
	פרט לחברת סופרסל	
כסוף	8.50 ל"י	לק"ג

181
בתי־נוער
נבנו בעזרת
מפעל הפיס

מפעל הפיס
לקידום החינוך והבריאות

עיצוב - גיל

תמרורים

נולדה • בת בכורה לעורכת־הדין **דינה** (27) ו**אורי עידן**, נכדה ראשונה לעיתונאי־החוקר **ברוך נאדל** ואשתו **אילנה**. לתינוקת ניתן השם **יעל**.

נולדה • לקפטן ניבחרת ישראל ב־כדורגל לשעבר, השוהה בשטרסבורג בצרפת, **גיורא שפיגל**, ולרעייתו **מרגלית**, בת. לשניים בן בכור, **ירון**.

הוענק • תואר דוקטור־כבוד מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים, לכנר **אייזיק שטרן**, בטכס שהתקיים בקריית־האוניברסיטה בגיבעת־רם.

נרצח • ביער ליד רומא, על־ידי **ג'וזפה פאלוצ'י** (17), במאי־הסרטים האיטלקי **פייר פאולו פאזוליני** (53). נולד בבולוניה, התפרסם כסופר, משורר ועיתונאי. סרטו הראשון אקאטונה, נוצר ב־1961. ביים והפיק מאז סרטים רבים. הוצמד לדין פעמים רבות בשל נועזותם של סרטיו, ועל סרטו השלישי לה ריקוטה קיבל ארבעה חודשי־מאסר על־תנאי. סרטו הידוע ביותר הוא דקמרון על פי ג'ובאני בוקאצ'ו. סרטו האחרון היה 120 היום של סדום, על פי המרקיז דה־סאד. היה מרקסיסט בעל נטיות שמאליות קיצוניות, ביקר בישראל, חיפש אתרי־צילום עבור סרטו האוונגליון על פי מתתיהו, שמצולם לא הוסרט. היה ידוע כהומו־סכסואל, והסברה אומרת כי נרצח על רקע זה כאשר ניסה לאנוס את הטרמפיסט הצעיר שנאסר.

נפטרה • בגיל 57, מהתקף־לב, אחרי כמה התקפי־לב קודמים, **אסתר וילנסקה**, חברת הכנסת השניה, השלישית והחמישית מטעם מק"י, דגלה באידיאולוגיה קומוניסטית צרופה, נודעה כ־

אסתר וילנסקה (בהפגנה)
אידיאולוגיה וחוש הומור

מנתיגת עיקבית, אך מאחורי החזות הנוקשה היתה אשה רגישה, בעלת חוש־הומור רב. כאשר התפלגה המיפלגה הקומוניסטית ב־1965 בין רק"ח ומק"י, לא הלכה עם בעלה לשעבר, מאיר וילנר, ונשארה במק"י, אך התנגדה בחריפות גוברת לקו הלאומני של ד"ר משה סנה, עד שפרשה מן המיפלגה והקימה את אק"י — האופוזיציה הקומוניסטית הישראלית. נישאה לצבי ברייטשטיין, מי שהיה עורך קול העם. בשנים האחרונות התמסרה ללימודים היסטוריים, כתבה ספר חשוב על מילחמות־האיכרים בגרמניה, וספר נוסף על האינטרנציונל.

נפטר • בגיל 92, איש העליה השניה, ההיסטוריון, המורה והקארטוגראף ד"ר **אברהם יעקוב ברור**, שנולד בסטרי באוסטריה דאז, עלה ב־1911 ארצה, אחרי שחות בסאלוניקי. דתי שומר־מיצוות, שירת במילחמת־העולם הראשונה כרב צבאי במטה האוסטרי שהיה מסופח לצבא התורכי. בעשר השנים האחרונות חי בבית־אבות, אך שלח גם משם מאמרים ומיכתבים־למערכת רבים, בהם ביטא השקפה לאומנית שמרנית, אך תוך התחשבות בזכויות הדתיות של הזולת. במאמרו האחרון בהארץ תקף בחריפות את התנהגות מתנחלי קריית־ארבע וכניעת השילטונות להם, ובייחוד את הכנסת יין־קידוש, שהוא תועבה למוסלמים, לתחומי מערת־המכפלה, שהיא מיסגד.

בוקאצ'ו מת
פאוזוליני מת
והקהל ימות
כאשר יראה את
דקמרון
נוסח
גורין

כנו של סוחר מפירנצה, הוא נועד להיות סוחר. אלא שג'ובאני בוקאצ'ו, שעל מקום־הולדתו חלוקות הדיעות (יש הטוענים בפריס, אחרים טוענים כי בפירנצה), סירב בכל תוקף להשתלב בעיסקי־המיסחר של אביו. נטייתו הסיפרותית בלטה עוד מגיל צעיר, כשעוד קודם שמלאו לו שבע שנים חיבר, בהשראתו של מורו, ג'ובאני דה־סטראדה, יצירות סיפרותיות שלמות. משהבחין בכך אביו, סילק את המורה הדגול, והפקיד את ג'ובאני הקטן בידיו של סוחר, בתיקווה שהלה ילמדו מעט מיסחר.

כתום שש שנים החליט הסוחר כי בוקאצ'ו הוא לא־יוצלח גמור, ושלח אותו חזרה אל אביו. זה האחרון אילץ את בנו לעסוק במיסחר, על אפו ועל חמתו, אך כשהבין לבסוף כי „סוחר לא ייצא ממנו," הסכים לשלחו לנאפולי, בתנאי שישלים שם את לימודי החוק.

בנאפולי גר אז המלך רוברט מאנז'ו, שהיה אוהב אמנויות יפות וספרות. הוא כינס אל חצרו את גדולי המלומדים של איטליה ובוקאצ'ו, שהתיידד עם ספרן המלך, מצא עצמו מבקר בחצר לעיתים קרובות. הוא הקדיש את זמנו ללימודים, שירה, פילוסופיה ואסטרולוגיה, וגילה עניין רב גם בלימודי הדת. בד־בבד השלים את לימודי החוק, וזכה בתואר דוקטור.

בחצר בית המלוכה התוודע למרי,

בתו הבלתי־חוקית של המלך ואחותה־למחצה של יורשת־העצר, ג'ואנה. למרות שהגברת היתה נשואה לג'נטלמן נאפולי־טאני, פרחה בין הסופר לבינה אהבה גדו־לה, ותחת השראתה של הנסיכה כתב בוקאצ'ו כמה מהרומנים המפורסמים שלו, בהם: L'Amorosa Fiammebta ו־Filocopo.

בשנת 1353 התפרסמה יצירתו בת־האלמוות של בוקאצ'ו, דקאמרון או 10 ימי עינוגים, המכילת מאה סיפורי־אהבה, כפי שסופרו משך עשרת ימים על־ידי נשים וגברים שהתכנסו בבית כפרי מחוץ ל־פירנצה, בהימלטם מפני המגיפה שפשטה בעיר.

הנוצה של המלאך גבריאל

שיבחה של הכנסייה, שאליה היה מקורב, ביצירה, ומיקומם של הכמ־רים בכל אחד ואחד מסיפורי־האהבה ה־ללו, עוררו סערת־רוחות גדולה. אחד הסיפורים, שסופר ביום השישי, סיפר על כומר המבטיח לכפריים להראות להם את נוצתו של המלאך גבריאל, ובמקומה הוא מוצא את הפחמים שעליהם ניצלה לורנס הקדוש, שאף הצליח להפיל את מועצת־הכמורה של העיר טראנס.

בוקאצ'ו, שהיה גם אספן של כיתבי־יד נדירים, הלך לעולמו כשהוא עני וחסר־כל בשנת 1375, והוא בן 62.

בשנת 1965 ביים הבמאי האיטלקי, ש־נרצח בשבוע שעבר, פייר פאולו פאזולוני, את דקאמרון לקולנוע. סירטו המצויין והנועז של פאזולוני, שהכיל לקט מתוך מאה הסיפורים המקוריים, ריענן את זיכ־רונו של הומר־שחקן, ועכשיו־במאי, יש־ראל גורין, שהכיר את סיפורי דקאמרון, אשר תורגמו לאין־ספור שפות, עוד מ־ילדותו.

הוא הסתובב זמן רב עם הרעיון של העלאת דקאמרון על הבמה העברית, וב־שנה האחרונה אמר — ועשה. הוא נתן את סיפורי דקאמרון למיכאל גורביץ', שעיבד אותם להצגה. ערך מיבחנים ל־חמישים שחקנים, ומתוכם בחר לבסוף בברנרו נוריס, אבי בן־חיים, עמי ויינברג, נעמי בכר ודורין כספי, כולם שחקנים בלתי־ידועים וסרט לנעמי בכר ואבי בן־חיים גם בלתי־מנוסים, וביים הצגה שהחלה רצה בימים אלה במועדון 77 בתל־אביב, וברחבי הארץ.

ההצגה מתחילה כשהשחקנים הצעירים נכנסים במרץ רב אל האולם, כשהם מזמ־רים בעליזות וסורטים על גיטארות. מייד ברגע עלותם על הבמה הם מספרים את הסיפור הראשון מסיפורי דקאמרון, כשהם מלווים את סיפורם בהדגמות תרתי־משמע.

הוראות למישגל ולניקוי חבית

אחד הסיפורים הבולטים בערב הוא זה הידוע בכינויו "החבית", המספר על אותו בעל תם שהיה נודד בדרכים, בזמן שאשתו הנואפת הייתה מתעלסת לה עם כל־מאן־דבעי. באחד הימים חוזר ת־בעל לביתו, ואשתו הפיקחית מוצאת מייד פיתרון. היא מספרת לבעל כי הגבר שנמ־צא בחברתה בא לקנות את החבית שב־חצר הבית, ומצווה על הבעל לרדת אל החבית ולנקותה.

כשהיא והגבר נשארים בחוץ, תוך כדי מתן הוראות לבעל היכן לנקות וכיצד, מחבק הגבר את מותני האשה, ובזמן ש־הבעל ממלא את הוראותית של אשתו ב־נקיון החבית עוקב גם הגבר אחר הוד־ראות, כשהוא מנעים לאשה באופן מפורש את זמנה, עד שהיא שואלת: "גמרת?" ושני הגברים עונים כאחד: "כן!"

סיפור אחר הוא זה הידוע כסיפור "הז־מיר", המספר על צמד נאהבים צעירים שנתפסו על גג ביתה של הנערה על־ידי אביה, כשהנערה אוחזת בידיה את "הז־מיר" של הצעיר.

או הסיפור המפורסם על אותו צעיר שהתחפש לאילם, והלך לעבוד בבית־נזירות ונוצל שם למטרות מיניות על־ידי אם־המינזר והנזירות, עד שאונו "לא עמד לו יותר."

הטכסט הנועז של בוקאצ'ו, העיבוד ה־מבריק של גורביץ', פעלולי־הבימוי של גוריון והחן הטיבעי והבלתי־מקולקל של השחקנים הצעירים, הופך את דקאמרון הצגה שללא ספק תעלה סומק רב בפני הצופים בה, ותעורר מבוכה. מה־גם ששתי השחקניות הצעירות והשחקנים משתפים, בכמה סצינות, את הקהל בהצגה באופן פעיל.

1

נערה: אבי הקדוש, רבות שמעתי על עבודת האלוהים, ומאד חפצתי לדעתה, התיאות ללמדני, אבי?
נזיר: מחשבה יפה מאד, בתי, מזמין אני אותך להישאר אצלי.

2

נזיר: התדעי, בתי, עבודת האלוהים מה היא? דחיקת השטן לגיהינום! יש מקום נמוך בגוף, מקום חשוך, זהו הגיהינום!

3

נזיר: ויש חיה אחת בגוף שלי! הנה הביטי נא וראי.
נערה: הוא גדל, זה מסוכן? הוא גדל!
נזיר: דעי לך, ילדתי, זה השטן!

4

נערה: מה דוחף אותו? עכשיו הוא כבר כמו עץ; אלוהים ישמור, הוא מנסה להתפרץ!
נזיר: בואי נדחוק לגיהינום את ארור אדוני!

5

נערה: האם אי־אפשר את השטן בגיהינום להשאיר? למה הוא יוצא? שיקום, למה הוא לא קם?!
נזיר: לא די חמדתי בשטן אחד, מצאי לך עוד!

6

נערה: אבי הקדוש, רבות שמעתי על עבודת האלוהים אשר לכם ומה חפצתי לדעתה!

רחל מרחלת על כל העולם

הוא ראה אותה בדרך לגימנסיה

אתם מכירים את השיר הזה של אריק איינשטיין, אני רואה אותה בדרך לגימנסיה, עם הילקוט ובתלבושת אחידה, ונתפסתי? אז, זה בערך מה שקרה לפני כמה חודשים לצייר **שאולי נמרי**. לא תאמינו, אבל הוזאב הזה, שדאג כל הזמן לשמור על הפרש־גילים קטן בינו ובין היפות שהוא יצא איתן, הגדיל את הפער ל־15 שנים, והוא צמוד היום ללוליטה יפהפייה שעוד מעט תתגייס לצה"ל.

כל מי שמכיר את נמרי יודע, שהוא תמיד שאף לשלימות. ולכן, גם החתיכה שלו, כפי שהוא־עצמו מתבטא, היא לא סתם „גולם יפה", אלא לא פחות ולא יותר מאשר אחד הטיפוסים הכי מעניינים בארץ. אם הוא אומר אז בטח יודע.

מי היה מאמין שהבחורה היפה הזאת שיושבת איתו כל יום שישי באכסודוס, היא אחד הטיפוסים הכי מעניינים בארץ? ועוד לוליטה?

שאולי נמרי וביתיה חן
מחברות לקוריטות

בקיצור, קוראים לה **ביתיה חן**, ואל תחשבו שהיא לא שמעה על שאולי עוד לפני זה. היא שמעה שהוא צייר, אבל טוב מראה־עיניים ממישמע־אוזניים. זוא הזמין אותה לדירה שלו, להראות לה את הציורים ולשמוע קצת מוסיקה מתאימה מהמערכת הסטריאופונית שלו וזה, כמיסתבר, מה ששיכנע אותה בסופו של דבר שבחיים, שאנחנו חיים היום, אין הרבה משמעות להפרש־גילים בין בני־הזוג.

לא היה איכפת לה אפילו שכשביקרה עם נמרי בקיבוץ שלו, אשדות־יעקב שאלו אותו אם הילדה הזאת היא הבת שלו, כי שאולי סיפר לה שאותו הפרש שנים היה קיים גם בין אביו, שהיה סגנו של **יצחק שדה** בפלמ"ח, לבין אימו, ועובדה, הם התחתנו והולידו ילדים מוצלחים.

אבל כששואלים את נמרי בן ה־33, שהספיק כבר להתחתן ולהתגרש מהרקדנית הדרום־אפריקאית **זהבה**, אם בתיה לה היפה תהיה אשתו השנייה, הוא מחייך בעיניו הכחולות, מלטף את זקנו המפורסם, ואומר: „אללה אכבאר, אלוהים גדול!" תמיד הוא מבטיח שהוא מתחתן אחרי שבת, ולא אומר איזו שבת. אבל איך שאני מכירה את הבחור הרומנטי הזה, הוא פשוט מאוהב.

ואם תראו בקרוב ציור של בתיה ה־תמירה וכחולת־העין, בגודל אחד־על־אחד, תדעו לכם שהשבת הזאת מתקרבת.

מיבזק־דבש

פוזו יורמן, כזכור לכם בוודאי, הוא מסיק תשדירי־פירסומת מצליח, ובתור שכזה, הוא בחור אחראי מאד, שמתמחה בריכוז מכסימום מידע במינימום זמן.

כי אתם הרי יודעים איך עובד העניין הזה ברדיו, מותר רק 30 שניות — בערך כמו בכדורסל. אבל למה אני מספרת לכם את כל זה? פשוט, כדי שתראו כמה העבודה משפיעה על הבן־אדם. אפילו ה־

פוזו וויזי יורמן
מהון־להון

חתונה הטרייה (והשנייה במיספר) שלו עם **ויזי** (ליטבאק), לא שיחררה אותו עדיין מההרגל שהפך לו טבע שני — לעשות כל דבר בקיצור, ולעניין.

וכך, כשהחליט לצאת עם אישתו החדשה לירח־דבש, זה לא היה ירח, לא חצי־ירח ואפילו לא שבוע. הם יצאו לי מיבזק־דבש. ירדו לאילת, נכנסו למלון ביקעת הירח וכאן, בניגוד לכל זוג דובשני אחר, התעלמו כליל מהשמש האילתית החמה והמשופת. השניים נעלו עצמם בחדרם למשך יומיים רצופים, וחזרו לתל־אביב יפים ולבנים בדיוק כמו שיצאו ממנה. אני רק שואלת אתכם, בשביל זה כדאי לנסוע לאילת?

בוטיק המין

לפני שבוע הזמינו אותי להקרנה של סרט צרפתי חדש בשם בוטיק המין, שנפסל כולו על־ידי הצנזורה. מה אגיד לכם, זהו סרט שהסצינות שלו הן קומיקס לעומת מה שקראתי שהולך בדירת־השעשועים של הצנזור הראשי, **לוי גרי**.

כל הזמן הייתי משוכנעת שהגבר הזה כבר מיובש שנים, ופיתאום גילו לי שהוא עדיין פעיל. ותדעו לכם שרק בן־אדם שמכיר את העניינים על בשרו, הוא האיש שמסוגל לקבוע מה טוב בשבילנו ובעיקר מה מוסרי.

דויד אבידן
מסרטים לפרקטיקה

אבל מה שרציתי לספר לכם זה לאודוקא על מר לוי, ולא על זה שכל המוגים בהקרנה ישבו מרותקים עד הסוף. כולם, חוץ מאחד שקם באמצע הסרט ויצא החוצה, מלווה במבטי־התימהון של כל הנוכחים. כן, כן, היה גם אחד כזה, וזה לא היה אלא מיודענו, המשורר **דויד אבידן**, שגם סרט שלו באותו נושא נפסל על־ידי הצנזורה.

אז מה הוא חושב לעצמו, שרק הוא יודע לעשות סרטים על מין? בינינו, הרי יש לו עוד הרבה מה ללמוד מה־צרפתים בשטח האהבה, זה שהוא חיבר ספר־שירים שהוא, לדבריו, נועז וחדשני, עוד לא אומר שהסרט שלו יותר טוב.

בדרך אל פח־הזבל

אני מוכרחה לספר לכם את הסיפור הכי־מצחיק ששמעתי בשבוע האחרון, ו־תאמינו לי שמרוב שאני שומעת סיפורים כאלה בקילואים, אני עוד אקציב פינה מיוחדת במדור שלי למשולש תניצחי.

את הסיפור של השבוע אתם מוכרחים לקבל ברוח ספורטיבית, כי גיבורו הוא **ספורטאי**, אחד הספורטאים הכי ידועים בארץ.

ואני מדברת על ספורטאי ידוע מאד, בשנות השלושים לחייו, יפה־תואר ורבותי, אוהדי הספורט, הוא עדיין פעיל. אלא שהפעילות שלו עברה לאחרונה למיגרש חביתי.

ספורטאנו מתגורר בשלווה אולימפית בדירה מחוץ לתל־אביב, וחיי־המישפחה שלו מתנהלים בלי אף שריקה של שופט.

אלא ש**אשתו** כל־כך עסוקה בטיפול בילדים, שהיא לא שמה לב שממש קומה אחת מתחתיהם גרה **החתיכה** הקבועה של בעלה. מה שכן הסב את תשומת־לבה, הוא העובדה שלאחרונה החל בעלה מרוקן את פחי־האשפה באופן קבוע.

אלא שלאשת הספורטאי יש אמון מלא בבעלה. הדבר היחידי שהטריד את מנוחתה היה: מדוע לוקח לבעל 20 דקות להוריד ולהעלות את הפחים. האם הזבל המישפחתי באמת כבד כל כך?

יונה דאי לא אומר די

ידעתי שזה שלסירטו הראשון, אדם, לא הלך קלף, זה לא מה שישבור איש־עסקים מלידה כמו **יונה דאי**. עובדה שבימים אלה הוא עובד על סירטו החדש, המסמר על יפהפייה טורפת־גברים, שהאירוטיות הממורית שבה גורמת לכל גבר לזחול בשבילה על ארבע. ותאמינו לי שיונה מרגיש את זה על בשרו. כי כל פעם שאשתו רוצה משהו, הוא נותן לה. העיקר שיהיה לה מה לעשות.

בימים אלה, כשלרוב הנשים שאני מכירה אין כסף לקנות אפילו שימלה, מסתובב יונה ומספר לכולם שהוא קנה לאישתו היפה הצירית **אלימה** צעצוע חדש. נו תנחשו, איזה צעצוע? בוטיק, אלא מה? ולא סתם בוטיק, אלא בוטיק בפסג' דיזנגוף.

אלימה התלהבה כל־כך מהמישחק החדש, שתיכף־ומייד לקחה לה מיברשות וצבעים, וציירה על קירות הבוטיק כיד הדימיון הטובה עליה — ודימיון, כידוע, יש לה בשפע. מכיוון שפרט לעובדה שהיא אישתו של יונה דאי, וזהו פולטיים־ג'וב, לכל הדיעות, היא גם ציירת, ומי שרוצה הוכחות, ימצא אותן על קירות הווילה המישפחתית שבהרצליה־פיתוח, ועל קירות הבוטיק החדש.

יונה דאי אוהב, כנראה, צעצועים. בבית הוא מחזיק גם שולחן־רולטה משוכלל שסביבו משחקים כל החברים המפורסמים שלו, וכאלה יש לו הרבה. אלא שאצל יונה הרולטה היא בהחלט רק שעשוע, ואת הכסף הרב שמתגלגל אצלו בקופה הוא דואג לתרום לאחת מקרנות הצדקה. לא, את חולשתו להימורים הוא מעדיף להפעיל בעסקים. וההימור הבא שלו, לפי מה ששמעתי ממנו, הוא הפיכתו של קפה נוגה המפורסם ליד קולנוע מוגרבי בתל־אביב, שבבעלותו, לחנות־רהיטים ענקית. מעניין רק לדעת לאן יילכו עכשיו כל סגני־הנגנים שנהגו לשבת בקפה מן הבוקר עד הלילה.

יונה ואלימה דאי
מצעצועים לרהיטים

קונים, לוקחים ו...חוסכים
עד 8.00 בערב*

מחירים צעירים
לאלה שאוהבים בית יפה ולא רוצים להוציא הרבה כסף

בתמונה מופיעה מערכת WOODSTOCK עשויה מעץ אורן המובא הישר מיערות מרכז שבדיה. המסגרות עשויות מעץ אורן מאסיבי נקי ורענן. היא מרופדת בבד כותנה חזק בצבעים ירוק ולבן או חום ולבן. המערכת נוחה במיוחד.
המחיר לספה בעלת 2 מושבים -.1,690 ל"י. המחיר לכורסא בעלת מושב גבוה -.1,175 ל"י. המחיר לשולחן תואם -.880 ל"י. המחיר לסט הכולל 2 ספות, כורסא עם מושב גבוה ו־2 שולחנות תואמים הוא -.6,315 ל"י.
מחיר השטיח, שיער ארוך, בגודל 1.90X2.80 מ' הוא -.995 ל"י.

CUBUS - מערכת הקיר המודולרית. עשויה בגימור מושלם בצבע לק לבן. עם דלתות ומגירות חומות. 4 יחידות יכולות ליצור כל מערכת קיר לחדר שינה, טרקלין, חדר ילדים והול.
המחיר ליחידה -.325 ל"י.

מיטת PLAYBOY בלק לבן בגודל 200×120 ס"מ משבדיה. המחיר (ללא המזרון) -.785 ל"י.

בין השעות 9.00.בבקר עד 8 בערב
*רמת־גן דרך ז'בוטינסקי 106

ירושלים רח' הסורג מול בנק ישראל,
באר־שבע פסג' אוניקו,
חיפה, אחוזה, רח' חורב 53,
בין 9־1 ובין 4־7.

YOUNG DANISH
דניש אינטריורס

FLEX - הכרית המודולרית המהפכנית מדנמרק. 3 כריות יוצרות מיטה. 6 כריות יוצרות מיטה כפולה. מ־3 כריות אפשר ליצור גם כורסא. מ־15 כריות - סדור מיוחד לפִנת ישיבה. ניתן להשיג במבחר של 2 צבעי ג'ינס.
המחיר לכרית -.210 ל"י.

STUNS - הכורסא השבדית שזכתה בפרס. ניתנת לרכישה ב־5 צבעים בהירים. בעלת גב גבוה ורגיל, עם כריות. המחיר לכורסא מודולרית -.825 ל"י, עם גב גבוה -.1,050 ל"י. המחיר לסט המורכב מ־3 כורסאות STUNS מהן 2 גבוהות מושב ו־2 שולחנות תואמים הוא -.5,565 ל"י.

כורסת TEAM משבדיה בעיצוב יפה במיוחד. ידועה בנוחיותה. בעלת כריות חפשיות למושב ולגב. בצבעים חום כהה או תפוז בהיר. בבד קורדרוי. המחיר לקבוצה של 5 כורסאות הוא -.3,875 ל"י.

שולחן כתיבה יפה מפיברגלס עם מקום אחסון מיוחד המיועד לעתים. ניתן להשיג בכל הצבעים.
המחיר רק -.795 ל"י.

AZADO - השולחן הנורבגי האלגנטי העגול על רגל של פטריה בצבע לבן מבריק, ירוק מנטה או צהוב זוהר. המחיר -.850 ל"י.

באור־ורשבסקי

סל וסלסלה

ערוך ע"י: י. ארד
רכוז המדור: טל' 241530

ההחלטה בנושא P.V.C. בימים אלה

השילטונות האמריקאיים עומדים להחליט סופית בימים אלה על אישור חוק אשר יאסור אריזת מזון באריזות P.V.C, זאת בעקבות מחקרי הרשות הסאמריקאית למזון ותרופות אשר העלו את החששות מסכנת סרטן כתוצאה מאריזת מזון באריזות P.V.C. ניתן לשער שאישור החוק בארה"ב לא ישאיר את משרד הבריאות הישראלי אדיש לנושא.

אך לפחות שני אנשים בישראל יכולים לחכך את כפות ידיהם בסיפוק ולאמר כי הם פעלו בנושא מיד עם התקבל המידע על החשש הקיים ועוד בטרם הספיק אידשהו גוף ישראלי להביע את דעתו בנושא. מר אהרון וורום ומר משה רוזנצויג שהינם בעלי מפעלי "טעמיקו" בע"מ יצרני מזון התינוקות "טעמי" החליטו להעביר את כל קו הייצור של מפעליהם לקופסאות פח ולהחזיר מן התינוקות את כל אריזות הP.V.C. של תוצרתם.

"אסור לקחת שום סיכון, המדובר בתינוקות הרגישים ביותר לכל דבר, ולכן מספיק שקיים חשש על מנת שאנו נחליף את כל קו הייצור, על כל ההוצאות הכרוכות בכך" אומר מר וורום אשר מפעלו השקיע הון רב בשינוי.

מפעלי טעמיקו מייצרים כיום כשני מיליון קופסאות מזון תינוקות לשנה ומאז שנת 1973 זוכה "טעמי" מדי שנה במקום ראשון בתחרות "המוצר הנבחר" של המכון לחקר דעת הקהל בע"מ.

מזון תינוקות "טעמי" מצוי תחת השגחתה המתמדת של המעבדה המרכזית המוכרת ע"י ממשלת ישראל. מפעלי "טעמיקו" בניגוד לרבים אחרים עוסקים אך ורק בייצור מזון לתינוקות ואין בעליו דוגלים בייצור מוצרי קוסמטיקה או תרופות ביחד עם ייצור מזון לתינוקות — זאת מטעמי בטיחות ומתוך רצון להתמחות ולהשתפר בתחום בו בחרו לעסוק. מאות הגלויות והמכתבים המתויקים במשרדי החברה מעידים על הקשר ההדוק בין האמהות לייצרני מזון התינוקות "טעמי" מחד ועל התעניינות בעלי החברה באמהות מאידך. על כך יעידו גם הרביעיות הישישות אשר גולדו בישראל ואשר בעלי החברה עשו להם מסורת להעניק לכל חמישיה, רביעיה או שלישיה כזו מזון תינוקות חינם. ל"טעמי" מבחר מוצרים בעלי טעמים או כאלה המאפשרים לאם לגוון ולהוסיף טעם לפי טעמה או טעם ילדה. אלה גם אלה היגם תענוג לאם ולילד כאחד.

"חופים הם לפעמים געגועים לבית..."

ידע המשורר את אשר כתב "חופים הם לפעמים געגועים לבית..." חופים מקסימים ביופיים, שקיעות נוסטלגיות ואגמים שלזים הם רק חלק קטן מהנופים המוצאים ביטויים מעל גבי הטפסים המצולמים, אמצעי דקורטיבי חדיש המעניק לבית יופי נדיר ונותן לנמצא בו עומק ורוחב. הטפסים המצולמים המיוצרים ע"י שתי החברות הטובות בגרמניה "סלקטה" ו"לכטנברג דקור" שהן בעלות שם עולמי בעיצוב סנים משוקים בישראל בלעדית ע"י "מרכז הנוף" ברחוב בוגרשוב 44 בתל-אביב (280020) וברחוב מוריה 52 בחיפה (86612) ונימכרים בחנויות המובחרות לטפסים בכל חלקי הארץ. מר יהון קוטלר בעל "מרכז הנוף" בתל-אביב שהינו מעצב סנים בעל שם עולמי מציע ללקוחותיו למעלה מ-200 דוגמאות שונות של טפסים מצולמים בצבעים טבעיים ושחור לבן תוך ייעוץ מעמיק של התאמת הטפט לסגנון הדירה.

קר... ר... ר... ר...

שני תנורים פועלים בבית, האחד בסלון והשני בחדר השינה אך בכל מקום אחר בבית — קר...ר...ר...ר... ! האם הסיפור הזה מוכר מאישהו מקומז בסח? רבים מאתנו מכירים בעיה זו מהחורף הקודם, אך לעומת זאת כמה אלפי ישראלים שלוש השנים האחרונות באמצעות "תנורי גז עם ארובה" תנורי הגז עם ארובה שהנפוצים והטובים ביניהם מתוצרת מפעלי פאי האיטלקיים או מתוצרת מפעלי וולקן הגרמניים מיועדים לחימום מרחבי של כל הדירה עד להספר של 13,000 קלוריות (15 קילוואט השוים להספק של שבעה רדיאטורים מאלה המוצעים למכירה בשוק). תנורים אלו מצויידים בטרמוסטט לויסות אוטומטי של הטמפרטורה, חסכוניים ביותר בשימוש, מצויידים באביזרי בטיחות נגד דליפות גז. ואינם פולטים עשן או גורמים לזיהום הן בבית והן מחוץ לו. תנורי הגז עם ארובה המאושרים ע"י מכוני התקנים בגרמניה איטליה וישראל מיובאים לישראל ומופצים ע"י חברת י. זיגמן בע"מ (דיזנגוף 262 תל-אביב טל. 247474) וכפי שמבטיח מר זיגמן עצמו לא יורכב תנור כזה ע"י אנשי חברתו בארץ מבלי שהלקוח יקבל קודם כל ייעוץ מיקצועי מדוייק הן בבחירת גודל התנור והן באשר למיקומו בדירה וזאת בהתייחסות מדוייקת לבידוד הדירה וצורתה.

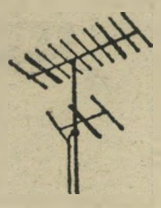

חידוש אמבטיות אמאיל "זאב"

כאשר אנשים וחברות מנסים ל"היתלות" על מוניטין והצלחה של אדם או חברה מסויימת זהו אמנם נסיון לפגיעה מסחרית, אך אין ספק כי זוהי מחמאה ועדות לשמה הטוב של החברה אותה מנסים לחקות. זהו למעשה מה שקורה בחדשים האחרונים ל"זאב — חידוש אמבטיות אמאיל" כאשר אנשים שונים החפצים לעסוק בענף זה משתמשים בשמו או בשמות דומים.

חידוש אמבטיות אמאיל "זאב" יצאו בימים אלה בהודעות כי אך ורק מספרי הטלפון: 938862 בת"א, 522765 בירושלים ו-526622 בחיפה הינם הטלפונים שלהם ואין הם אחראים לכל עבודה שתעשה לא ע"ידם.

פנורמה בע"מ
בצוע אנטנות מרכזיות

אין ספק קורא יקר כי הנך מכיר מרכיבי אנטנות שונים, אך בכל זאת כדאי לך להכיר את "פנורמה".

צוותי "פנורמה" שהינם צוותי מומחים מקצועיים ומהימנים צויידו לאחרונה בציוד חדיש ויעיל ביותר המאפשר הרכבת אנטנות בעלות רמת קליטה גבוהה במיוחד ויחידות הגברה לשיפור קליטה הנעשות ע"ם תכנון מיוחד, במחירים זולים מהמקובל.

בימים אלו שעה שהחורף מתקרב והבילוי אל מול מסכי הטלויזיה יהפך לבילוי יום יומי יותר ויותר, ברור הוא כי איכות הקליטה של הטלוויזיה חשובה ביותר.

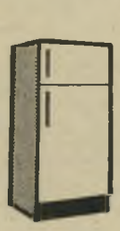
לכן פנה עוד היום אל: "פנורמה" רחוב אבן-גבירול 129 תל-אביב טלפון: 243629.

להיכן נעלם מיכה?

רבות ושונות הן הנשים אשר הכירו את מיכה, לכן לא היה זה מפתיע שכאשר נעלם מיכה למשך מספר חדשים לא הפסיקו הטלפונים לצלצל כאשר תמיד בקע הקול הנשי מן השפופרת בשאלה: "מיכה ישנו?"

מיכה יזוז רכש לו מוניטין רב בארץ בזכות עבודתו בצבעת מקררים. עבודתו האמנותית והיצירתית זכתה תמיד לתהילה ושבח או כפי שהתבטאה עקרת בית הגרה בקוטג' ברמת-השרון: "למרות שהבאתי את החרסינות למטבח מאיטליה היה מיכה האדם היחיד שהצליח להתאים את צבע המקרר במדוייק לצבע החרסינה".

לפני חדשים מספר נגנבה שמועה לאזניו של מיכה כי באירופה פותחו שיטות וחמרים חדשים לצביעת מקררים, מיכה הנחשב לאמן במלאכתו הן בחידוש מקררים ישנים והן בצביעת והתאמת צבע אמנותית החליט כי עליו להמשיך ולהיות הראשון בענף. חרף לחץ העבודה מיכה קם, יצא, ראה, למד, ניסה ובימים אלה הוא שב לעבודה ושוב ניתן למצוא את מיכה כרגיל בטל.: 948898—03. אמנם לא מובטח שמיכה הוא אשר ירים את השפופרת אך מי אם לא הוא יעשה את העבודה?

ריהוט חדיש בן ארבעים שנה...

ארבעים שנות ביסוס מוניטין ונסיון אינן "הולכות" בשום מקרה "ברגל" ואכן בארבעים שנות מוניטין ונסיון אלו יכולים להתגאות "ריהיטי א. זוזובסקי" המרכז לריהוט סלוני ברחוב הרצל 39 בתל-אביב.

סיור באולם התצוגה המפואר בלוחיית יוצץ ריהוט צמוד מגלה בפני המבקר ב"א. זוזובסקי" הן את הספה הן את הספחיים בנושא הריהוט הסלוני. ספות וכורסאות מעור מלאכותי תוצרת חוץ, פינות ישיבה נוחות ומקסימות ביופיין ומערכות אופנתיות במחירים המיועדים במיוחד לזוגות צעירים הם רק חלק ממבחר התצוגה המרשימה.

המקוריים שבין מבקרי "א. זוזובסקי" יוכלו להטביע את חותמם האישי בעיצוב ביתם ע"י הזמנת המערכת הרצויה כיד הדימיון השורה עליהם.

מר אברהם זוזובסקי מבטיח ללקוחותיו ריהוט חזק ונוח המצטיין בגמישות אפנתית ובאיכות גבוהה וזאת בנוסף לייעוץ חינם ושרות אדיב ומהיר מן לכל לקוח ללא כל הבדל מין וחק או קסם אישי...

ביקור נעים!

ריהטים Furniture

אפנת בן-ישי

אין ספק שבתקופה האחרונה מצא האויר מהלך בנו כהוגן. לוח השנה מורה כי אנו נמצאים בחורף ואילו השמש מסרבת להכיר בעובדה ומחממת לה כדרכה בימי הקיץ — ואנוז אנה אנו באים?

אנו כאחרים כמונו מוצאים מבזר ענק של פריטי הלבשה לעונת המעבר, פריטים שיתאימו לנו גם בעונת החורף באופנת בן-ישי אלנבי 57 תל-אביב.

אמנם אחדים מאיתנו נרתעים ממחיריו של רחוב אלנבי, אולם כפי שמעידים רבים מהלקוחות הקבועים, לאפנת בן-ישי מסורת ארוכה של מחירים מוזלים.

רחל מרחלת על כל העולם

החפוח לא נופל רחוק מן העץ

לכל מי שראה השבוע כמוני, את היבואן **אלי ספקטור** בחברת תחיכה צעירה ובלונדית, אני יכולה לבשר שהמיידלע הזאת לא היתה אלא הבת שלו, **ליאורה**, שכמו האבא שלה היא אוהבת לבלות. ואם היא אוהבת לבלות, אז היא תעשה את זה כמה שרק יתחשק לה, ותסמכו עליה שזה יהיה רק במקומות הנכונים.

כי ליאורה שהיא בת 26, הספיקה לפני שנתיים להתגרש מהצוללן שהיה גבר־החלומות שלה, והשאיר לה את הילד המקסים שלהם, בן החמש. היא גרה ב־דירה משגעת בשיכון בבלי בתל־אביב, עובדת כמנהלת במישרד הגדול של אבא שלה, ומספרת לכולם שלא רע לה בחיים.

ואתם יודעים מה? אני מאמינה לה. ביניכו, מה היא צריכה למהר להתחתן? הרי היא כבר היתה נשואה. ואם כדאי להתחתן רק בשביל ללדת ילדים, אז גם את זה היא כבר עשתה. אבל אם היא בכל־זאת תחליט לעשות ניסיון נוסף, הפעם היא באמת כבר תדאג שהבחור יהיה נסיך־חלומות אמיתי וישיופיע על סוס לבן גיזעי.

כי ליאורה היא בחורה גיזעית אסלה, ואפילו נולדה במזל גזע. אז באמת מגיע לה מישהו פירסט־קלאס.

כדאי רק שתדעו שליאורה מתכוננת

ליאורה עם אבא
מחפשת בילויים

להיראות עכשיו בכל האירועים הנוצצים, כי כמו האבא שלה היא אוהבת את החיים היפים, וכמו שהיא אומרת לכולם בגאווה: „התפוח לא נפל רחוק מהעץ."

מיליונר מחפש אשה

אחרי שסיפרו לי עליו, הרגשתי שאעשה עוול לכל החתיכות בארץ, שיושבות ומחכות שיגיע אביר־חלומותיהן, אם לא אספר להן מי הגיע בכבודו־ובעצמו לפני שבוע ארצה, התמקם במלון הילטון בתל־אביב, והחליט שהפעם הוא לא עוזב את ישראל בלי אשה חוקית, אפילו אם זה יקח לו מי יודע כמה זמן.

אז תגידו לי אתם: מי, בימינו, לא מחפש שת לה בעל שיהיה גם חתיך, גם פיקח, גם ספורטיבי, גם עם חוש־הומור ונוסף לכל הצרות הטובות האלה גם מיליונר?

ולמיליונר של הפעם קוראים **רוני שפרונג.** הוא בן 29, גבוה, עם עיניים כחולות אמיתיות שממוסגרות במישקפיים אופנתיים, בלונדי, בריא־גוף, והעיקר הוא גם בעל רשת של בתי־מלון בעיר קלן בגרמניה.

רוני נולד בירושלים, ובגיל 12 עבר עם משפחתו לגרמניה. אביו המנוח, ליאו שפרונג, נכנס שם לענף־המלונאות ופתח מלון קטן. אבל כמו שקורה באגדות, הלך לו קלף משוגע, ותוך כמה שנים כבר היו בבעלותו שלושה בתי־מלון עדולים.

רוני למד בינתיים הנדסת־בניין וכשהגיע לשלב־ההתמחות, נדרשו ממנו שנתיים עבודה מעשית בבניין. ואז הוא גילה שה־תחום הזה בעצם לא־כל־כך בשבילו ובמ־קום ללמוד הנדסת־בניין הוא התחיל להני־דס בחורות. רכש לו מכוניות־מירוץ, חש־תתף במירוצים, בתי־הקזינו חין ממנו והוא חי מהם, החליף חתיכות כמו מכוניות וחי כמו פלייבוי למהדרין.

ככה חלפו להן ארבע שנים נעימות, עד שרוני נוכח לדעת שהדולצ'ה־ויטה זה יופי, אבל הבנאדם צריך גם להתעסק במשהו פרודוקטיבי, כדי שלא יהיה לו משעמם. הוא לא חשב הרבה, בא למלונות של ההורים, וראה שהגיע הזמן להשתלב בעס־קים.

בחור כמו רוני, שאוהב ללמוד כל דבר מהיסוד, לא נכנס ישר לחליפה של הבוס, אלא למד על גופו את כל העבודות שקשו־רות בענף. במשך חצי־שנה, למשל, הוא עבד כמלצר. חצי שנה אחרי זה הוא עבד במיטבח. חצי שנה הוא שימש פקיד־קבלה, וכך נשאר לו רק להיות מנהל־חשבונות החדרן, ובחורנו היה כשר כבר לפתוח לו מלון משלו. אבל למה לפתוח מלון אחד אם אפשר לפתוח ישר שניים?

הוא פתח את מלונות לאונט ודרון, שהם בעלי ארבעה כוכבים כל אחד, ואחרי שעבר גם את השלב הזה, הגיע למסקנה שבאה השעה להתחתן.

תשאלו מה רע לו, שהוא מת להתחתן? רוני פשוט החליט שהוא רוצה עוד להספיק לשחק עם הילדים שלו כדורגל, וחוץ מזה — כל הקהילה היהודית בקלן מנסה כבר לחתן אותו, אז הוא החליט שאם עד היום הוא עשה הכל לבד, גם אשה ימצא בכוחות־עצמו.

תגידו מה שתרצו על ישראל — אבל בחורות יפות ושובות בכל־זאת יש בה. כך,

רוני שפרונג
מחפש כלה

לפחות, חושבים עלינו בחו"ל. ומה שרוני הג'ל רוצה מאשתו המיועדת הוא כדלקמן: היא צריכה להיות יפה, אבל לא אחת כזאת שמרימה את האף בגלל שהיא יפה ונעצרת ליד כל ראי לראות שהאיפור לא נזל לה ושכל שערה יושבת במקום. שתהיה עקרת־בית טובה, ושיהיה אפשר לדבר אי־תה על כל דבר — ובעיקר על עסקים וספורט.

שתלד לו מינימום שלושה ילדים, רצוי שני בנים ובת, שתדע לטפל יפה בשני הכלבים שלו שהוא מוציא עליהם 1000 מרק בחודש, שתאהב לטוס איתו על אופנוע המוטו־גוצי שלו — אופנוע עם מערכת־סטריאו, שיבעה פרוג'קטורים, שמונה מר־אות, וסירינה כמו בהוואי חמש־אפס.

ואם אתם רוצים לדעת פרטים עליו, אז אני יכולה לגלות לכם שהוא לא רברבן, לא בזבזן, אוהב לאכול טוב ולחיות כמו שצריך.

ובכן, ביניכו, אם היתה לי בת, לא הייתי חושבת פעמיים אלא רצה להכיר אותה לרוני. כי רוני כבר הודיע לי חגיגית שהוא לא ייצא מהארץ עד שהוא ימצא מישהי שתרצה אותו. זכאן אני מוכרחה להוסיף למעלת שלו, שהוא גם צנוע. אבל אם הוא לא ימצא עד השבוע הבא, הוא יחזור לגרמניה, ובעוד חודש הוא שוב יבוא, ועד שהוא יבוא אפשר להירשם אצל החבר שלו, **יאנוש.**

כי כשיאנוש שהה בגרמניה, במלון של רוני, הוא קיבל טיפול של מלך און־דה־האוס ויאנוש, כידוע לכולנו, לא אוהב להישאר חייב. תסמכו עליו שהוא יכין לו רשימה כזאת, שעד שרוני יספיק לעבור עליה אחת־אחת, הוא כבר יוכל לפתוח בארץ מלון חדש.

החתיכות של קרייני השלום

החבר'ה הכי מבוקשים היום במסיבות התל־אביביות, הם קרייני ספינת־השלום, שיורדים לחוף במישמרות לחופשות־הת־פרקות קצרות. ומה אגיד, הישראליות שלנו ממש טורפות אותם. מי שהיה במופע הענק שערכו להם בשבוע שעבר, בהיכל־התר־בות, ראה איך נותנים להם יחס של מלכים.

אבל התחיכה היחידה שצמודה אליהם כבר כמה שבועות, ומטריפה אותם אחד־אחד, היא דיילת אל־על, **ספי דבני**, שחוץ מזה שהיא חתיכה, גבוהה ומדברת אנגלית תופשי, היא גם מבינה במוסיקה. כי אחת שרוצה לצאת עם דיסק־ג'וקיי, צריכה לדק־לם את הדירוג של המיצעד השבועי, מיני־מום.

הקריין שכרגע צמוד אליה הוא **פרנץ דה־זולף**, בן 22, מניו־זילנד, שסיפר לי איך כל החיים שלו הוא לא הרגיש אשה אמיתית מהי, עד שהוא פגש את ספי. כי היא מדברת גלוי, מחליטה מה לעשות, מאד מושכת, בעלת אופי חזק, וחוץ מזה היא לובשת את המיכנסיים בבית, וזה די נוח לו כי יש לו עצמאות, וזה הרי מה שהוא צריך בארץ.

אבל שלא תחשבו שספי היא סתם איזה מזדנבת שנמשכת אל פרנץ בגלל שהוא שדרן־פיזמונים. אז מה אם יש לו קול נחמד? כל העניין הזה של ספינת־השלום תופס רק בעשר הדקות הראשונות. אחרי זה, זה כבר תלוי בבנאדם. אבל פרנץ, שהוא גם חביב וסימפטי, שיכנע אותה שהוא יעבור לגור יחד איתה בדירה שלה שברחוב דיזנגוף. הוא הבטיח לי שאם העניינים יימשכו ככה, הוא יחשוב אפילו להגיש לה ברציפות איזה הצעת־נישואין מפתה, דירה משגעת בניו־זילנד ואולטי־מטום לעזוב את אל־על.

כמה שהם רומנטים החבר'ה האלה, להש־תגע. מתאהבים, זהוף חתונה! ועוד בניו־זילנד שהיא ארץ משגעת. אבל לא אחת כמו ספי מתלהבת מכל השטויות האלה כי אצלה משחק תפקיד לפני הכל האדם עצמו.

היא לוקחת את הרומן הזה הרבה פחות ברצינות, ומשתדלת בסך־הכל שיהיה ל־פרנץ דה־זולף שלה קצת גוד־טיים בישראל — אבל אין לה בכלל ראש לחתונה ולניו־זילנד.

כמו שאני מכירה את כל הרומנים האלה, שני המתוקים שלנו יתחתגו בסוף, ויחיו באושר ועושר, ויהיו להם מותק של ילדים. כלומר היא תתחתן עם מישהו אחר והוא עם מישהי אחרת, ויהיה הפי אנד.

קריין פופולרי אחר מהספינה שנמצא השבוע בחופשת־מולדת בארץ, הוא **סיי מון** („מיוזיק") **וורד**, צעיר מזוקן בן 19 מסקוטלנד. אבל הוא, בניגוד לחבר שלו פרנץ, מעדיף לנסות כמה שיותר ישרא־ליות, כי רק ככה, לדעתו, אפשר להכיר את המדינה המשגעת שלנו מקרוב. הוא לקח את ה־700 לירות משכורת שהוא מקבל מאיביי, גר במלון פאל ומספר לי, בחיוך המזרחי שלו, שאין לו בעיות עם מעריצות.

פרנץ דה־זולף, ספי דבני וסיימון וורד
מחפשים ישראליות

להיפך, הוא נהנה מזה, ומבקש להודיע לכן שהוא מתמסר בקלות, ולכל אחת שמתנדבת להסביר לו פנים הוא גם יודע להודות יפה, מעל גלי־האתר. והפעם הוא חוזר לאניה עם כמות ד"שים כזו, שתספיק לו לכמה שעות־שידור טובות.

רק בשני מקומות בעולם עוד קיים פולחן המיני: בברית־המועצות ובצה"ל. השבוע נערך בבסיס ח"ן קרב נוסף בין המיני והמידי, בתצוגת־אופנה

הקרב על המיני

הרס"רית מפגינה מיני נועז. רק בברית־המוע־צות מופיעות כיום נשים במיני קצרצר.

המפקדות רב־סרן מרגלית (״מגי״) כהן. לידה מפקדת ח״ן, אלוף־משנה רות מושכל.

מידי ברצינות דוגמנית־הצמרת מירי אורן מדגימה חצאית־ג׳ינס באורך מידי, הנלבשת עם חולצת וואל משובצת בגווני כחול־אדום. הדג־מים נבחרו על־ידי אילנה סלע, קניינית השק לאופנת־הנעורים.

מיני בצחוק החיילת מיכל, כדוגמנית שנת ה־אלפיים מכוכב־השבים, מדגימה ב־תצוגה היתולית תילבושת המורכבת משימלת מיקרו־מיני לבנה, עם שיכמיית־ניילון שקופה, מסיכת־גאז וכפפות־גומי שחורות.

אלף ושלוש־מאות החיילות שמילאו את אולם־הקולנוע, במחנה צבאי אי־שם במרכז הארץ, מחאו כפיים לקצב הבימבו והקרנאוואל הברזילאי שרעם באו־לם, כשפניהן מביעים הנאה גלוייה. ואומ־נם היתה להן סיבה טובה כפולה ומכופלת לחגוג ולהריע: שכן, היתה זו הסוכריה שקיבלו ממיפקדת בסיס־ההדרכה, עם תום תקופת הטירונות המפרכת שלהן.

הסוכריה — תצוגת־אופנה מייוחדת ע־ליזה, לקצב תיזמורתו המרקידה של מרטין מוסקוביץ, שנערכה לפי כללי התאורה הפסיכאדלית בצהוב־ירוק־אדום־וכחול. זו אומנם עיוותה במעט את צבעיהם המקו־ריים של הדגמים, אך לעומת זאת, העלתה את המוראל. ועל הבמה, שהיתה באותו ערב על תקן של מסלול — צעדו חמש דוגמניות יפהפיות, כולן מן הליגה הלאו־מית של עולם־האופנה הישראלי, וכולן זנחו כבר מזמן את רעיון הוואפלים ב־שק״ם.

סיבה נוספת לשימחה: התצוגה היתה יכהפייה באמת, גם מן הבחינה המיקצועית, ומה שצעד על המסלול הצליח לסחוט אנחות התפעלות וקינאה מפי החיילות, ששכרן החודשי מספיק להן בקושי לקנות אולי אחד האביזרים שעיטרו את הבגדים.

בין חמש הדוגמניות, ששחו על המסלול כדגים במים, היו גם כמה מלכות־יופי לשעבר, שעדיין לא נס ליחן — כמו חגה אורדן המקסימה, ומירי אורן במהדורה קטנה יותר שלה, וסתם יפהפיות כרחל ואירית, בתוספת קיטי, שהיא מיצרא מלונדון והשייכת לגל דוגמניות ה״צינור״, או ״הכיעור היפה״, דוגמת טוויגי. גל זה שטף לא־מכבר את מסלולי־האופנה באי־רופה. אך נראה כי עתה חלף ופינה את מקומו, שוב, לדוגמניות יפהפיות־ללא־מרכאות, ומעט מלאות יותר בכל המקומות הנכונים. השבח לאל!

53 הדגמים שצעדו על המסלול, בקצב הראוי לציון, החזירו לאשה את ״המראה השלם והטוטאלי״, שהוא בעצם המראה הנורמלי, כשכל אבר בגוף מודגש בדיוק כפי שבראו אלוהים, ללא ניסיון להגביה את החזה ו/או המותן, או לחילופין — להורידם ממקומם הטיבעי.

וכך זכתה האיפנה שוב בשימלות־כותנת רכות מאריגים גוזלים, המתלבשים על הגוף ומחמיאים לגיזרה (כשיש גיזרה) ונלבשות עם חגורות; שמלות בגיזרות יש־רות (״קיאנה״), ושמלות המתרחבות מעט כלפי מטה ונלבשות על חולצות־גולף באותו גוון.

שלא להזכיר את העובדה כי הדגמים היו את הצעקה האחרונה באופנה, אשר לא היתה מביישת אפילו את עיר־האורות הקאפריסית ואניגת־הטעם.

היתה זו תצוגת השק״ם המסורתית, שבהזדמנות חגיגית זו גם ציינה את יובל 25 שנות קיומה. נכון שהשק״ם אינו מייצר את הדגמים, אלא משווקם בילבד, אבל הוא רוכש דגמים של מיטב החברות, כולן־כולן שמות ידועים בשוק־האופנה הישראלי. ואם נבחרת הדגמים היתה על הגובה — הרי זה תודות לטעמה הטוב של הקניינית הראשית של השק״ם יוסה מור, שהיא גם מעודכנת בכל מה שהולך כיום באירופה. ועל ידיה יוצקת מים מעצבת־האופנה הצעירה, אילנה סלע. האח־ראית על בחירת הדגמים לבנות־הנעורים השובבות.

הכלות

בתצוגה משעשעת של בנות בסיס־ההדרכה, צועדות בסיגנונות שונים: הוואי (חמש־אפס), תקופת המלך דויד, ביטניקית ועוד.

הסריגים מופיעים השנה בקשת של גוונים, עם הרבה פסים, כשבולט בהם מראה ה„דגראדה", שהוא מעבר הדרגתי מגוון כהה לגוון בהיר של אותו צבע.

כן הופיעו חצאיות בגזרות שונות: צרות, ישרות, מתרחבות ועם קפלים, חליפות מאריגים דמויי עור וזמש בתוספת צווארי־נים דמויי־פרווה (שאינם זולים בהרבה מן האמיתיים), מעילים קלאסיים, שיכמיות, פונצ'וס, סרפאנים, שימלות־מאכסי, ג'ינ־סים, חליפות מכנסיים ומה־לא.

מה שמלמד כי בחורף הזה, הכל הולך, בשני תנאים: שיהיה באחד הגוונים שיש־לטו החורף, כמו חום־ירוק, זית־כחול, פטרול־סגול־בורדו־אפור.

התנאי השני הוא האורך. יבואת הדבר הבולט ביותר בתצוגה היה — אורך השאנל של החצאיות והשמלות, שנע החל מתחת לקו־הברך, לכיוון הקרסול, וגעצר בכל נקודה העולה על הדעת והרצון. זהו האורך שכבש את העולם כולו, ואפילו ארצות־הברית, המתנגדת המסורתית למידי (הוא אורך השאנל) נכנעה לאירופה, שבה אין רואים היום אף שימלה אחת החושפת את הברכיים.

פרט, כמובן, לברית־המועצות, המפגרת בכל הנוגע לעגייני אופנה, ואשר אליה הגיעה רק עתה אופנת המיני, שגוועה באירופה, והיא זוכה שם — לדברי חברי המשלחת הישראלית שביקרה בה לאח־רונה — בפריחה מאוחרת.

אך נראה כי מה שטוב לעולם הנאור כולו, ואפילו לרחוב התל־אביבי האזרחי — איננו טוב דיו לחיילות צה"ל, שמטום־מה נהרות אחרי מוסקבה ומאמצות להן את המיני, שעבר־זמנו־בטל־קורבני.

אחרת, קשה להבין כיצד, בין כל מאות החיילות שחזו בתצוגה, לא ראיתי אפילו אחת, לרפואה, שאורך החצאית שלה הגיע

האופנה

תמיד באורך שאנל, מוצגת על־ידי חנה אורדן, מלכת־היופי לשעבר, המדגימה שימלת־קטיפה בפסים בגווני חום־בז־כתום.

עד לקו־הברך, שלא לדבר על מעבר לזה (בכיוון למטה). וזה כולל אפילו את מפקדת־הבסיס, רב־סרן מרגלית (מגי) כהן הירר־שלמית החביבה, החייבת גם במקרה זה לשמש דוגמה אישית לחיילותיה.

גם מפקדת־ח"ן ראשית הנוכחית שנכחה בתצוגה, אל"מ רות מושכל, לא יכלה הפעם לשמש להן מופת אישי. אך זאת, בשל סיבה אישית מסוג אחר: מושכל, הנמצאת בהריון מתקדם ומצפה או־טו־טו ללידת

רגלי הח"ן

הניראות כאן נשפכות מבעד לחצאיות המיני, מדגימות הי־טב את חוסר האסתטיות והטעם הרע שבלבישת המיני. תו־פעה מגוחכת היא שככל שרגלי הבנות עבות יותר ויפות פחות — כך החצאיות מתקצרות יותר ומכסות פחות. צורת־הישיבה הצברית מוסיפה למיני אופי מיוחד.

ילדה השלישי, הופיעה בשימלת־הריון אז־רחית. היתה זו הופעתה האחרונה בתפקיד קצינת־ח"ן ראשית, יומיים לפני שפורסם מינוייה של ממלאת־מקומה, מפקדת־הח"ן החדשה סגן־אלוף דליה רז, שהועלתה לדרגת אלוף־משנה.

יש לקוות שאל"מ רז תצליח להקפיד על עידכון החיילות באורך החצאית, אם לא בשל צו־האופנה — הרי לפחות בשל צו־האסתטיקה. ואם הצליחה תצוגת השק"ם, ולו כהוא־זה, לשכנע את החיילות כי המיני מת — דיינו.

משנסתיימה תצוגת השק"ם, נטלו בנות הבסיס את שרביט הניצוח, וערכו תצוגת־אופנה פרטית משעשעת, שנלקחה מהווי־חייהן במחנה. החיילות עלו על הבמה כשהן מדגימות אילתורים על נושאי־אופנה שונים, כמו זה שהדגימה מירי: „אופנה עילית בחאקי, עם מיכנסי־ברמודה שלא נס ליחם," או עזריאלה ב„מיכנסי־רכיבה של שנות החמישים, עם מטריה התואמת את צבע־העיניים."

לתשואות סוערות זכתה מיכל, דוגמנית־העתיד, עם מסיכת־גאז וכפפות־גומי שחו־רות, שהדגימה את „דוגמנית שנת האלפיים מכוכב־השביט", או „שימלת־שיפון פר־פרית" שהיתה עשוייה קירעי סדין לבן. ואם לתרגם את המונח צה"ל לשפת הבנות, כראשי־התיבות של צריך־היה־להתחתן. אפ־שר להבין את ההתלהבות שאחזה באולם למראה מסמר הערב: מיצעד שימלות־חופה בסיגנונות שונים: סיגנון השושנה, סיגנון תקופת המלך דויד, הוואי (חמש־אפס) והביטניקית, כמובן עם כל האביזרים המאולתרים המתאימים.

הנערות סיימו בריקוד בימבו בריזילאי, שסחף בקיצבו את החיילות כולן, וגרם הנאה אמיתית גם לשאר הצופים באולם, ביניהם הדוברת של הוועד־למען־החייל, והגברים המעטים שזכו גם הם לצפות בחוויה המשעשעת אך נהנו לא פחות מן המין החזק של הערב.

כובע לבד

המשלים את המראה הספורטיבי של החידוש: כיס הנלבש כארנק על צוואר, הצעקה האחרונה.

כובע פלדה

על ראשה של עזריאלה, בתצוגת־החיילות המשעשעת, „לאחר שביק־רה בחו"ל והתבלבל לה", כדברי המנחה. המכנסיים משנות ה־50'.

12.11.75 מחיר: 5.00 ל"י ח' בסיון תשל"ה

המצב הזה

יוסף עמיאל, ראש־הכנופייה הצליח להימלט מהכלא בגרמניה

כנופיה ישראלית

השתלטה על המיסחר בהרואין באירופה